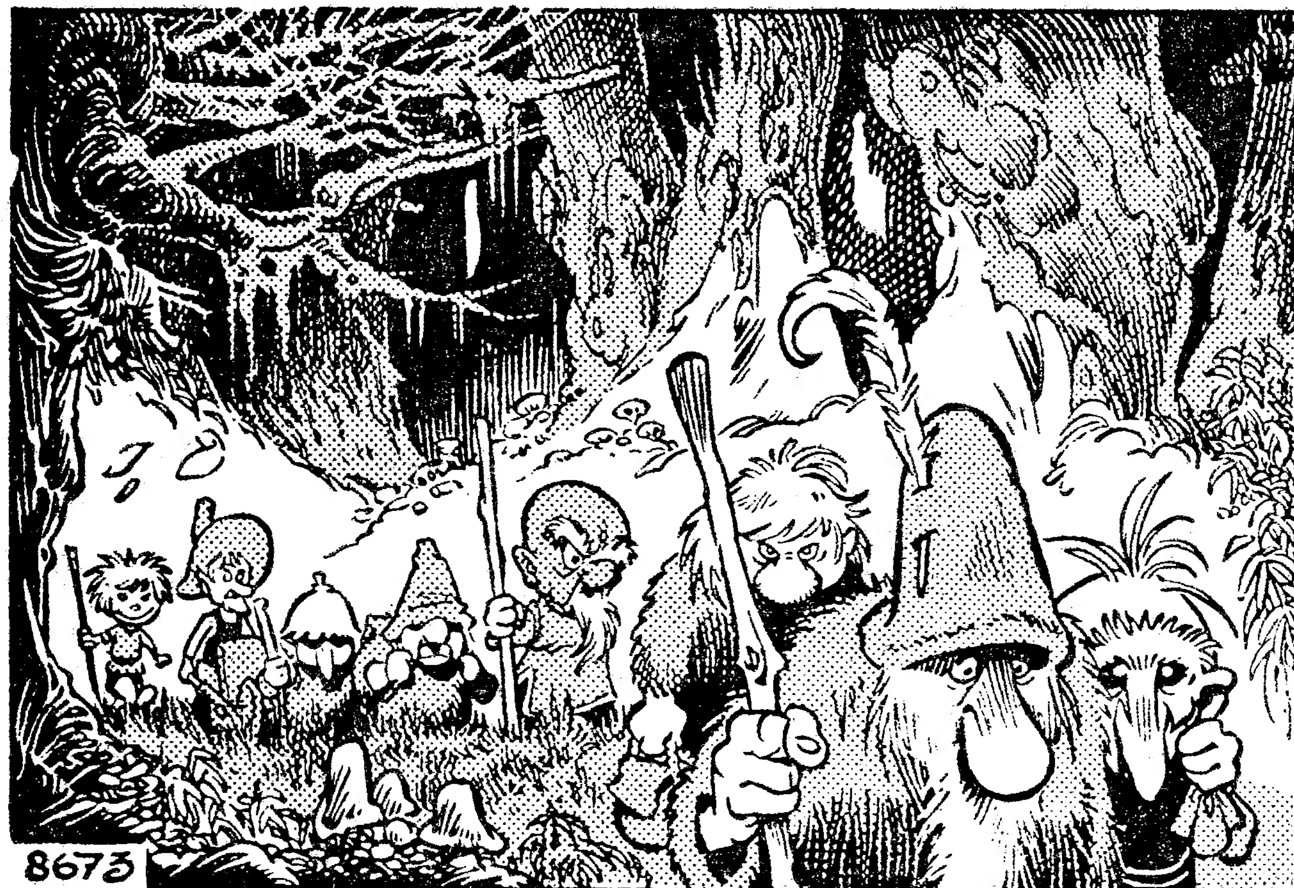
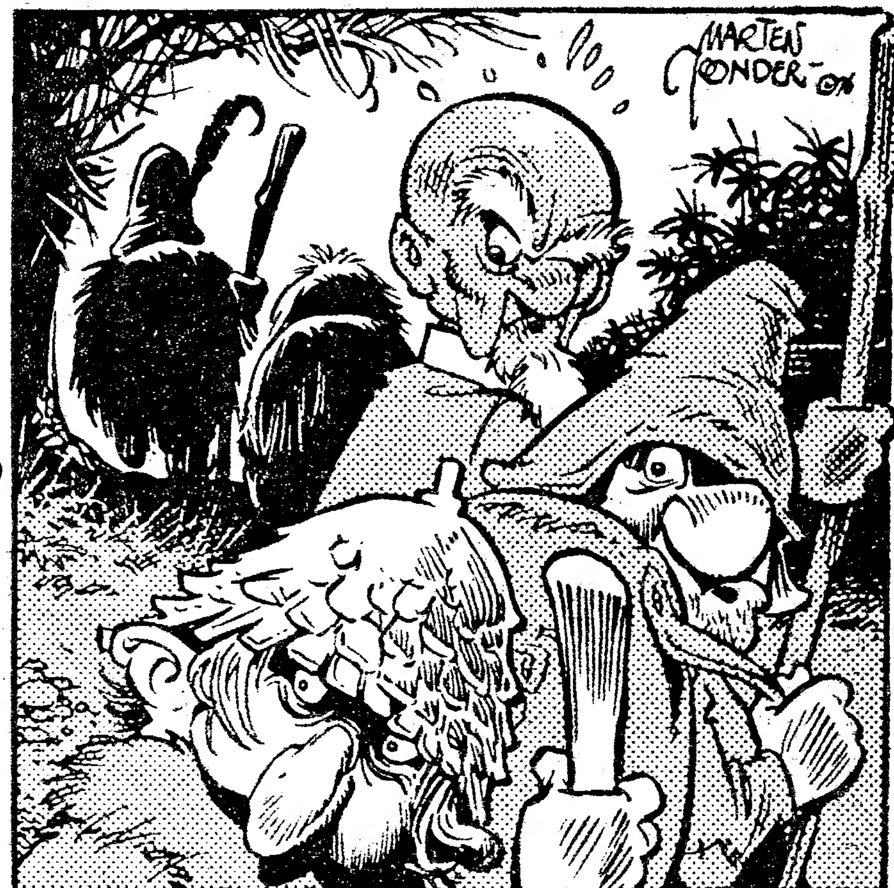

8673. Als de bomen kaal worden, beginnen sommige bosbewoners aan een winterslaap. De trekvogels haasten zich naar het zuiden om op tijd te zijn voor het vogelschieten, terwijl Kwetal en Pee Pastinakel tegen de winter plegen te ipsen.
Aanvankelijk deden ze dat op hun eentje, want ze behoren tot een eenzelvig volkje. Maar op een keer gingen ze samen voor de aanspraak en daarna sloten zich ook anderen bij hen aan.
Dit jaar was het een hele optocht die door het kalende woud naar het zuidwesten trok. Ahorn Hop en Sinsoen openden de rij en daarna volgden Hysop, Kwetal, Karwij, Ber Beris en Pee Pastinakel. Helemaal achteraan liep Wispel, die zich eigenlijk een beetje had opgedrongen. Want niet alleen praatte hij te veel en kende hij geen rust, hij was ook altijd op streken uit. Beris meende dat hij uit het noorden kwam, maar Kwetal was het daar niet helemaal mee eens.
,,Hij is niet brakels,'' zei hij eens. ,,Alleen maar trenzig''.
Het bleek dat hij gelijk had, want tegen het vallen van de avond kreeg Wispel opeens genoeg van het zwijgzame geloop en om er een vrolijke noot in te brengen, stak hij een tak tussen Pastinakels knieën. Deze dook met een doffe klap voorover in zijn kruiwagen en de anderen keken verstoord om.
,,Trollig'', sprak Ber Beris somber en Kwetal voegde eraan toe: ,,Dat gaat van Elverlee naar Artisande! We zullen hem moeten rechten.''

761102

8674. Toen de duisternis was gevallen, werd er op aandringen van Sinsoen een vuurtje aangelegd. En hoewel de anderen er eigenlijk tegen waren, schikten ze zich toch recht behagelijk om de vlammen.

,,Ipsen is goed'', zei Pee Pastinakel. ,,Maar dan zonder Wispel. Door hem heb ik een bal op mijn doom.'' Wispel is trollig'', mompelde Beris afkeurend.

,,Hij is trenzig,'' zei Kwetal. ,,En dat gaat niet. Wispel moet in de koude tijd mores leren in plaats van te ipsen.''

,,Hij moet wegslinken!'', sprak Hop, die een strenge kijk op het leven had. Maar dat ging Kwetal te ver. ,,Hier bij de Knookpeppels huist een heks'', hernam hij. ,,Die kan hem leren. Hij moet een goede daad doen, voordat de zon terugkomt. Dat moet ze hem leren.''

Na enig nadenken gaf Pastinakel dat toe.

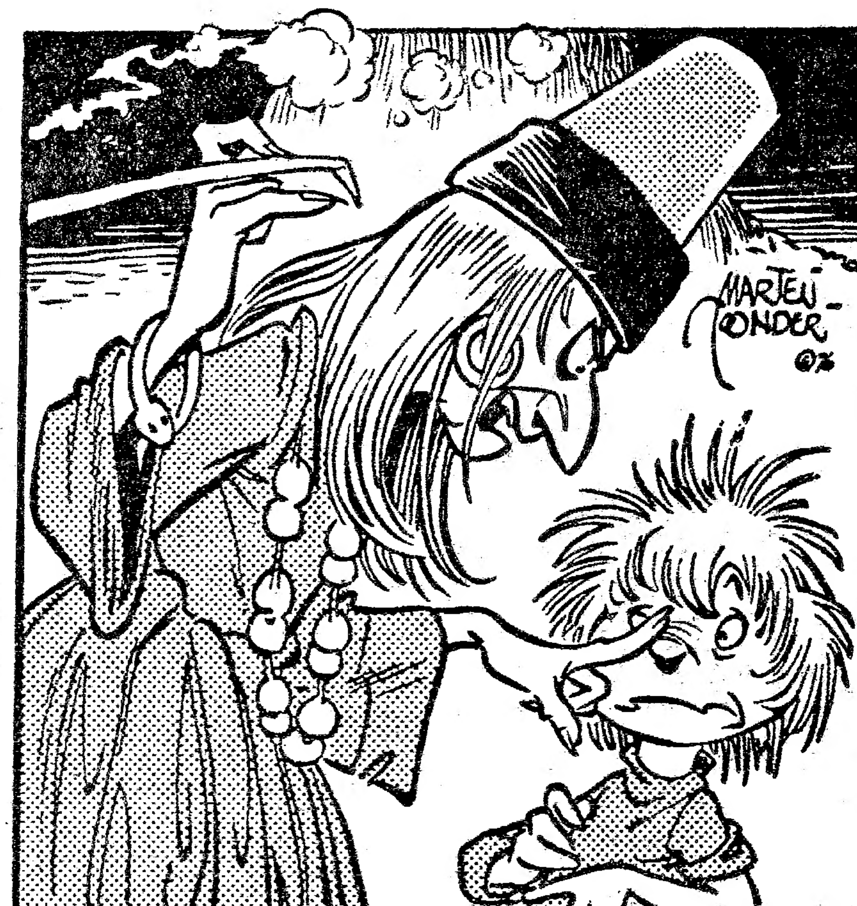
,,Als hij geen goede daad doet, kan ik hem niet meer zien'', zei hij en de anderen stemden daar mee in.

Wispel begon natuurlijk te protesteren en riep dat hij niet naar een heks wilde. Maar het hielp hem niet. Hij had het te bont gemaakt en zoiets wreekt zich. Karwij, die de sterkste was, stond op en trok het ventje mee, het donkere woud in.

,,Een goede daad doen!'', riep Kwetal hem na. ,,Vóórdat de zon terugkomt. En anders kunnen we je niet meer zien.''

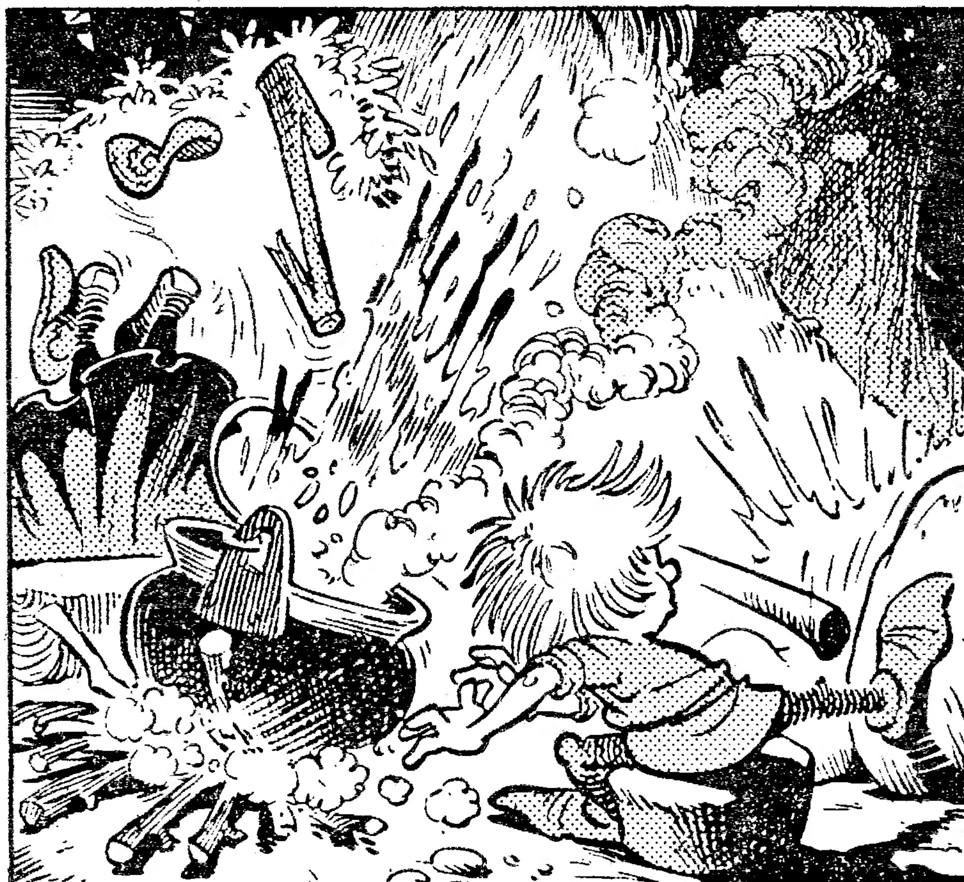

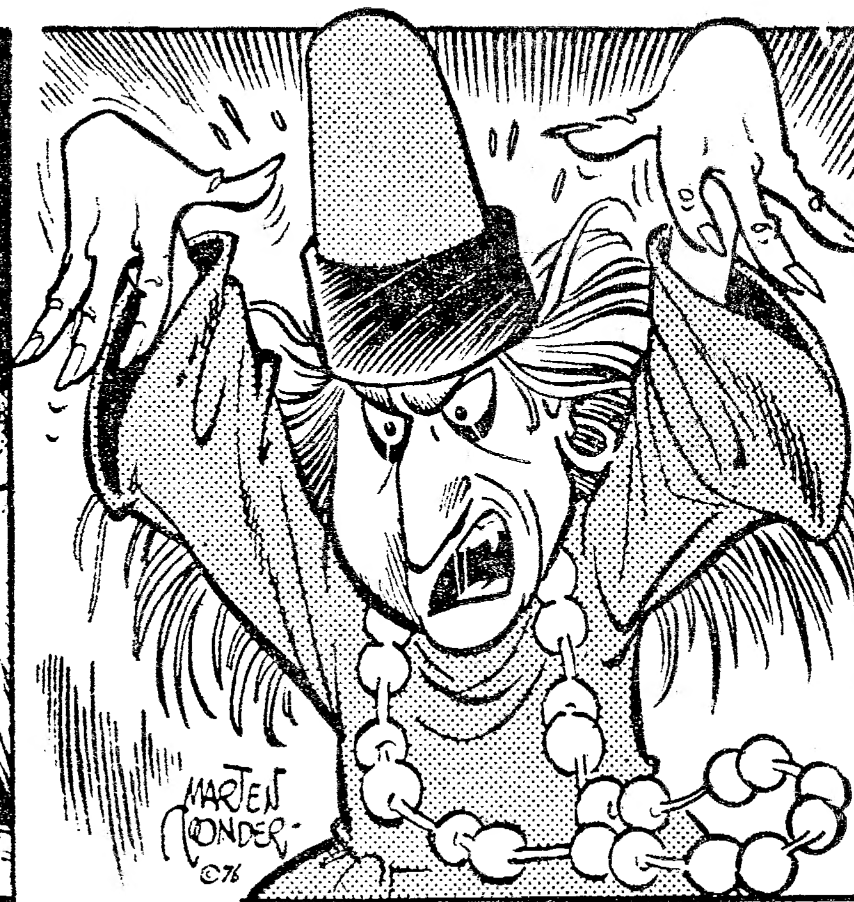

8675. Kwetal kende het bos goed en hij had dan ook gelijk toen hij beweerde dat er een heks in de buurt woonde. Ze heette Neppa Kornoelje en in haar jonge jaren genoot ze een grote faam in de betere kringen. Maar van die roem was niet veel overgebleven. Eerlijk gezegd zat ze nogal in de zorgen, want haar toverkracht was al jaren aan het tanen. En die zelfde morgen had ze bericht gekregen van het kollenvakverbond dat ze vóór de lente haar vakvrouwschap moest bewijzen, omdat ze anders geschrapt zou worden.
Toen Karwij haar na enig zoeken vond, zat ze neerslachtig in een kookpot te roeren waaruit vreemde geuren opstegen.
„Liguster Karwij groet de mogende heks Kornoelje", sprak hij, terwijl hij volgens een oud gebruik zijn muts van het hoofd nam. „Dit is Wispel. Hij moet leren een goede daad te doen. Vóórdat de zon terug komt. Anders kan hij niet meer gezien worden. Wil Neppa dat op zich nemen?"
De heks klaarde op, want ze begreep dat ze hier een kans kreeg om haar vakvrouwschap te tonen. Ze verhief zich en terwijl ze haar gelaat in een akelige plooi trok, wendde ze zich tot Wispel.
"Ik ken jouw soort, vent!", sprak ze met krassende stem. „Jij hebt pret als het een ander slecht vergaat."
„Hij is trenzig", legde Karwij uit. „Niet brakels, zegt Kwetal. En die kan het weten."
„Ik zal hem voor een poosje in een kikker veranderen", hernam Neppa met een kakelend lachje. „Dat zal hem leren."
Karwij begreep dat de zaak in goede handen was en zijn muts over de oren trekkend liep hij weg.

8676. Wispel ging op een houtblok zitten en gluurde uit zijn ooghoeken naar Neppa Kornoelje. De heks keek glurend terug, terwijl ze het hoofd in de handen steunde. Het hout knetterde onder de kookpot waaruit vale dampen tussen de stammen dreven, maar verder hing er een drukkende stilte in het woud.
,,Waar wacht je op?'', vroeg Wispel ten slotte. ,,Je wilde me toch in een kikker veranderen? Dat zei je toch?''
,,Hou je mond als ik denk!'', riep Neppa. ,,Ik zal jou manieren leren. Met je gelach is het gedaan.''

,,Dan moet je opschieten'', riep Wispel, terwijl hij de steen wegtrapte die steun gaf aan de ophanging van de kookpot. De pot smakte in de vlammen, zodat ze sissend doofden door de kwalijk riekende vloeistof die eruit liep. De heks sloeg schrikkend achterover van haar boomstam en het ventje begon treiterig te lachen. Maar hij werd stil, toen ze overeind sprong en met geklauwde handen op hem toetrad.
,,Rario permutario!'', krijste ze, paars aanlopend. ,,Ik ga jou betoooooveren! An ran a na ra ma rana!!!''

8677 De heks stond met verwrongen gelaatstrekken achter de rook van het gedoofde vuurtje en strekte haar handen uit.
,,Mutario!'', gilde ze. ,,Delial en Tarnan..eh..Mumpfs..prrr..pfff..''
Wispel keek belangstellend toe. Maar toen hij merkte dat er niets met hem gebeurde en dat Neppa de handen voor het gezicht sloeg, begon hij hinnikend te lachen.
,,Dat is dus betoveren'', riep hij. ,,Goed hoor! Als dat alles is, kan ik je voortaan Nep noemen.''
,,Het lukt niet'', mompelde de heks. ,,Met mij is het afgelopen.'' Ze liet zich moedeloos op de boomstam zakken en keek met holle ogen naar het grijnzende ventje.
,,Wat is afgelopen?'', vroeg hij nieuwsgierig.
,,Voordat het lente wordt, moet ik kunnen bewijzen dat ik een vakvrouw ben'', legde ze uit. ,,Ik moet iemand onzichtbaar kunnen maken of ik moet hem kunnen veranderen of ik moet in de toekomst kunnen kijken. Maar ik kan het niet meer. Het is allemaal bedrog, met mij is het afgelopen.''
Wispel grinnikte. Maar hij liep niet weg, zoals hij toch zonder gevaar had kunnen doen.

,,Je neemt het allemaal te ernstig'', zei hij. ,,Je kan dat allemaal best, als je er maar een grap van maakt. Weet je wat? Ik zal je helpen. Op die manier kan ik ook een leuke winter hebben.''

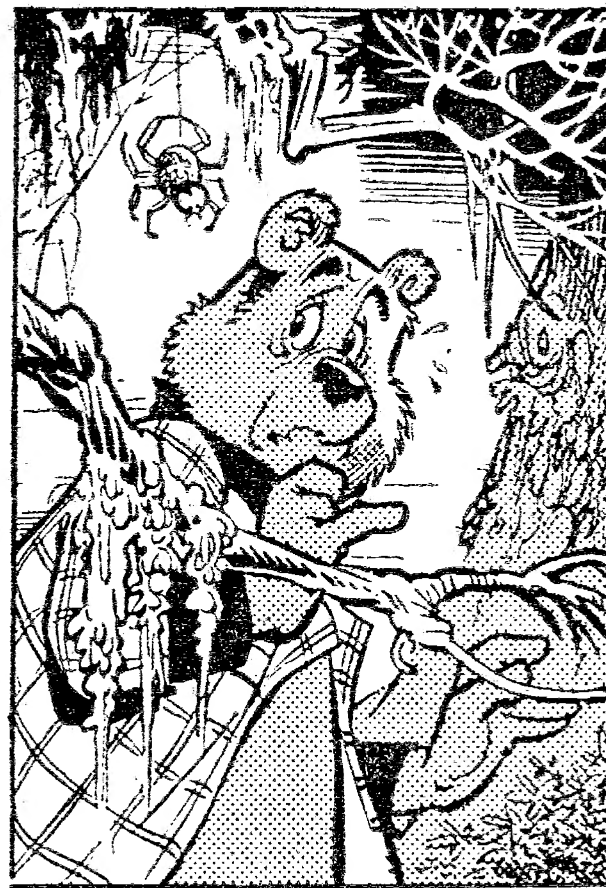
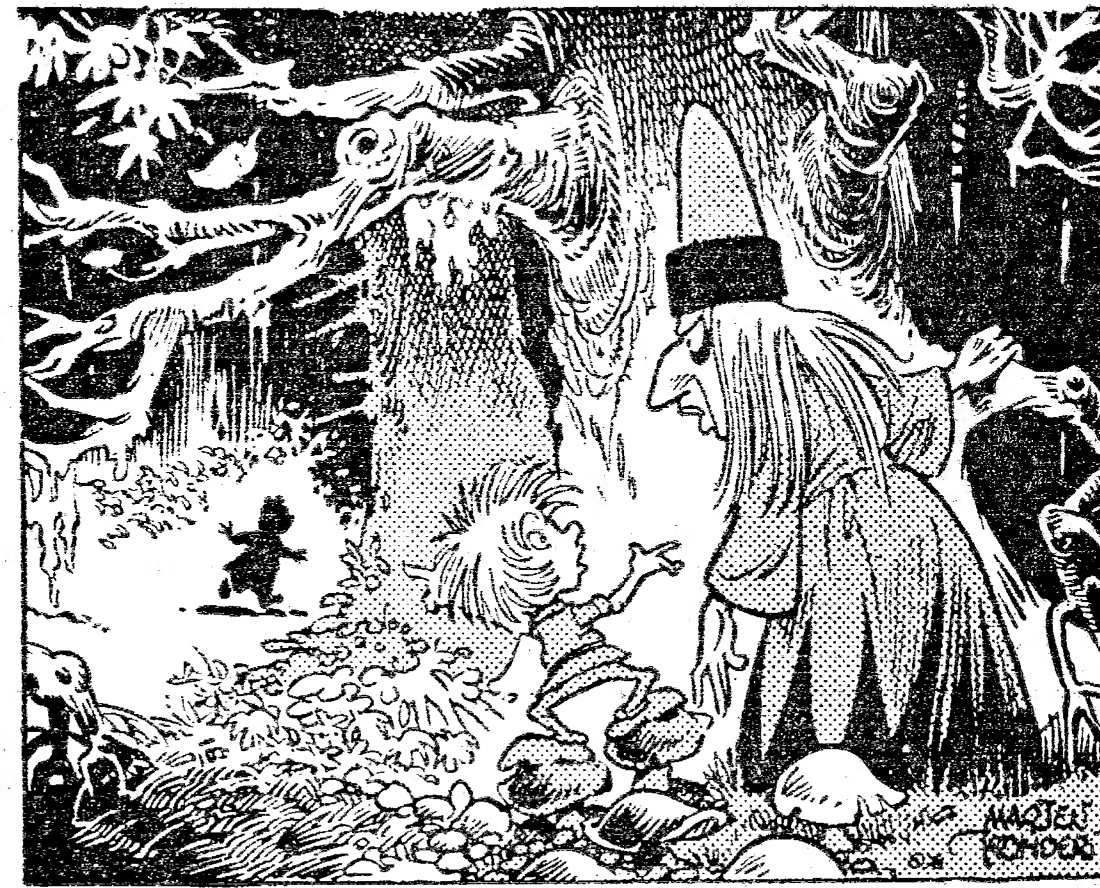
8678 Op een mooie ochtend in de herfst maakten heer Bommel en Tom Poes een wandeling langs het Moerzwin, totdat ze bij de rand van het Donkere Bomen Bos kwamen.
„Waarom zijn deze bomen donker?", vroeg Tom Poes zich af. „Of is het bos donker? Ik heb dat nooit begrepen."
„Ach", sprak heer Ollie. „eenvoudige lieden zijn al gauw bang voor zo'n uitgestrekt woud. Zodoende, als je begrijpt wat ik bedoel."
„Hm", zei Tom Poes. „Dit bos deugt niet, dat hebben we al vaak gemerkt. En nu schijnt er een woeste roverbende te huizen."
Heer Bommel vond het vervelend om te worden tegengesproken en daarom hernam hij met verheffing van stem: „Onzin, jonge vriend. Onzin en bijgeloof! Trouwens, rovers wonen tegenwoordig in de stad. Zo'n bos is puur natuur. Wild en ongetemd, maar puur en zuiver, als je me volgen kunt."
Op het geluid van zijn woorden richtte zich een figuur uit het hoge gras op. Het was de markies de Canteclaer, die op die plek een zeldzame paddestoel geplukt had.
„Parbleu", sprak hij. „Als dat eh.. Bommel niet is! Ge praat naar ge verstand hebt, amice! Ik durf met u wedden om een duit tegen honderd florijnen dat ge niet alleen een peppelzwam durft gaan plukken."
„Een peppelzwam?" herhaalde heer Ollie. „Waarom niet?"
„Omdat die alleen maar bij de knookpeppels voorkomt", verklaarde de edelman. „En die bevinden zich diep in dat woud."

8679 „Ik durf wedden dat ge geen peppelzwam in het bos durft plukken", herhaalde de markies. „Een duit tegen honderd florijnen!"
„Dat neem ik aan", zei heer Bommel. „Waarom zou ik niet naar de knookpeppels durven gaan? Wat een onzin! Ik ben een heer zonder vrees of blaam, dat weet iedereen!"
„Ge durft niet, omdat daar een wildeman huist", verklaarde de edelman glimlachend. „En dat is niets voor iemand die van zijn eigen schaduw schrikt. Laten we er maar niet verder over praten."
„Nee", zei Tom Poes. Hij zag het gelaat van zijn vriend betrekken en daarom voegde hij er haastig aan toe: „Laten we nu maar verder gaan. Tussen de stammen is het donker en hier schijnt de zon."
Deze verstandige woorden deden voor heer Ollie de deur dicht. „Ik heb gezegd dat ik de weddenschap aanneem", sprak hij uit de hoogte. „En daar houd ik mij aan. Ik ga zo'n paddestoel plukken. Tot ziens."
Met deze woorden keerde hij zich om en begaf zich tussen de zware stammen van het woud. Tom Poes wilde hem nagaan, maar de heer de Canteclaer hield hem tegen.
„Nee, nee, vriendje", waarschuwde hij. „Dat zou tegen de geest van de weddenschap zijn. De zwam moet door amice Bommel alléén geplukt worden. En als er kwalijke gevolgen zijn, heeft hij die geheel aan zichzelf te wijten."

8680 Heer Bommel was zonder aarzeling het bos binnengegaan. In het begin liep hij met vastberaden tred en gefronste wenkbrauwen voort, maar toen het pad nauwer begon te worden en zware wortelpartijen het gaan bemoeilijkten, hield hij de pas wat in.
Nu merkte hij dat er een dreigende stilte tussen de bomen hing, die slechts verbroken werd door het geritsel van neerdwarrelende bladeren en het verwijderde geroep van een gagelgors. De eeuwige schemering werd hier en daar onderbroken door bleke lichtplekken van de herfstzon, maar daar werd hij niet vrolijker van.
,,Ik had er misschien niet aan moeten beginnen'', sprak hij inzakkend tot zichzelf. ,,Maar aan de andere kant.. ach.. er bestaan natuurlijk geen wildemannen. Waar zijn die eh.. die knookpeppels?''
Hij keek beklemd om zich heen, maar hij zag niets dan zware stammen, waar vale nevels tussen dreven.
,,Ik eh.. ik zal een voorbijganger moeten vragen waar het is'', hernam hij. ,,En als er niemand langs komt, kan ik ook niet helpen dat ik het niet vinden kan. Ik heb ten slotte mijn goede wil getoond. Mijn moed, bedoel ik. En daar gaat het om in het leven.''

Maar hij was niet zo alleen als hij dacht. Op enige afstand stonden twee vreemde figuren naar hem te kijken, en de kleinste fluisterde: ,,Misschien is dat een geschikte knor om je kunsten op te proberen!''

8681. Heer Bommel scharrelde bedrukt verder door de dorre bladeren, tot hij bij een plek kwam waar de stammen minder dicht op elkaar stonden. Het zien van het daglicht gaf hem een beetje moed en ook was het prettig dat er juist een voorbijganger passeerde.
,,Eh... hallo daar!'', riep hij en de echo's riepen het hem na, zodat hij verschrikt zweeg. Maar de vreemdeling had halt gehouden en keek hem vragend aan.
,,Goedemorgen, bedoel ik'', hernam heer Ollie nadertredend. ,,Kunt u me de kortste weg wijzen naar de knookpeppels?''
Het ventje hield zijn hoofd scheef en keek hem grijnzend aan.
,,Knookpeppels?'', herhaalde hij. ,,Wat moet je daar?''
,,Een peppelzwam plukken'', legde heer Bommel uit. ,,Er zijn lieden, die niet geloven dat ik dat durf. Vanwege rovers die daar wonen. De wildeman, als u begrijpt, wie ik bedoel. Maar ik zal ze laten zien wat een heer vermag!''
,,Aiai!'', riep het kereltje uit. ,,Gevaarlijk werk! De barleman eet reizigers op. Wist je dat niet?''
,,N-nee'', stamelde heer Ollie, terwijl het zweet hem uitbrak. ,,N-niet zo direct. Ik bedoel... Ik kan beter terug gaan... Maar ik ben de weg een beetje kwijt...''
,,Kom maar mee'', zei de ander, terwijl hij begon te lopen. Ik ken een machtige heks, die je misschien wil helpen''.
,,Een h-heks...'', herhaalde heer Bommel, die last van koude rillingen begon te krijgen. Maar omdat hij er tegenop zag om weer alleen te raken, volgde hij het vreemde mannetje.

8682. Tegen de stam van een bejaarde woudreus was een soort hut gebouwd en daar bleef heer Ollie's gids staan.
,,Hier woont ze", zei hij. ,,Neppa Kornoelje. Zolang je haar geen Nep noemt, zal ze je misschien helpen."
Hij verdween in het gras en heer Bommel klopte bevangen aan. Hij had het akelige gevoel dat hij zich steeds dieper in de ellende werkte, maar tijd om zich terug te trekken, kreeg hij niet. Reeds ging de deur open en verscheen het gelaat van de bewoonster in het daglicht. Enige ogenblikken stond de bezoeker haar verstijfd aan te staren, maar toen vermande hij zich.
,,H-heb ik het ge-genoegen met mevrouw Noeltje te sp-spreken?" vroeg hij. ,,Ik be-doel, ik ontmoette een heer in het bos En die zei dat u mij wel zou helpen, als ik u geen nep noemde. En dat doe ik niet, want ik ben een heer van stand die beter weet."
Het mens wenkte zwijgend en heer Ollie trad met knikkende knieën naar binnen.
,,Wat wil je?", vroeg ze met galmende stem. ,,Ik beschik over geweldige krachten, die mij door grote tovenaars geopenbaard zijn. Maar die kan ik alleen gebruiken voor een grote kweest. Geen friemel".
,,Nee, nee, geen friemel", verzekerde heer Bommel haastig. ,,Ik moet voor een weddenschap een peppelzwam plukken, terwijl er een wildeman bij de knookpeppels woont, zodat ik opgegeten wordt als hij mij pakt. Dat is een grote eh... dinges, als u begrijpt wat ik bedoel. Kunt u mij helpen?"

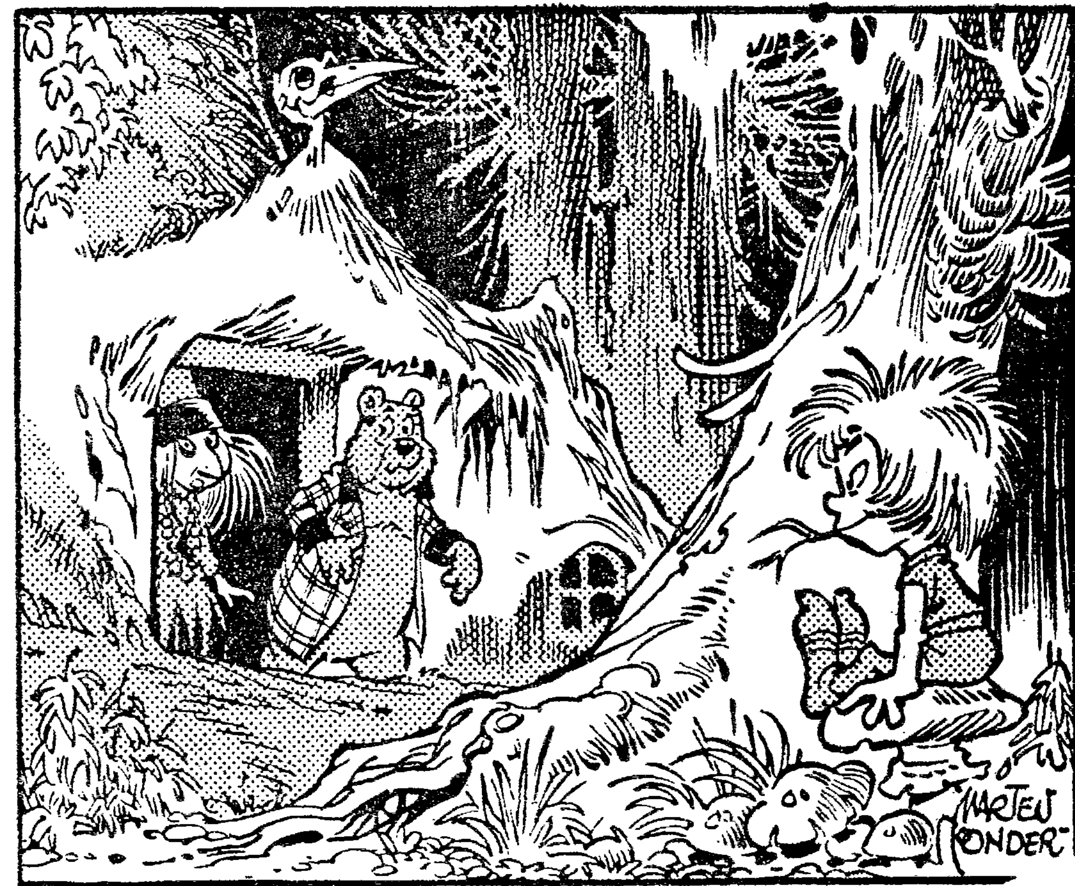

8683. De heks had aandachtig naar heer Bommels uitleg geluisterd, en toen hij klaar was, knikte ze en begon om hem heen te sluipen terwijl ze vage gebaren met haar armen maakte.
„Ik weet het", siste ze. „Ik ga jou onzichtbaar maken. Dan kan de barleman je niet zien. Dan kan je langs hem gaan zonder gezien te worden Blijf staan en beweeg niet, vent!"

„Ik ben geen vent", zei heer Ollie zwakjes. „Ik ben een heer. Olivier B. Bommel is mijn naam. U weet wel".
Zijn gastvrouw gaf geen antwoord en omdat haar bezoeker steeds meer onder de indruk begon te raken, drong hij niet verder aan. Huiverend keek hij toe, hoe ze de inhoud van doosjes en potjes in een kokende pot begon te werpen, zodat het morsige vertrekje al spoedig gevuld was met gore dampen. Ze mompelde daarbij onverstaanbare spreuken, maar toen ze ten slotte om hem heen begon te dansen met een kommetje bedorven mengsel, ging ze over tot een krassend geroep dat de patiënt door merg en been ging.
„Ien zien icht zicht!", schreeuwde ze, terwijl ze hem met de kwalijk riekende vloeistof besprenkelde. „Aar baar on baar icht zicht onzichtbaar! Je wordt onzichtbaar. Ik kan je niet meer zien. Je bent onzichtbaar!"
Het geroep en de doordringende geuren hadden een verdovende invloed op de behandelde heer, zodat hij moeite had op de been te blijven. Maar hij hield stand, want hij begreep dat er iets eigenaardigs met hem gebeurde.

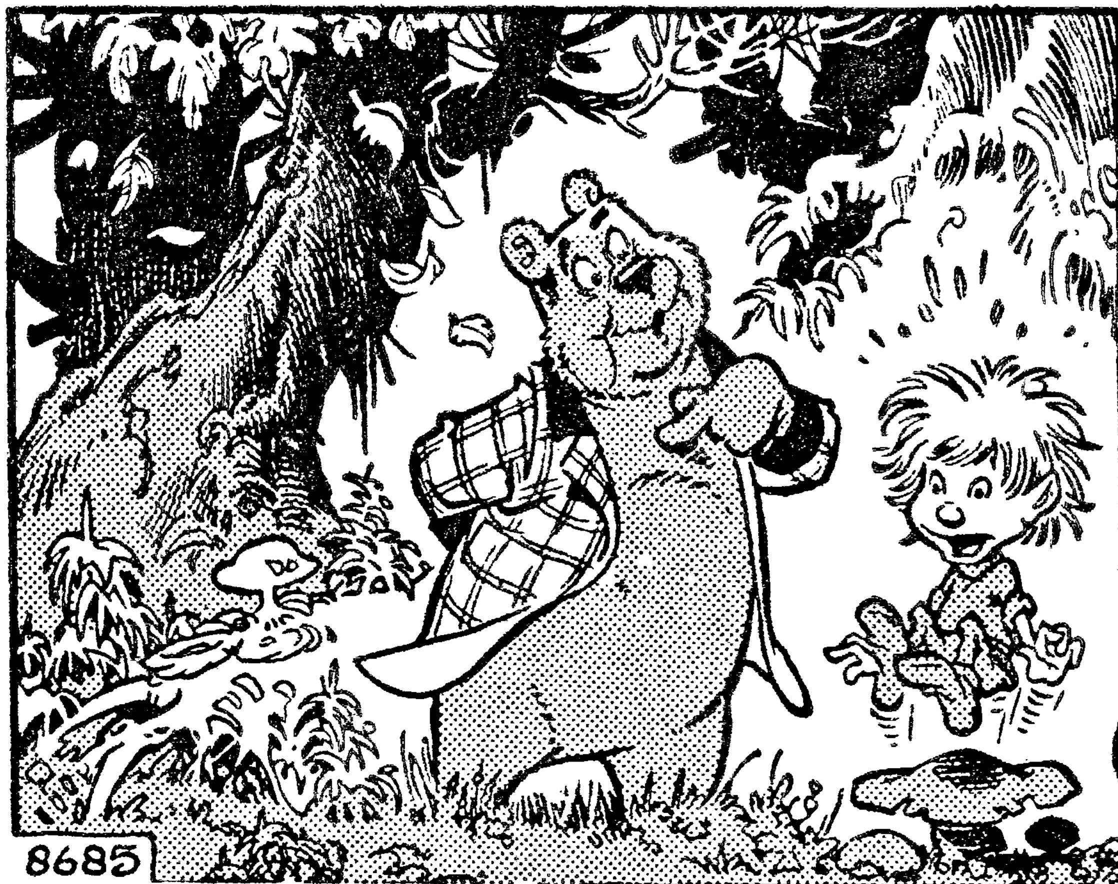

8684. De heks zette haar kommetje neer en keek zoekend de kamer rond. ,,Waar ben je?", vroeg ze. ,,Zeg iets, anders weet ik niet waar je bent."
Ik ben hier", zei heer Bommel verbaasd. ,,En ik kan mezelf nog heel goed zien, hoor. Ik ben dus niet onzichtbaar".
Neppa Kornoelje keek in zijn richting, maar toen ze een hand uitstak, tastte die in de lucht naast hem.
,,Natuurlijk kan je jezelf zien", zei ze met een kakelend lachje. ,,Dat is altijd zo. Je kan jezelf altijd zien, ook al ziet niemand anders je. Zo is het leven. Voor anderen besta je niet; je bestaat alleen maar voor jezelf".

,,Daar zit iets in", gaf heer Ollie toe. ,,Een heer is altijd alleen. Misschien ben ik al veel vaker onzichtbaar geweest."
Zo pratende opende hij de deur en stapte naar buiten. Maar toen hij het stille, dreigende woud weer om zich heen voelde, aarzelde hij.

,,Als ik maar zéker wist dat ik onzichtbaar ben", mompelde hij ,,Ik moet me nu in de ure des gevaars begeven.. En ik g-geloof n-niet..."
,,Zeur niet!" riep de heks achter hem. ,,Je bent onzichtbaar, vraag het maar aan de eerste de beste die je tegenkomt".

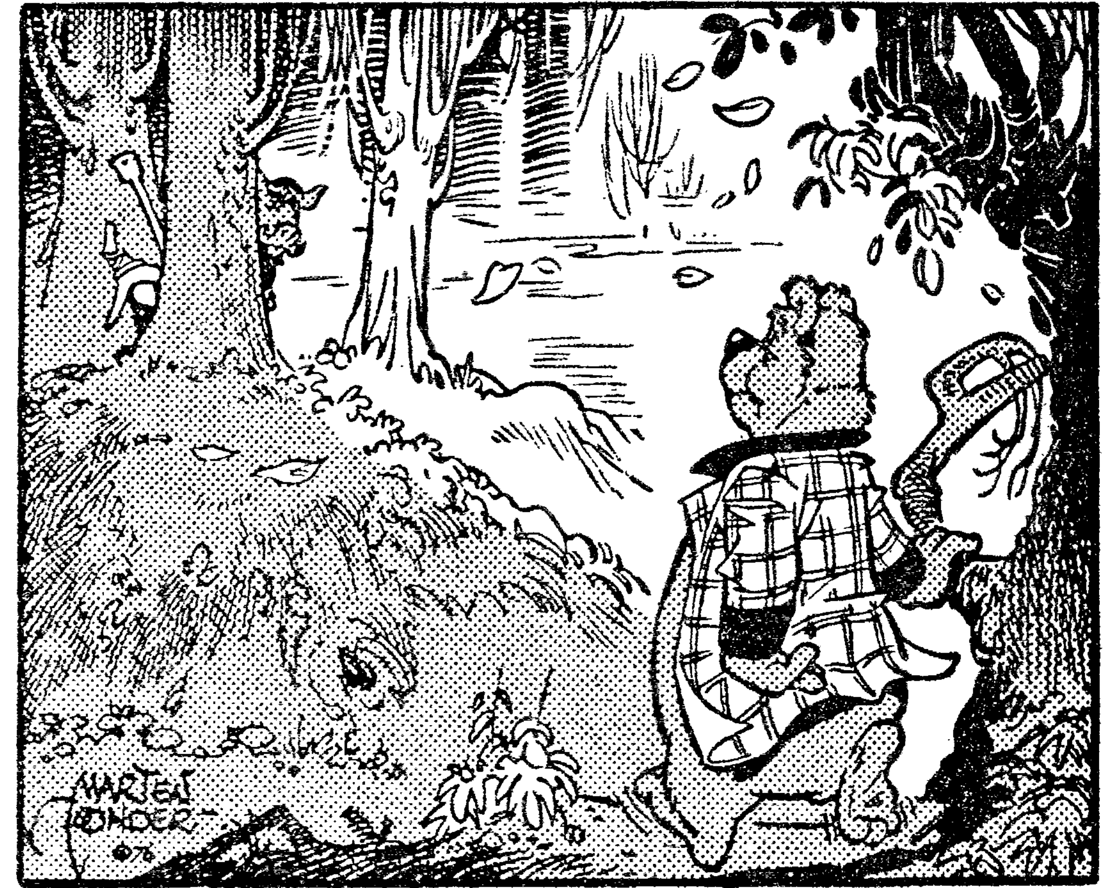

8685 „De vraag is nu of ik echt onzichtbaar ben'', dacht heer Bommel, toen de heks de deur achter hem dicht deed. „Het is gemakkelijk om iemand zoiets op de mouw te spelden. . . Maar wacht, daar zit de vreemdeling die mij hierheen heeft gebracht! Met hem kan ik een proef nemen.''
Op zijn tenen sloop hij door de ritselende bladeren naar Wispel, maar die keek op noch om, ook niet toen hij naast hem stil bleef staan.
„Kan je me zien?'', vroeg de heer Ollie. Het ventje sprong met een gesmoorde kreet op en wierp verwilderde blikken in het rond. „Wie praat daar?'', riep hij uit. „Ik zie niemand!''
„Dat is nu toch sterk'', mompelde heer Bommel, terwijl hij zich voldaan oprichtte. „Wel een bewijs, zou ik zo zeggen! Het is toch wonderlijk wat een heer vermag. Ik ben dus werkelijk onzichtbaar geworden. . .''
„Zo onzichtbaar als een hole omoon'', zei Wispel. „Maar ik herken je stem. Jij bent de knor die ik naar Neppa Kornoelje heb gebracht. Ze heeft goed werk gedaan, zo te zien!''

„Dat is prettig'', hernam heer Ollie. „Want nu kan ik zonder gevaar een peppelzwam gaan plukken. Waar zijn de knookpeppels jonge vriend?''
„Naar rechts'', verklaarde het kereltje. „Recht naar de zon toe, tot je op een open plek komt. Daar staan de peppels.''

8686 In het midden van het Donkere Bomen Bos is een heuvelachtige, open plek, waar alleen maar een paar oude populieren groeien. Zo'n heuvel biedt weinig beschutting voor belangrijke figuren. Maar de laatste tijd was het de verblijfplaats van twee rovers, die zó woest waren dat ze in de wandeling wildeman genoemd werden. In de bewoonde wereld was de grond hen een beetje te heet onder de voeten geworden, maar hier werden ze niet gestoord. Het woud wordt nu eenmaal door weldenkende lieden gemeden.
,,Toch saai", gromde de grootste, die Jan Drommel heette. ,,Geen dreunen en geen buit. Geen goeie rambeukerij en niemand die bang is."
,,Beter voorlopig koest blijven", sprak de ander, die Hoep Pardaf genoemd werd en de hoed diep in de ogen droeg om niet gezien te worden. ,,Dat je dat fort kraakte was mooi, maar je had het leger niet buiten westen moeten slaan. Nu hebben ze ons in de gaten!"

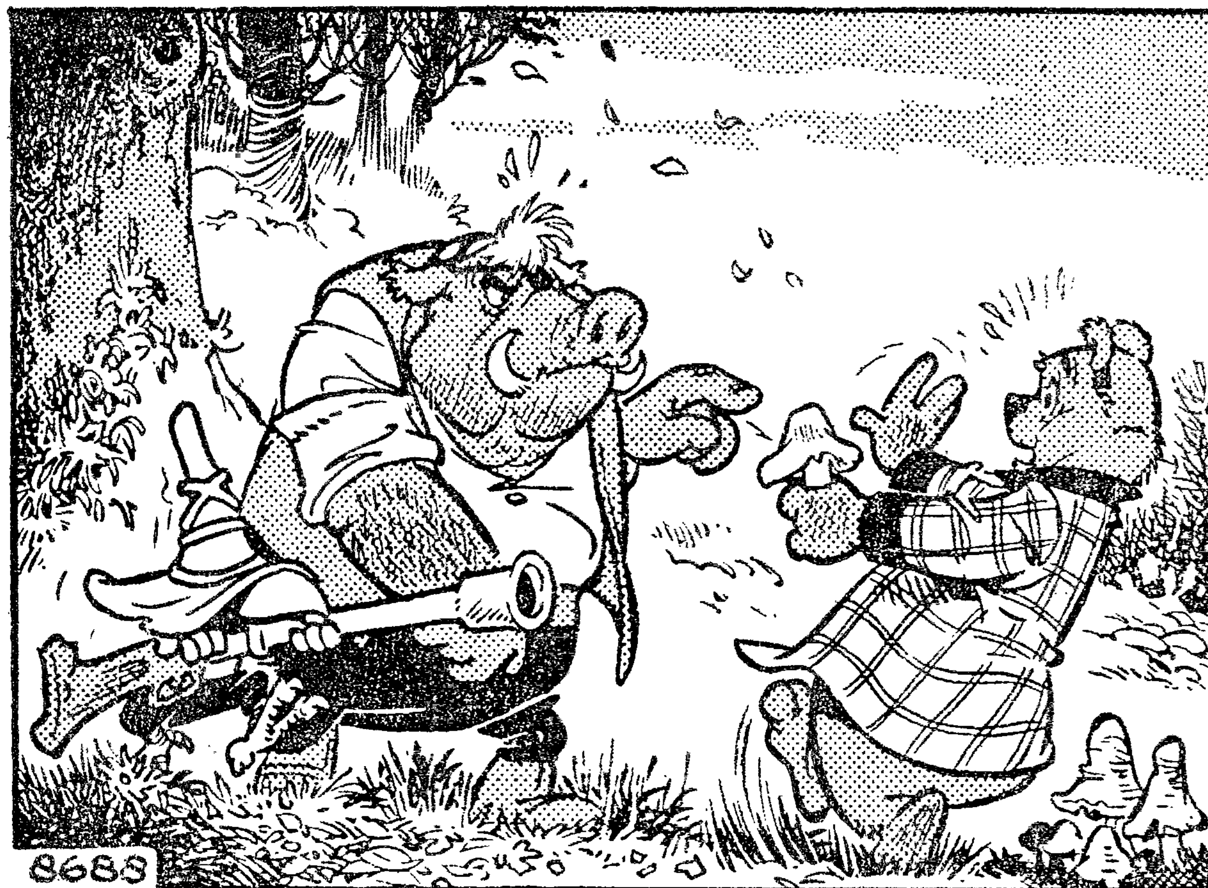
,,Buh", grauwde Jan Drommel. ,,Dit is miezelig. Ik krijg de feter in mijn vingers". Hij nam een diepe teug, maar toen hij de kruik neerzette, viel zijn blik op een bewegend punt in de verte en zijn verveelde trekken verlevendigden zich. ,,Een reiziger", mompelde hij wijzend. ,,Daar komt een reiziger aan!"
Het was heer Bommel, die onbevangen uit het bos kwam en naar de heuvel liep om een paddestoel te gaan plukken.

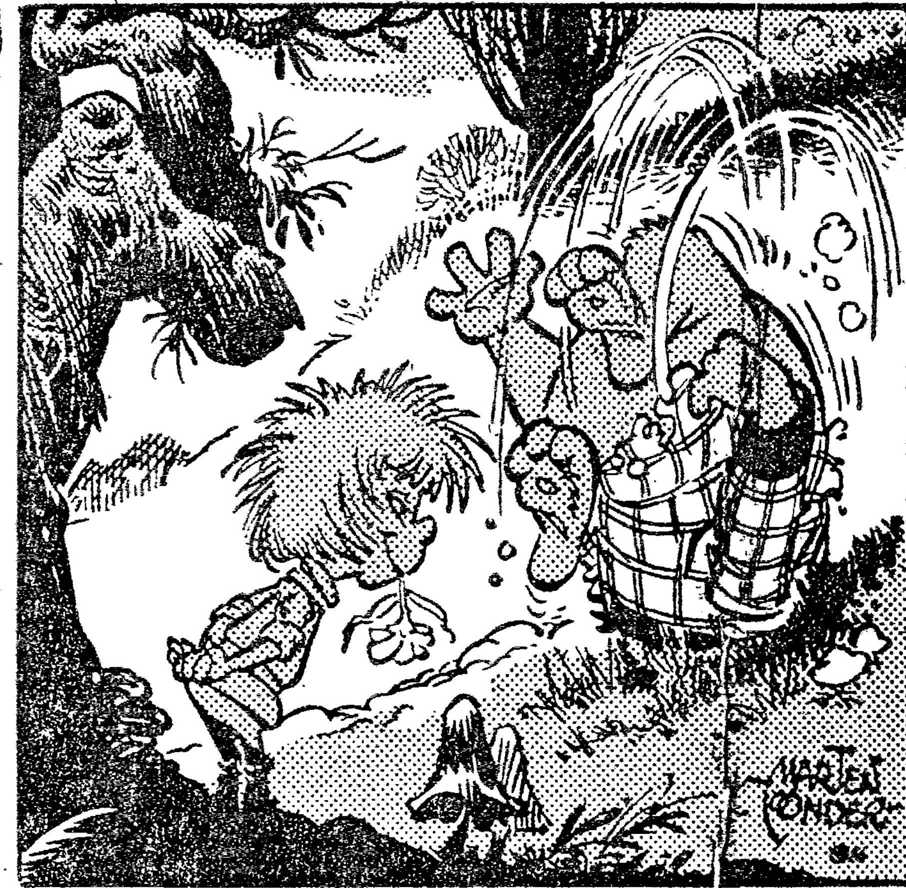

8687 Heer Bommel liep onbevangen op de heuvel toe en keek zoekend rond om een geschikte paddestoel te vinden. Zodoende viel zijn blik op een paar woeste gestalten die hij tussen de bomen zag bewegen. Ze boezemden hem afkeer in, maar omdat hij toch onzichtbaar was, schonk hij hun geen aandacht. Het was dan ook een lelijke schok voor de plukkende heer toen hij plotseling op de schouder getikt werd.
,,Een lefhoofd, hè?'', sprak een rauwe stem en toen hij zich geschrokken oprichtte, keek hij in de stuitende gelaatstrekken van Jan Drommel.
,,Niet bang, hè?'', hernam deze met een onaangenaam lachje. ,,meneer wil een robbertje rammen, hè? Of wat?''

,,D-dit k-kan niet'', riep heer Ollie uit. ,,Je m-moet je vergissen. . . ik b-ben onzichtbaar, als je begrijpt wat ik bedoel. Dus je kan me niet zien.''
Daar keek de woeste rover vreemd van op. Hij trok zich enkele passen terug en begon achter de hand met zijn maat te smoezen. ,,Hij zegt, dat-ie onzichtbaar is'', fluisterde hij raspend. ,,En toch kan ik hem zien. D'r klopt iets niet, wat jij?''
,,Nee'', gaf Hoep Pardaf na enig nadenken toe. ,,Het bevalt me niet. Want dan moeten wij ook onzichtbaar zijn. En dat zijn we niet. Hier is iets niet in orde.''
,,En toch moet het waar wezen'', fluisterde de ander bevangen. ,,Anders zou hij wel proberen weg te lopen, zeg nou zelf.''

8688 Heer Bommel had met gemengde gevoelens op de afloop van de beraadslaging gewacht. Het geloof in zijn onzichtbaarheid had een deuk gekregen en toen de beide woestelingen hem dreigend naderden, deinsde hij haastig terug.

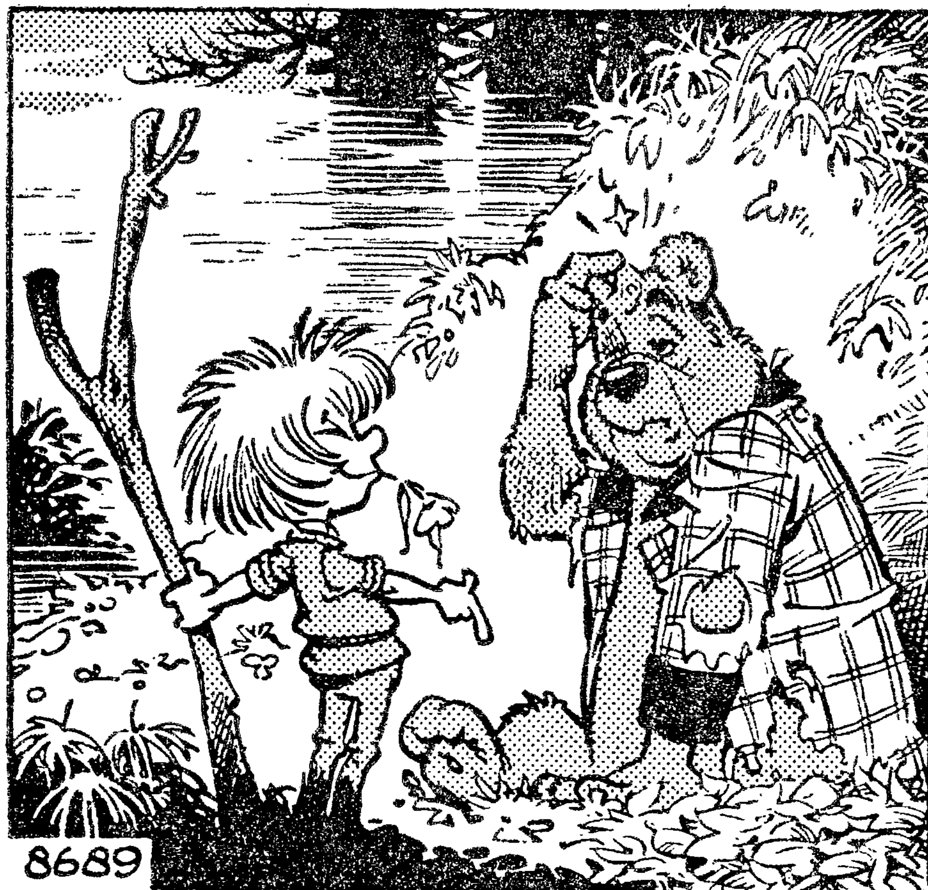
„We hebben je door, broer", kraste de kleinste, terwijl hij een schietwapen drilde. „Jij probeert ons met je praatjes bang te maken. Maar dat zit je niet glad! Wij zijn de gevaarlijkste rovers van het land — en we zullen je tot op het hemd uitschudden."

„D-dat k-kan niet!", riep heer Ollie met onvaste stem. „Ik ben onzichtbaar!"

Maar de booswichten sloegen geen acht op zijn woorden en begonnen op zo'n krachtige wijze hun handwerk uit te oefenen dat het aan de andere kant van de heuvel hoorbaar was.

Daar stond Wispel in de schaduw van een honkeik te luisteren. „Neppa heeft goed gewerkt", sprak hij tevreden tot zichzelf. „Een knappe tover! Nog nooit is iemand zó dicht bij de barleman geweest. . ."

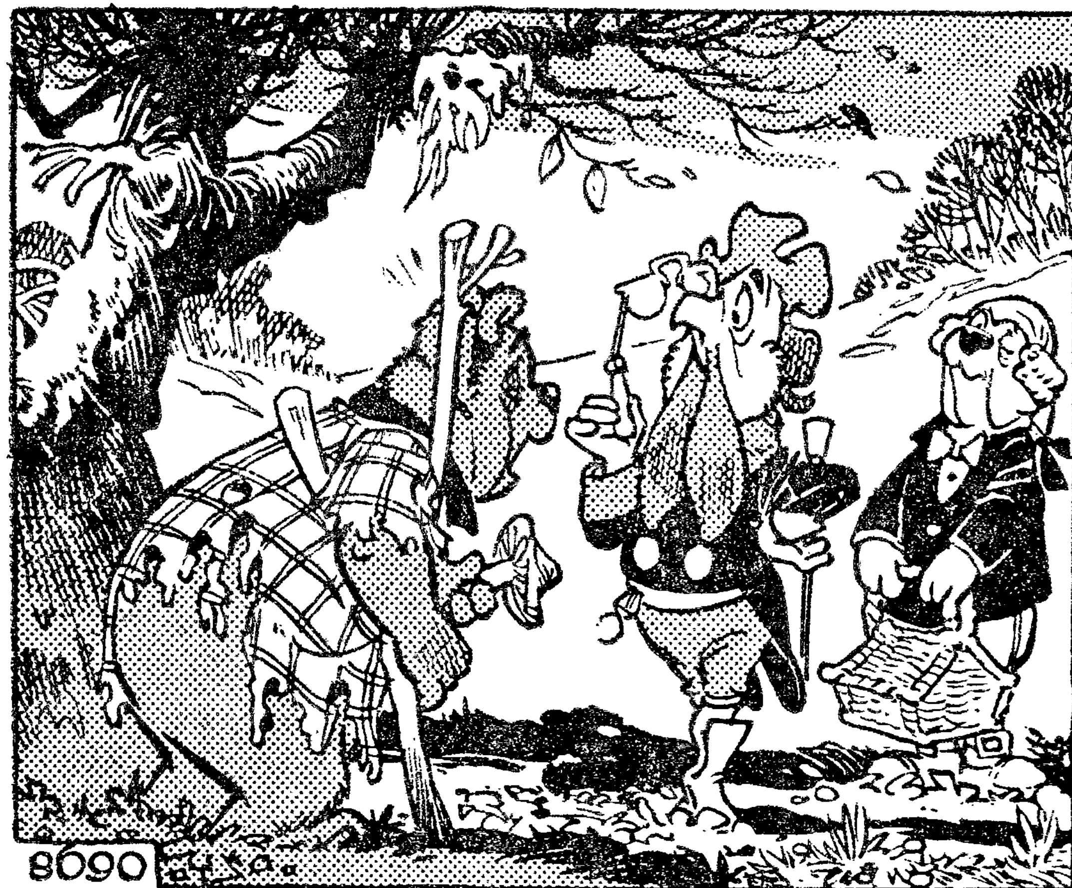
Op dat moment verscheen de gestalte van heer Bommel over de heuvelrand en rolde ordeloos en in flarden de helling af.

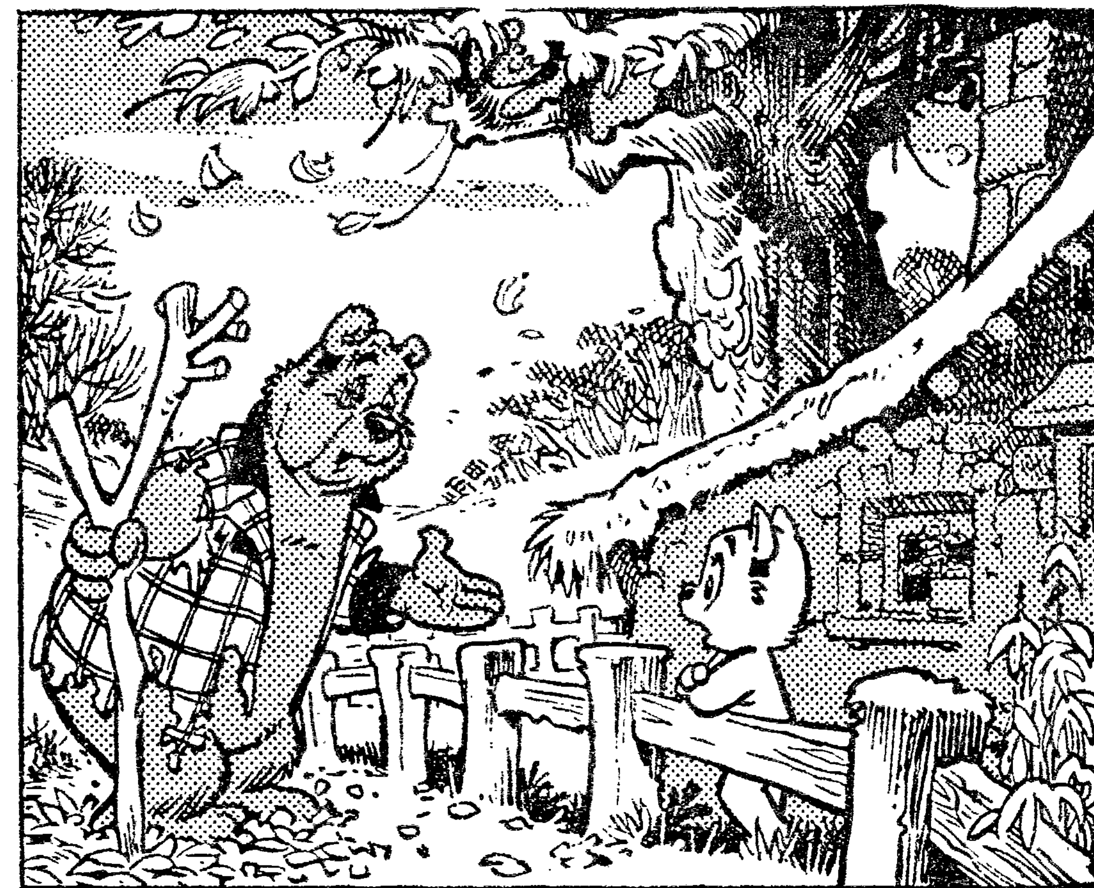

8689 Heer Bommel rolde de heuvel af, totdat hij in een kuil terecht kwam en daar versuft bleef liggen. Maar al spoedig kwam er beweging in het dorre lover en langzaam rees hij op uit het gebladerte dat hem omgaf. Maar ach, wat zag hij eruit! Builen en blauwe plekken ontsierden zijn trekken en zijn jas hing hem in rafels om de tors. Het was duidelijk dat hij geheel uitgeschud was en het is dan ook geen wonder dat hij zich bitter begon te beklagen over het gedrag van de heks en Wispel.
Maar de laatste was het daar niet mee eens. ,,Je was onzichtbaar, dat heb ik zelf gezien", verzekerde het ventje. ,,Maar het moet uitgewerkt zijn. Jammer hoor, het werkte eerst zo goed. Hier, neem deze tak. Hij heeft een sterke tagel, die je kan steunen bij het lopen".
Heer Ollie begreep dat verder beklag geen zin zou hebben. Hij rees dan ook kreunend overeind en de tak als kruk gebruikend strompelde hij het woud uit in de richting die het ventje hem wees.

Het bleek een korte weg te zijn, want al spoedig begon er meer daglicht tussen de stammen door te dringen en daarna kwam ook de bosrand in het zicht.
Het toeval wilde dat de markies de Canteclaer net op dat moment die plek passeerde. Hij was gereed gekomen met het plukken van champignons, en begaf zich nu naar huis, gevolgd door een knecht die de oogst droeg.

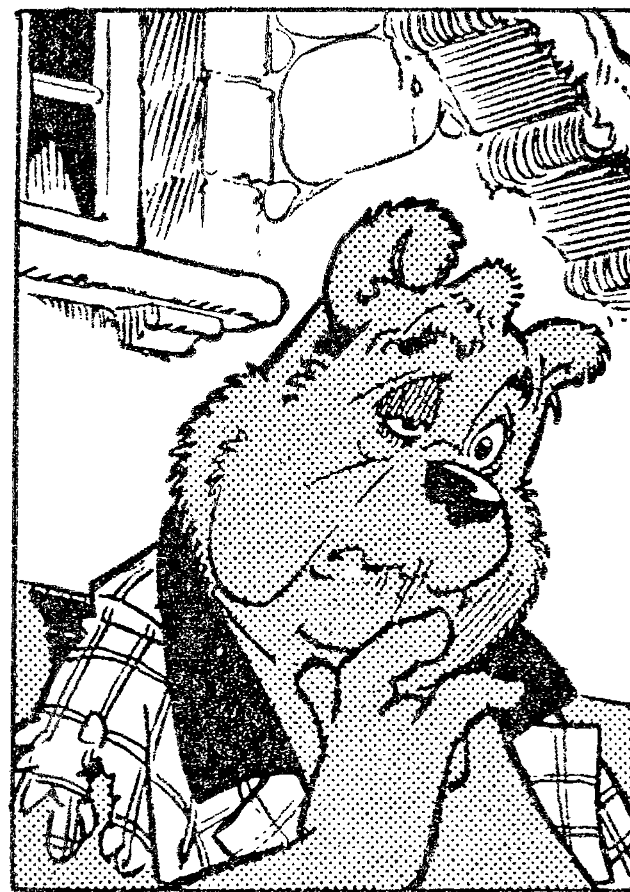
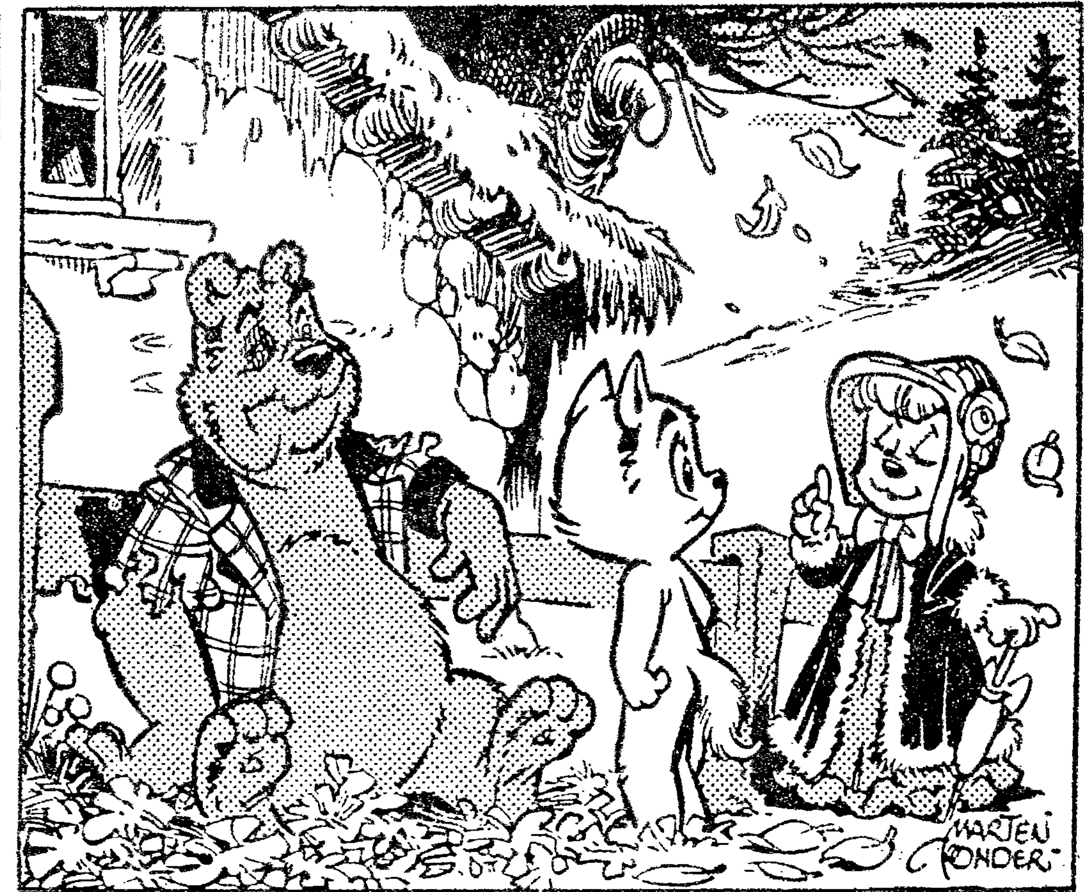

8690 De edelman heild onthutst de pas in toen heer Bommel uit de schaduwen van het woud te voorschijn slofte.
,,Parbleu!", sprak hij, zijn lorgnon voor de ogen brengend. ,,Wat mag er met u geschied zijn? Ge hebt toch niet...Hebt ge...
,,Ja", zei heer Ollie met zwakke stem. ,,Hier is de zweppelpam. Geplukt bij pookkneppels, als u beglijpt wattik betoel. Met oog op wettenschap".
,,Tiens", prevelde de heer de Canteclaer. Hij nam de paddestoel aan en bestudeerde hem bewogen.
,,Een zeldzaam exemplaar", hernam hij. ,,En zo gaaf! Dat was zeer moedig van u, amice, dat valt niet te ontkennen. En ge hebt de wildeman getroffen, zie ik".
,,Hij heeft mij getroffen", verbeterde heer Bommel. ,,Het was heel vreselijk".
Hij vervolgde zijn weg en hoewel het natuurlijk maar langzaam ging met de zere kruk, passeerde hij toch tegen de middag het huisje van Tom Poes, die juist over het hekje hing.

,,Twee wildemannen", verklaarde heer Ollie, toen hij zijn ontstelde gezicht zag. ,,Het waren er twee. Maar de zwam heb ik aan de markies gegeven".
,,Dat was erg moedig van u", zei Tom Poes bewonderend.
,,Dat zei de markies ook", mompelde heer Bommel zuchtend. ,,Maar het was geen moed, jonge vriend. Ik was onzichtbaar en dat maakte het gemakkelijk. Als het tenminste niet zo vlug was uitgewerkt".

8691 ,,Als men onzichtbaar is, durft men meer dan anders'',verklaarde heer Bommel. ,,Dat komt omdat men dan niet zo opvalt. ,Maar het is uitgewerkt voordat men het weet, en dan staat men lelijk te kijk''.
Hij ging uitgeput in de bladeren zitten, en Tom Poes kwam het hek uit om hem beter te bekijken.
,,Het lijkt me onzin'' ,zei hij. ,,Wie heeft u wijsgemaakt dat u onzichtbaar was? Zo te zien, was u erg zichtbaar''.
,,Zo te voelen ook'', mompelde heer Ollie. ,,Mijn oog klopt en ik heb een lelijke buil opgelopen. Maar ik heb me pas in het gevaar gestort toen niemand me zag. Zo ben ik, dat weet je. Onopvallend en zonder ophakkerij......Maar daar gaat het nu niet over. Iemand zag me, bedoel ik. Dat hebben ze duidelijk gezegd. En waarom zouden ze me voor de gek houden?''
''Over wie hebt u het?'', vroeg Tom Poes. ,,Wie zijn 'ze'?''
Heer Bommel vondt het een beetje moeilijk om uit te leggen dat hij zich met een heks had ingelaten. Maar gelukkig was zijn buurvrouw, juffrouw Doddel, ongemerkt genaderd en mengde zich nu in het gesprek.
''Schei toch uit met zeuren'', zei ze. ,,Begrijp je dan niet dat het alleen maar heer Ollies' bescheidenheid is? Natuurlijk was hij alleen maar dapper en flink – en nu wil hij niet opscheppen. Laat hem toch met rust! Zie je niet, dat hij hoofdpijn heeft?''

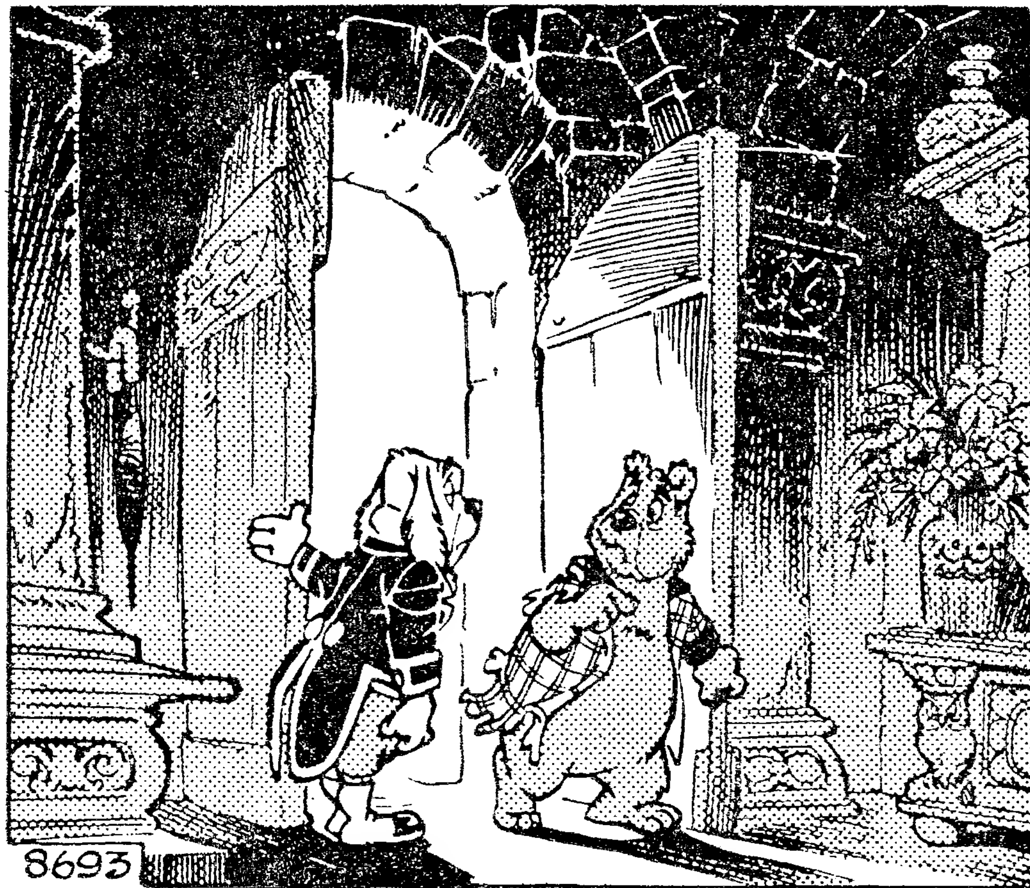

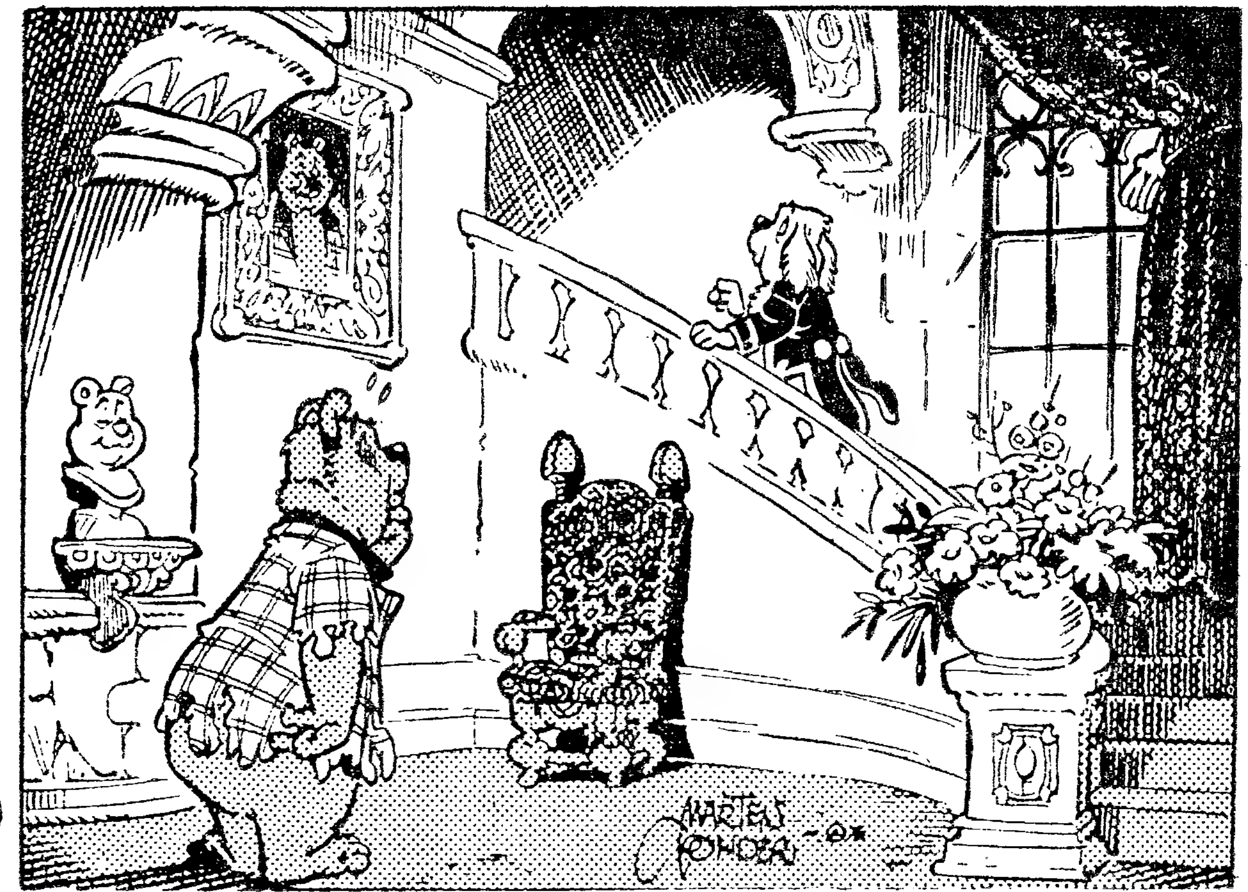

8692 Heer Bommel nam afscheid van Tom Poes en liep verder met zijn buurvrouw, die toch die kant op moest. „Het doet me goed met u te praten, mevrouw", sprak hij. „Wilt u geloven dat ik me al een stuk beter voel?"
„Ach, mallerd!", riep het vrouwtje uit. „Zeg toch Doddeltje!"
„Het zal me een eer zijn ", gaf heer Ollie toe. „Maar ik was echt onzichtbaar! Niet uit bescheidenheid, maar eh..."
Hij stond op het punt om over de heks te vertellen, maar gelukkig bedacht hij bijtijds dat zoiets ongepast is tegenover een dame.
"Eh... gewoon", besloot hij dan ook. En daarop sprak hij een poosje over het zachte herfstweer, totdat ze bij de tweesprong kwamen. Juffrouw Doddel sloeg de weg naar haar huisje in en heer Ollie liep verder naar Bommelstein. Zodoende ontmoette hij commissaris Bulle Bas, die in die buurt een ronde deed om te kijken of alles wel rustig was en een frisse neus te halen.

„Bommel!" riep hij saluerend uit. „Ik hoorde daarnet van de markies dat je op je eentje die roverbende in het bos hebt opgezocht. Kras staaltje! Ik heb geen mannen genoeg om het bos te omsingelen. Zou trouwens te gevaarlijk zijn voor de omwonenden. Maar als iedereen jouw moed had..... Kranig!"

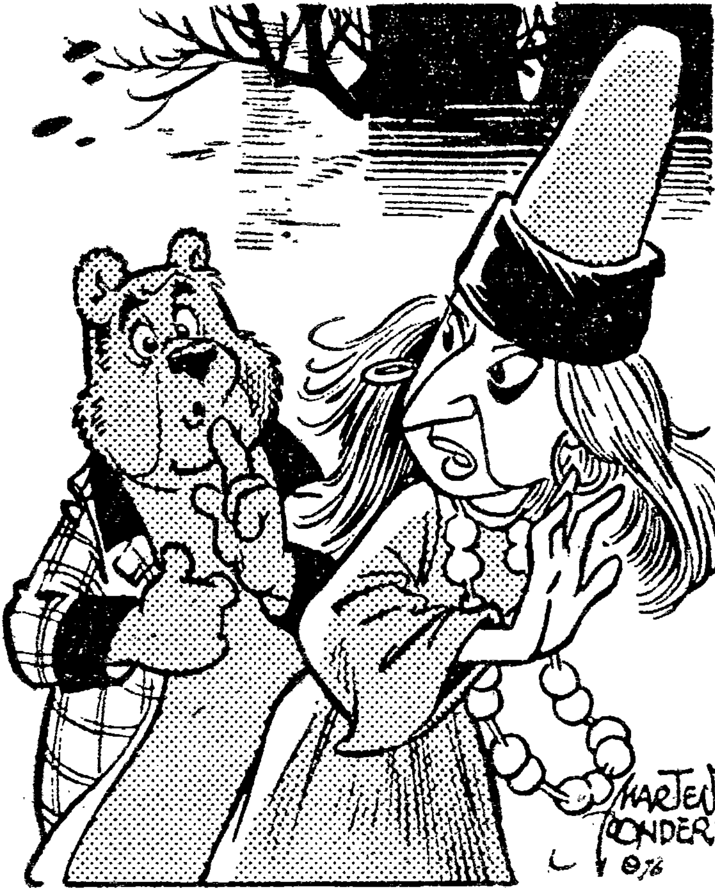

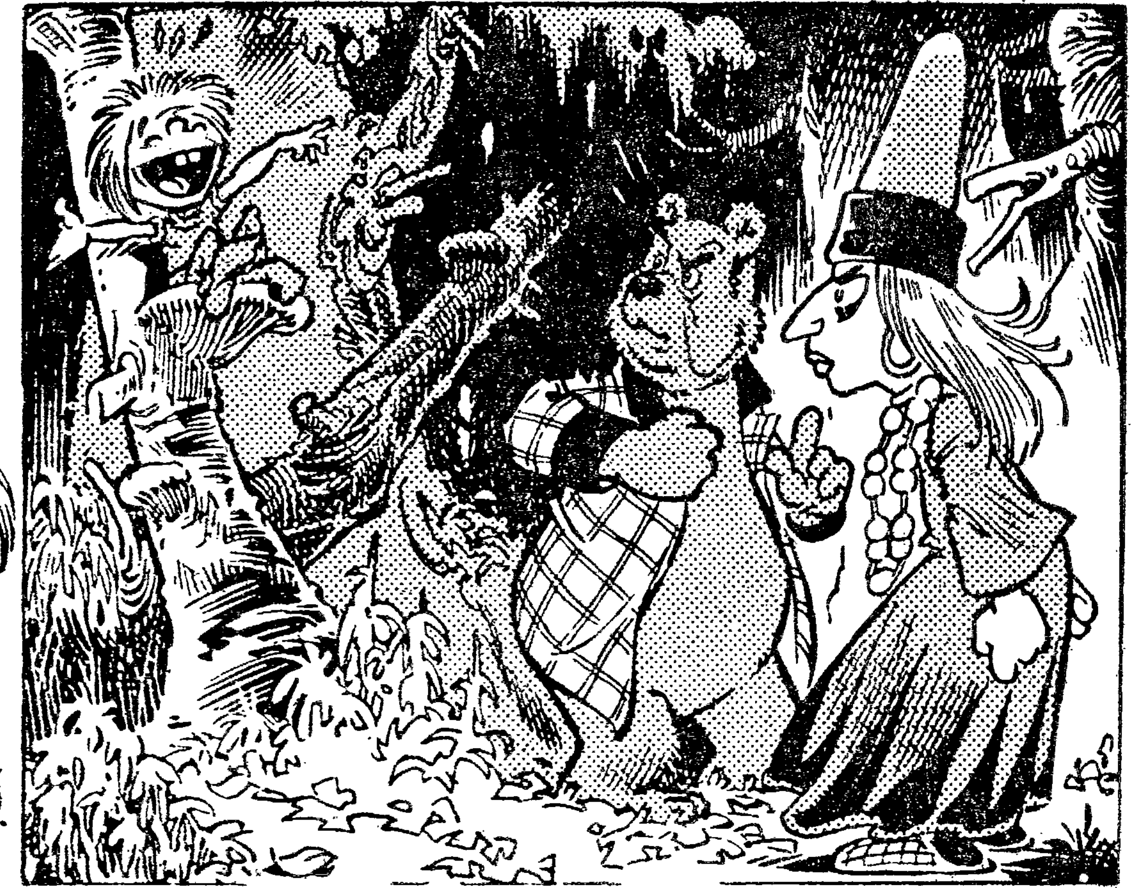

8693 Toen Joost de voordeur opende, schrok hij natuurlijk erg van de toestand waarin zijn meester verkeerde.
"Tut, tut",sprak hij. "Hebt u zich gestoten, heer Olivier? U bent toch niet gevallen, met uw goedvinden?"
"Aangevallen!", verklaarde heer Bommel kort."Door wildemannen, die niet geloofden dat ik onzichtbaar was. Zeg nu eens eerlijk welke indruk je van mij hebt, Joost. Denk je dat ik een onzichtbaar heer was of ben ik een geslagen held? Ik kan daarover niet met mezelf in het reine komen".

"Daar vraagt u me wat", mompelde de bediende. Hij dacht enige tijd na en hernam toen: "Een onzichtbare held en een geslagen heer, wanneer ik mij verstouten mag. Zal ik een andere jas voor u klaar leggen? En een biefstuk op het oog wil wel eens helpen. Maar eerst zal ik het bad gereed maken".
Hij haastte zich de trap op en heer Ollie keek hem peinzend na. "Wat zou hij nu bedoelen?", zo vroeg hij zich af. "Wat ben ik nu? Deze onzekerheid kan ik niet verdragen! Tenslotte moet een heer weten of hij een held is of niet. Want anders zou hij zijn zekerheid verliezen, als men begrijpt wat ik bedoel".

8694 Neppa Kornoelje hield zich met dezelfde vraag bezig als heer Bommel. Vóór de lente moest ze bewezen hebben dat ze nog over heksekrachten beschikte en daarom liep ze vaak piekerend heen en weer tussen de woudreuzen.

"Heb ik hem nu onzichtbaar gemaakt of niet?", vroeg ze zich af. "Er zijn zoveel heksen die mannen onzichtbaar maken. En dan zijn zij de enigen die hem nog kunnen zien. Dat is heel normaal. En hij kon zichzelf zien. Maar dat is ook te verwachten, want men ziet zichzelf altijd. Maar jij, zag jij hem ècht niet of deed je maar zo?"

"Dat zou je wel willen weten, hè?", zei Wispel, die op een boomstam zat, en hij grijnsde breed. Neppa werd kwaad, maar voordat ze kon uitvallen, klonk achter haar het gekraak van takken en daar trad heer Ollie achter een stam vandaan.

"Prettig dat ik u net tref", sprak hij. "Ik wil namelijk weten of ik echt onzichtbaar geweest ben. Of ben ik een held? Die vraag houdt me nu al dagen bezig".

"Hij daar weet het", riep Neppa, terwijl ze driftig op Wispel wees. Maar die barstte nu in een gelach uit dat akelig door het woud gierde.

"Dat houd ik geheim", riep hij. "Want zolang je het niet weet, heb je mij nodig. Bewijs maar dat je ook in de toekomst kan kijken. Voor alle zekerheid".

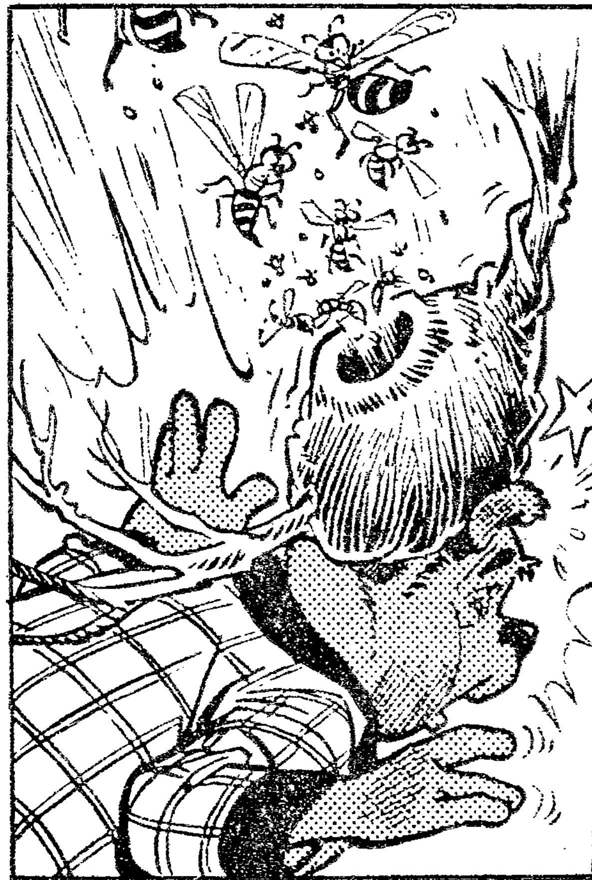

8695 "Vooruit" , riep Wispel. "Hij vertrouwt je toverkunsten niet. Vertel hem de toekomst. Dat zal hem leren!"
Heer Bommel vergat waarvoor hij gekomen was en keek verrast op.
"Kent u de toekomst, mevrouw?" vroeg hij. "Dat is erg interessant. Ik ben een heer die eenzaam zijn weg gaat. Omringd door onbegrip en een teer gestel, zodat het hoofd hem vaak omloopt. Ik zou wel willen weten of de toekomst vóór of achter mij ligt, als u begrijpt wat ik bedoel".
"Vooruit!" siste Wispel. "Laat zien wat je kan. We maken er wel rapalder van".
"Geef mij uw hand", sprak de heks. "Uw rechterhand".
Heer Ollie gehoorzaamde en Neppa boog zich snuivend over zijn handpalm heen.
"Die levenslijn..", fluisterde ze. "Gevorkt en krom gebogen.."
"Wat betekent dat?" vroeg heer Bommel met bevende stem.
"Een teer gestel..", verklaarde de heks. "Een zwakke gezondheid, maar een ijzeren wilskracht.."
"Hoe is het mogelijk!", riep heer Bommel getroffen uit. "Frappant! Knap hoor! Wat nog meer? '

"U wordt getroffen door hoofdpijn", hernam het mens. "Uw zenuwen zullen op de proef gesteld worden. Ik zie hartkloppingen en u zult een lelijke koude vatten. Maar er wacht u een eervolle opdracht...Hm.. Op een andere keer ga ik wel eens verder".
Heer Ollie nam diep onder de indruk afscheid en Neppa liet zich neer op een boomstam.
"Allemaal onzin", zuchtte ze. "Ik zag niks in die hand dan wat lijntjes".
"Het was geweldig", verzekerde Wispel. "Laat het maar aan mij over".

8696 Heer Bommel begaf zich vol gedachten huiswaarts. De vraag over zijn onzichtbaarheid was verdrongen door de toekomstvoorspellingen die hij gehoord had. En hoe meer hij daar over nadacht, hoe ongeruster hij werd.
"Het was toch wel vreselijk knap van die heks", sprak hij tot zichzelf. "Een teer gestel! Hoe kan ze dat weten, vraag ik me af. Maar het was heel vreselijk wat ze voor me uitstippelde, als men begrijpt wat ik bedoel. Hoofdpijn, zenuwspanningen en hartkloppingen. Het is maar goed dat ze ijzeren wilskracht voor me zag, anders zou ik het niet te boven komen. En zelfs met die wilskracht vind ik het niet leuk. Nee, het is dat ik me op het ogenblik goed voel..."

Op dat moment ritselde het in de bladeren en met een doffe klap viel er iets op zijn schedel. Het was tamelijk hard, zodat de ongelukkige heer door een spontane hoofdpijn getroffen werd. En uit het woedende gezoem dat hem plotseling omringde, begreep hij dat hij geraakt was door een wespennest.
Het was niet de eerste keer dat hem zoiets overkwam, en daarom wist hij wat hem te doen stond.
"Water!" stamelde hij, terwijl hij het verzenuwd op een lopen zette.
"De hartkloppingen komen vanzelf", zei Wispel, die vanuit een boom zat toe te kijken. "En het kou vatten. Het één komt uit het ander".

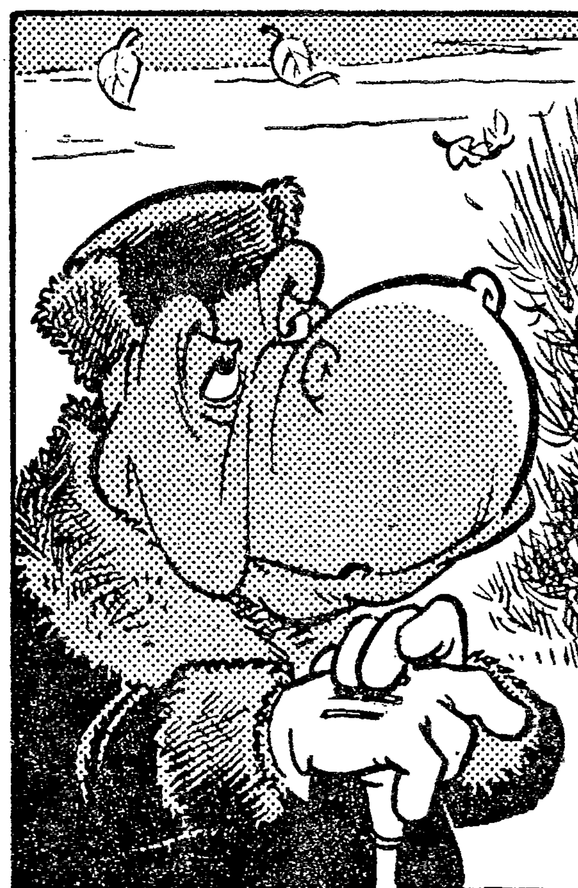

8697 Achtervolgd door de woedende wespen vluchtte heer Bommel door het woud totdat hij, met meer geluk dan wijsheid, een rivier bereikte. Zonder zich te bedenken stortte hij zich in de snelle stroom en dook zo diep hij kon. Dat was natuurlijk benauwd werk, maar aan de andere kant verkoelde het water de vele bulten die aan de ongelukkige heer ontsproten. Hij liet zich dan ook willoos meevoeren en bleef onder zo lang hij kon.

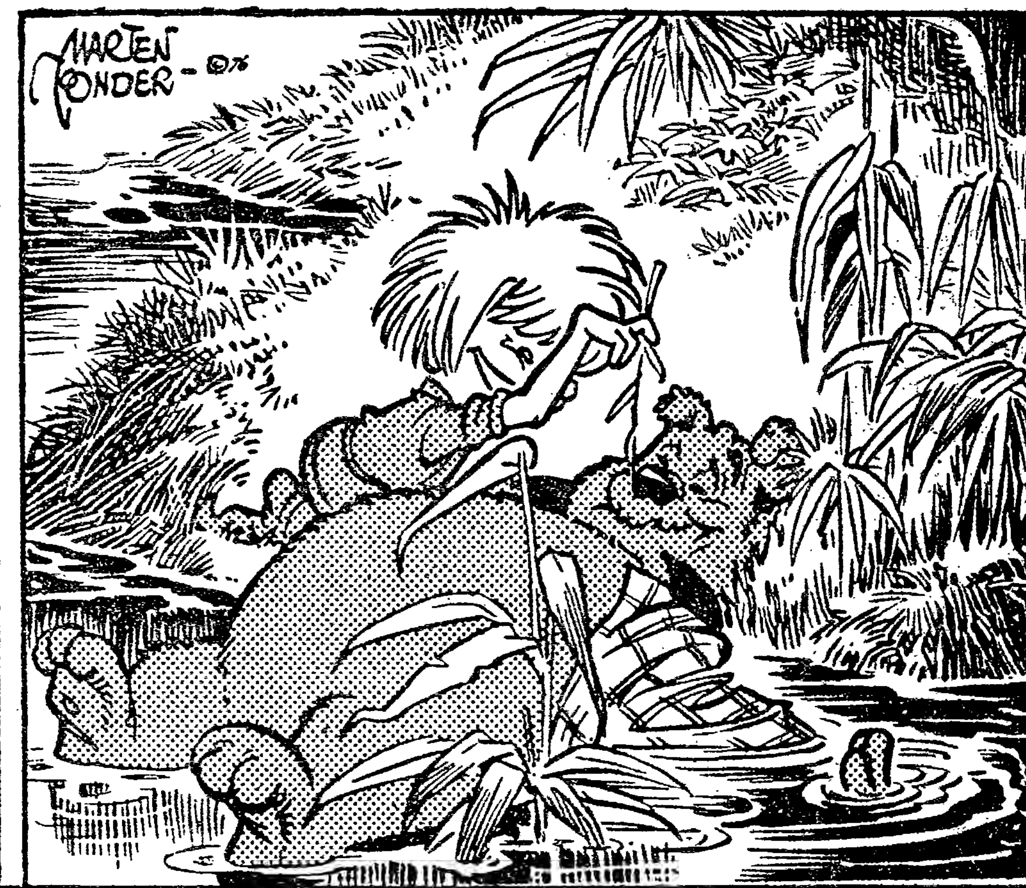
De rivier kronkelde een eindje door het Donkere Bomen Bos en kwam bij Grijngriend aan het daglicht, om zich daar in de Rommel te storten. Dicht bij dat punt stonden burgemeester Dickerdack en commissaris Bulle Bas naar de sombere stammen van het woud te kijken.

,,Dat bos heeft nooit gedeugd'', sprak de magistraat bedrukt. ,,Maar nu stijgt het de pan uit. Er huizen rovers, heb ik gehoord! Dat gaat niet, Bas. Ze moeten worden aangehouden en voorgeleid. We slaan een figuur als we die rabauwen daar met rust laten. Alsof we geen orde kunnen houden!''

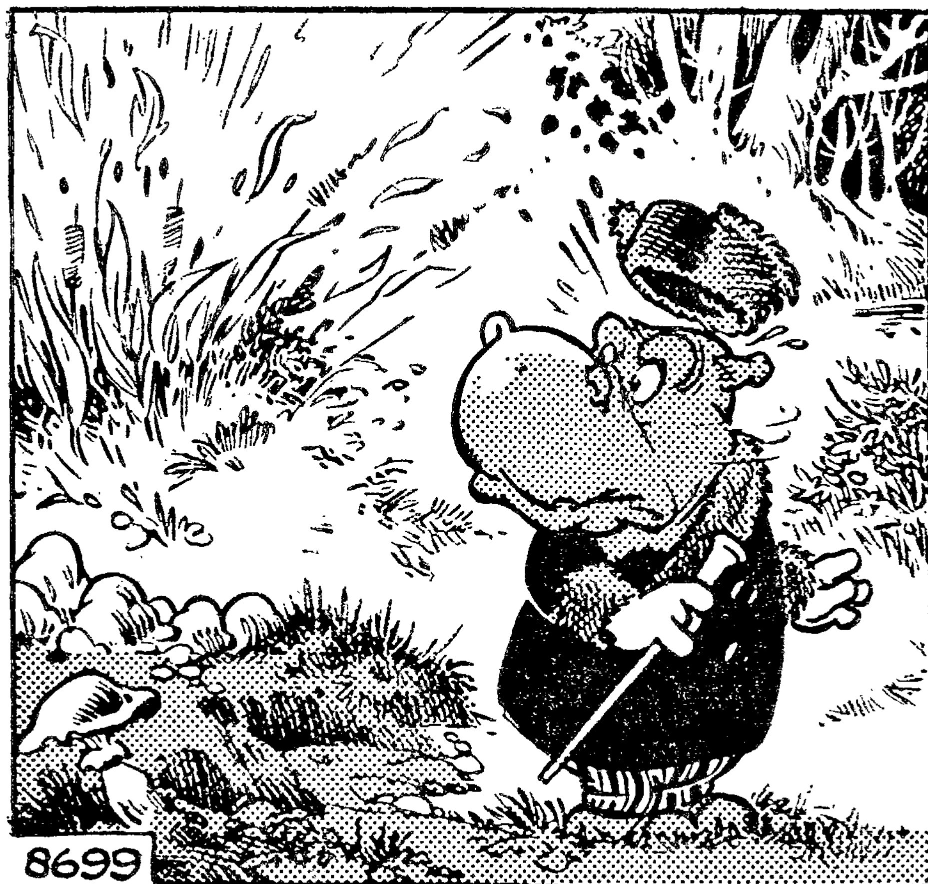
,,Dat kunnen we ook niet'', zei de politiechef gramstorig. ,,Ik heb geen mannen genoeg om het bos te omsingelen. Het is een zaak voor het leger, want die rovers zijn bijzonder woest en gewelddadig. Behalve Bommel is er niemand die ze durft naderen''.

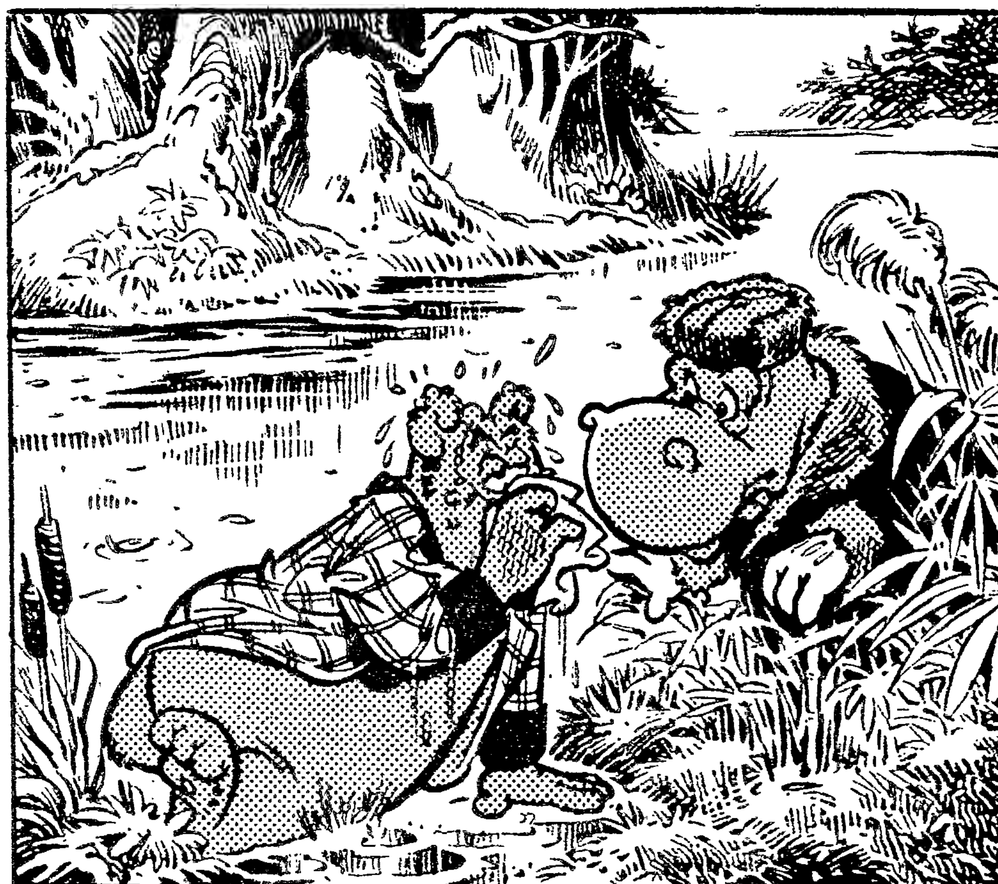

8698 „Wat bedoel je met Bommel?", vroeg de burgemeester verbaasd.
„Ik bedoel dat hij de enige is die in de buurt van die roverbende durft komen", verklaarde de commissaris. „Ik heb geen agenten genoeg om ze in te rekenen. Ik kan de verantwoordelijkheid daarom niet dragen. Hoewel het me natuurlijk spijt. Maar zo liggen de dingen tegenwoordig".
Zo sprekende verdween hij groetend in het riet en de magistraat keek hem bedrukt na.
„Belachelijk", sprak hij tot zichzelf. „Dat verhaal over Bommel loopt de spuigaten uit. Bas moest zich schamen. Waar moet het naar toe als de politie niet meer durft optreden tegen het janhagel? Ik sla een figuur tegenover het hele land. Maar wat moet ik doen? Wat ik nodig heb, is een ingeving. Maar waar haal ik die vandaan?"
Hij zuchtte en daardoor hoorde hij niet dat het achter hem even ritselde in het struikgewas. Het was Wispel, die oplettend had geluisterd en die nu snel naar de oever van de rivier sloop. Daar was heer Bommel inmiddels aangespoeld, zodat hij versuft en overdekt met bulten halverwege op het land lag.
„Mooi op tijd", zei Wispel en hij begon de uitgebluste heer met een grasspriet in de neus te kietelen.

8699 „Waar is de held die mij tegen de rovers helpt?", vroeg de burgemeester zich af. Hij wilde mismoedig naar huis gaan, maar op dat moment werd zijn aandacht getrokken door een loeiende niesbui, die van achter het oeverriet opsteeg.

„Dat is niet normaal", stelde de magistraat vast en hij spoedde zich naar de plaats van de ontploffing. Tot zijn verbazing trof hij daar heer Bommel aan, doorweekt en overdekt met bulten.

„Vejkouwden", verklaarde deze, toen de heer Dickerdack zich deelnemend over hem boog. „Komt van bad in jivier met teej gesjtel.."

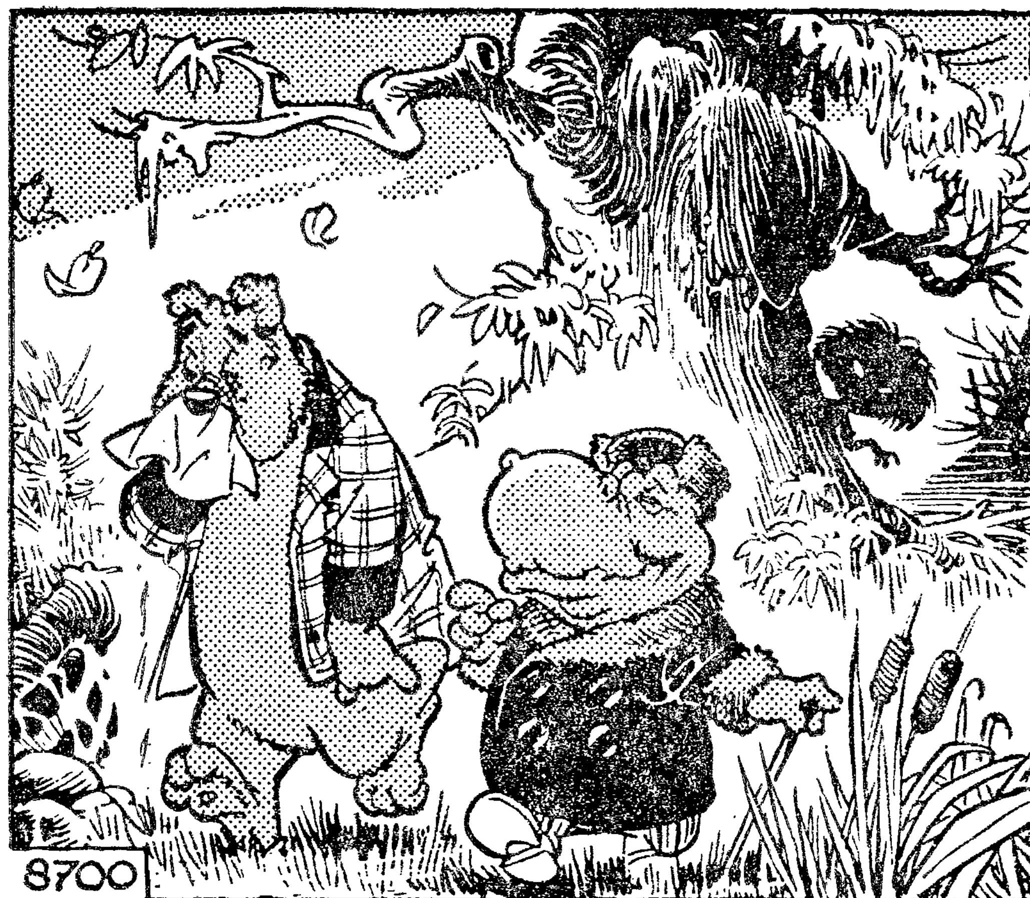
Hij richtte zich op snoot daverend de neus, zodat de burgemeester terugdeinsde.

„Een lelijke kouw gevat", hernam hij. „Precies wat er voorspeld is. Komt ajjemaal uit. Hoofdpijn, hartkloppingen en kouwvatten. Klopt ajjemaal.. Ah.. aaahhh...aatsjie!!"

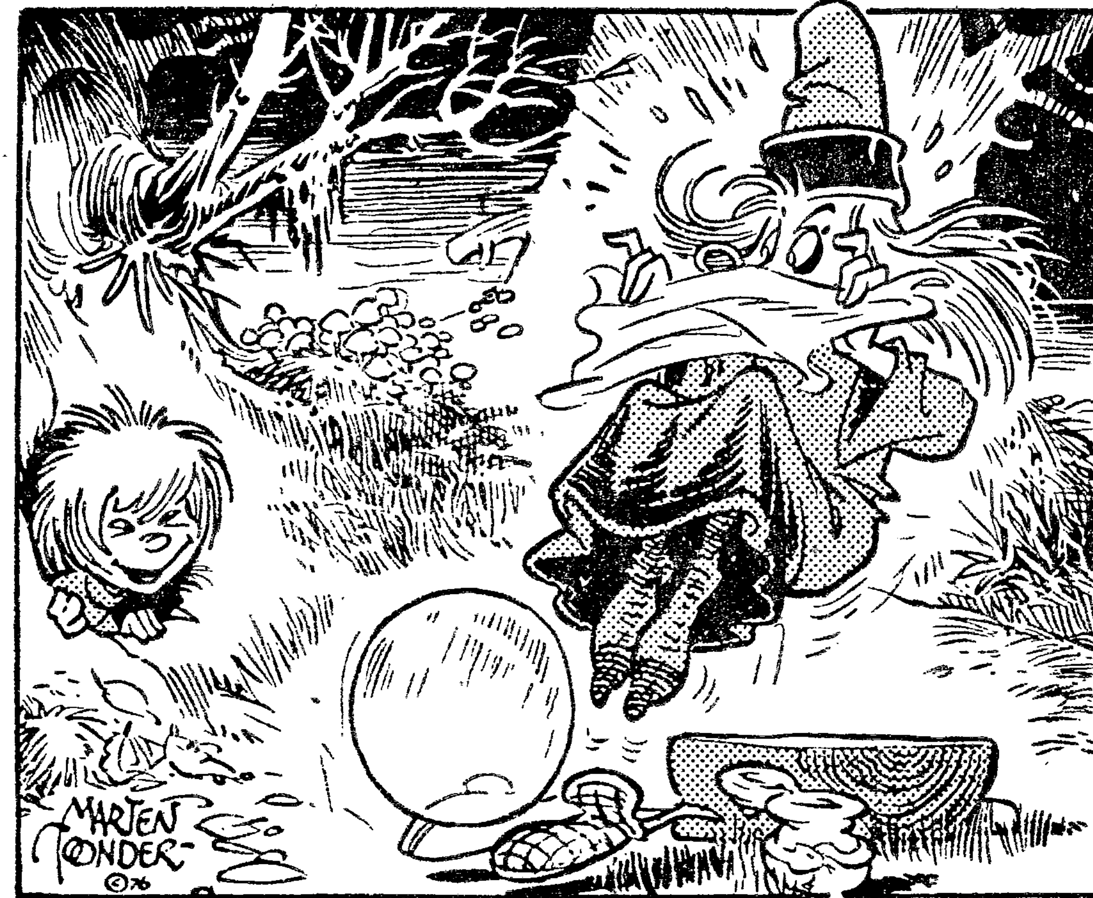
„Wat bedoel je ?", vroeg de magistraat bevreemd. „Hoe kom je hier? Wat is er met je gebeurd?"

„Alles klopt", herhaalde heer Ollie betraand. „De bulten en wat er voorspeld is. Maar dat ze me zouden steken, is er niet bij gezegd!"

„Steken?", herhaalde Dickerdack verblekend. „Over w-wie heb je het Bommel? Over de rovers?"

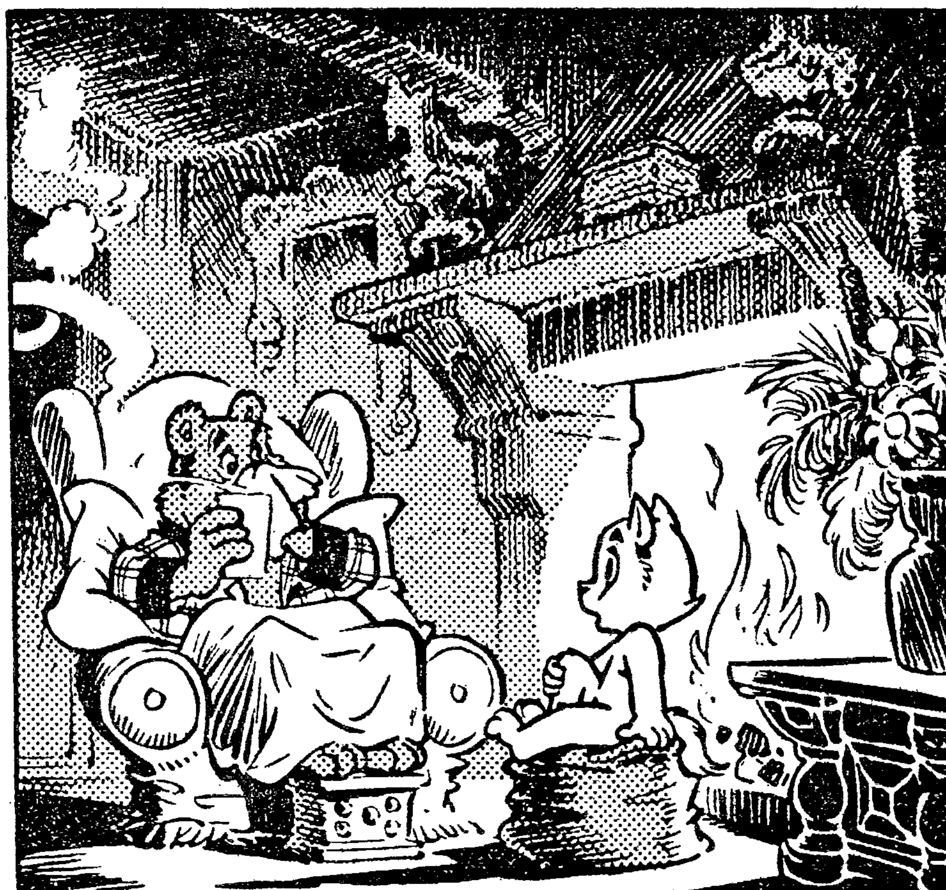
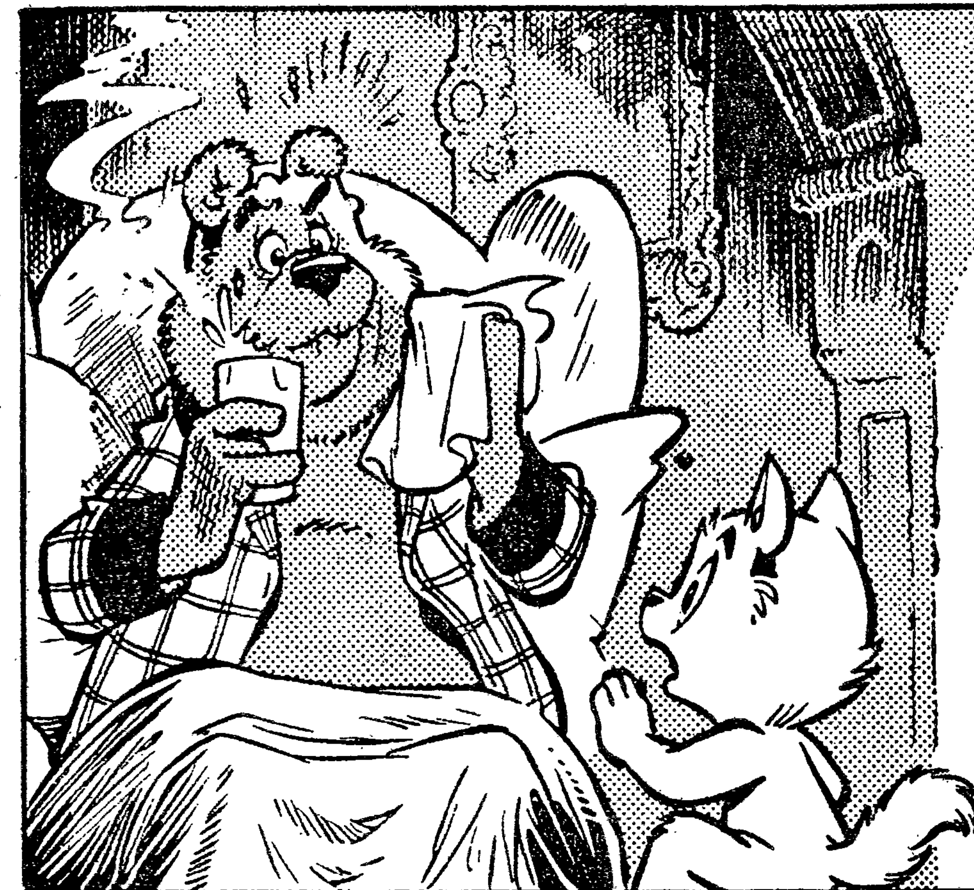

8700 Heer Bommel keerde de rivier de rug toe en begon zich al snuitend naar huis te begeven.
,,Het is merkwaardig!'', sprak de burgemeester, die hem volgde.
,,Ik dacht juist aan je. In verband met de roverbende die in het bos zit te loeren, je weet wel.Die moet natuurlijk worden opgerold, dat snap je. En omdat de politie wat anders te doen heeft, zoek ik eigenlijk een held die het doen kan. En kijk, jij bent al bezig! Weet je wat? Ik zal je officieel de opdracht geven om die zaak ter hand te nemen. Wat zeg je daarvan?''
Op het moment dat heer Ollie op die manier zijn eervolle opdracht kreeg, zat Neppa Kornoelje in het diepst van het woud de kristallen bol op te poetsen die ze van de grote tovenaar Hocus Pas gekregen had. Maar ze deed het met een bezwaard gemoed.
,,In de toekomst kijken'', mompelde ze bitter. ,,Het is lang geleden dat me dat lukte. Dit is een gewoon stuk glas waar ik bol doorheen kan kijken en anders niets. Ik kan er niks in zien...''

Ze kwam niet verder met het beklag, want naast haar verscheen plotseling het hoofd van Wispel uit een konijnenhol.
,,Hoia, ouwe neptrol!'', riep het ventje. ,,We hebben mooi werk gedaan. Alles wat je voorspeld hebt is uitgekomen!''

8701 De heks steunde het hoofd op de handen en keek loerend naar Wispel.
„Wat is uitgekomen?", vroeg ze.
„Alles", zei het ventje. „Zelfs de eervolle opdracht en dat was het moeilijkste. Weet je wat die opdracht is? Hij moet de barleman gaan verslaan die bij de knookpeppels woont! Je weet wel, de vorige keer moest hij daar een zwam plukken en toen heb je hem onzichtbaar gemaakt".
Hij grijnsde breed en Neppa gluurde hem wantrouwend aan.
„Begrijp je het niet?", vroeg Wispel. „Daar zit toch zeker een massa nuttig werk in voor een heks? Nu kan je pas bewijzen wat je waard bent. Ik zal het je uitleggen".
Terwijl hij daar mee bezig ging, zat heer Bommel thuis in zijn luie stoel een geneeskrachtige drank te gebruiken.

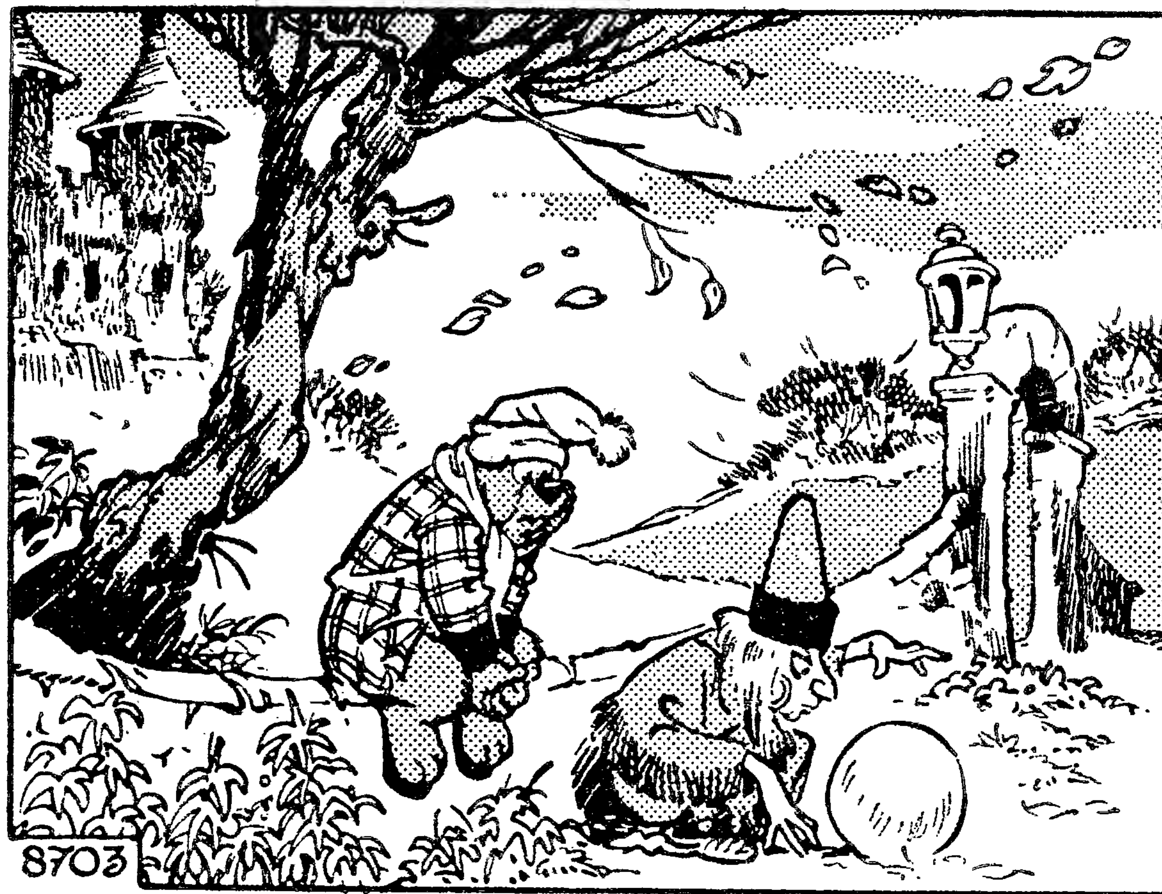
„Alles is uitgekomen", sprak hij met gebarsten stem. „Niet alleen het kouvatten, maar zelfs de eervolle opdracht, waar ik eigenlijk helemaal niet zo blij mee ben. Weet je wat het is? Ik moet de rovers op gaan rollen, terwijl ik niet onzichtbaar ben, als je begrijpt wat ik bedoel. Maar het is wel allemaal voorspeld en dat is toch eigenaardig. Wat moet ik nu doen?"

„Niks", zei Tom Poes.
Heer Ollie trok zijn neus uit de zakdoek en keek hem glazig aan.
„Wat zeg je?", vroeg hij ongelovig.
„U moet niets doen", herhaalde Tom Poes. „Het ziet ernaar uit dat u door allerlei rare figuren in de boot genomen bent. En die rovers kunt u beter aan vaklui over laten".

8702 Door de goede raad van Tom Poes was heer Bommel nu vast besloten de rovers te gaan vangen, vooral omdat hij zich de volgende morgen veel beter voelde. Hij deed een warme das om, trok een ijsmuts over de oren en stapte de deur uit om in de frisse winterlucht een list te gaan verzinnen.
Maar nadat hij een poosje door de kale tuin geijsbeerd had, was er nog niet veel vorm in zijn gedachten gekomen.
,,Doen", sprak hij tot zichzelf. ,,Maar hoe? Dat is de vraag".
Deze trant van denken bracht hem echter niet verder, zodat hij het na een uurtje over een andere boeg gooide.
,,Als ik nu maar wist hoe het af zou lopen", sprak hij tot zichzelf. ,,En dat kan, want ten slotte zijn de vorige voorspellingen allemaal uitgekomen. Als ik nu eens weer naar die dame ging.."
Maar het hoefde al niet meer, want op dat moment bemerkte hij een beweging bij het tuinpoortje en daar stond de heks Neppa Kornoelje met een bundel aan de hand.
,,Dat is toevallig!", riep heer Bommel uit. ,,Hoe wist u dat ik aan u dacht?"
,,Ik weet alles", zei de heks met omfloerste stem. ,,Ook dat u de eervolle opdracht gekregen hebt die ik voor uw zag. En ook dat u mij nodig hebt om hem uit te voeren. Ik zie dat allemaal in de kristallen bol die ik van een groot magister gekregen heb".

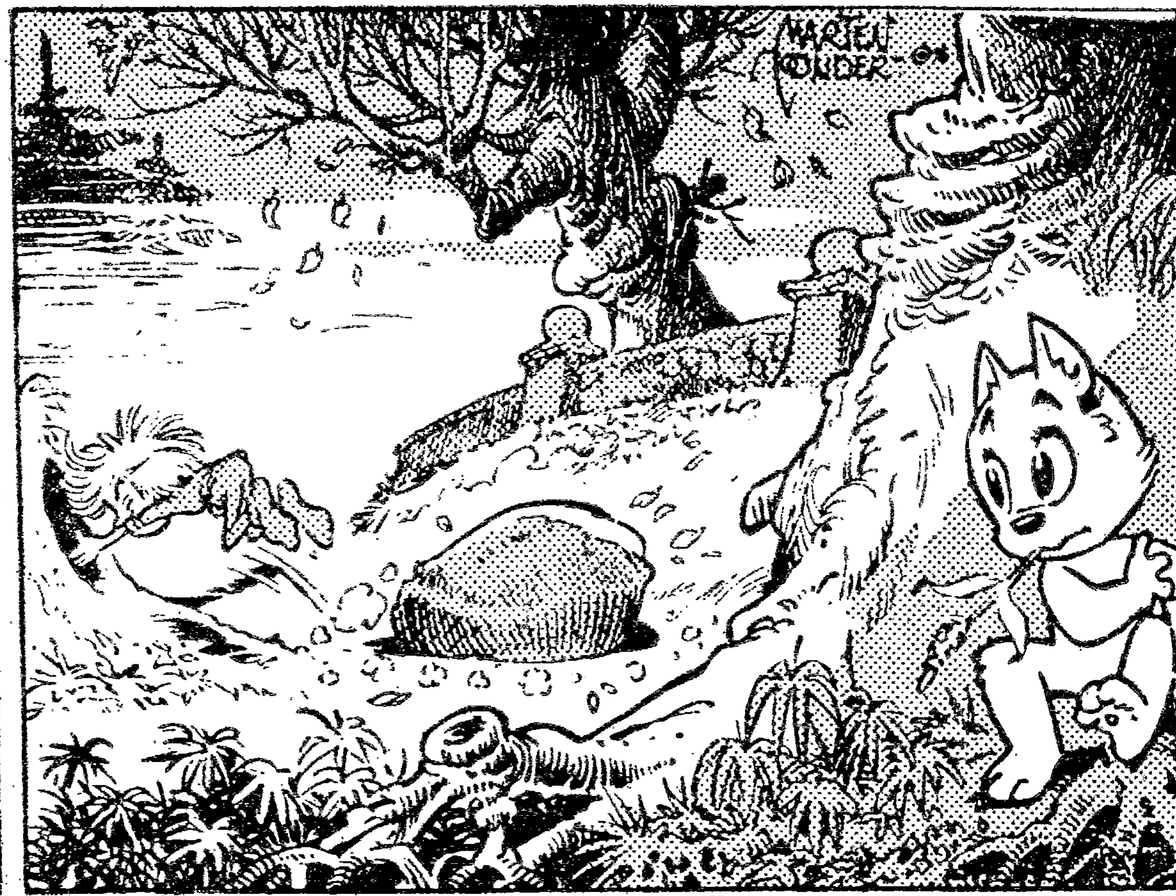

8703. "Het is wel kras", zei heer Bommel, "dat in de toekomst kijken, bedoel ik. U moet weten dat ik net liep te denken. Die rovers hebben me heel lelijk behandeld, zodat ik nog blauwe plekken heb. Ze verdienen een lesje, dacht ik. En daarom heb ik besloten ze onschadelijk te maken, al weet ik niet hoe".
Neppa luisterde niet. Ze had de glazen bol uit de doeken gedaan en voorzichtig voor zich neergelegd. En nu zat ze er ingespannen in te loeren.
"Een eervolle opdracht...", sprak ze op geheimzinnige toon. "Die ga je uitvoeren. Maar je weet nog niet op welke manier.."
"Hoe is het mogelijk", mompelde heer Ollie onder de indruk.
"Ik zie een dame", vervolgde de heks. "Ze gaat je helpen door je van geweldige krachten te voorzien. Vertrouwen...Als je maar vertrouwen hebt, zal alles in orde komen..."
Haar stem stierf weg en heer Bommel liet zich onthutst van het muurtje zakken.
"Geweldige krachten", herhaalde hij. "Heel sterk. Wie zou die dame zijn, vraag ik me af?"
Neppa Kornoelje stond op en glimlachte, zodat de vragende heer een rilling over de rug liep.

"Toevallig kan ik je helpen", zei ze. "Ik heb een kruidje bij me dat geweldige krachten geeft. Als je het even goed kauwt en doorslikt, kan je een proef nemen. Een klein proefje maar, want het is maar een klein kruidje".
En met die woorden haalde ze een verdroogd blaadje voor de dag en hield het onder heer Ollie's neus.

8704
Heer Bommel stak het verdorde blaadje met grote tegenzin in zijn mond en begon te kauwen.
"Ajakkes",prevelde hij met vertrokken gelaat. "Tattis heel vies. Bah, Men moet er veel voor over hebben om sterk te worden.".
Hij slikte moeilijk en vervolgde "Hoe weet ik nu of het helpt? Wat is dat kleine proefje waar u het over had?"
"Kom maar mee", zei de heks, haar kristallen bol inpakkend. "Daar om de hoek van de weg ligt een zware steen, midden op het pad. Gevaarlijk hoor! Maar hij is te zwaar om op te ruimen".

Nu wilde het geval dat Tom Poes dicht bij de wegkromming zat die Neppa bedoelde. Hij kauwde op een grasspriet, terwijl hij zich afvroeg met welke vreemde figuren heer Ollie zich nu weer had ingelaten.
"Hij is lelijk voor de gek gehouden", dacht hij. "Maar waarom? En door wie? Hij wil er niet over praten en daarom ben ik bang dat ze niet deugen. Hm, het is jammer dat heer Bommel nooit zijn eigen fouten wil erkennen. En dat wordt erger met het ouder worden".
Op dat moment schrok hij op door een doffe plof achter zich. En toen hij om de boomstam keek, zag hij tot zijn verbazing een geweldige steen op de weg liggen.

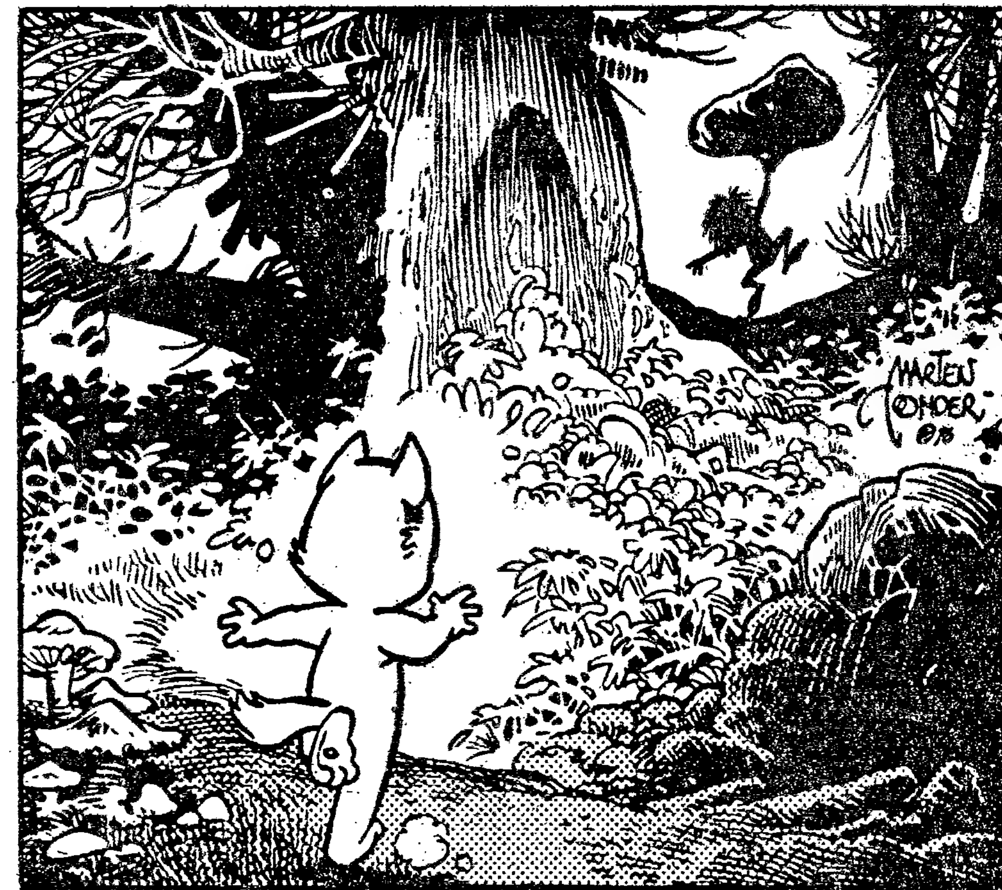

8705 Neppa Kornoelje liep met heer Bommel langs het tuinmuurtje totdat ze bij de wegkromming kwamen. En ja hoor, daar lag een groot rotsblok midden op de rijbaan.
,,Dat is een misstand'', zei heer Ollie getroffen. ,,Een gevaar voor het verkeer, bedoel ik!''
,,Dat is 'm'', verklaarde de heks. ,,Hij is te zwaar voor een gewoon iemand. Maar als het kruid dat ik je gegeven heb, goed werkt, moet je hem nu kunnen optillen. Je moet wel even vlug zijn, want het is gauw uitgewerkt. Het was maar een klein kruidje''.
Heer Bommel liep twijfelend naar de steen en bukte zich.
,,Ik weet niet'', begon hij. Maar hij zweeg plotseling en een brede glimlach plooide zijn trekken toen hij het gevaarte zonder moeite van de grond tilde en het speels op en neer kaatste.
,,Het is toch wel eigenaardig wat een heer vermag'', sprak hij. ,,Ik sta er zelf altijd weer van te kijken. Kan ik wat meer van die kruiden krijgen, als u begrijpt wat ik bedoel?''
,,Je krijgt een drank van me'', beloofde Neppa. ,,Dan kan je niets meer gebeuren''.
,,Dat doet me nu echt genoegen'', sprak heer Bommel, terwijl hij de rots met een speels gebaar wegwierp. ,,Weet u wat ik het prettigste vind? Dat ik die rovers nu zonder gevaar kan tonen dat men een heer niet ongestraft op de tenen kan trappen''.

8706. Heer Ollie klopte zijn handen af en volgde de heks, die al weer op weg was naar het bos.
"Afgesproken", zei ze. "Ik zal een grote, sterke drank maken, die minstens een uur werkt. En ik zal in de bol kijken wanneer die loebassen het best onschadelijk gemaakt kunnen worden. Laat alles maar aan mij over".
Zo pratende verdwenen ze achter de heuvel. Tom Poes kwam voorzichtig achter zijn boom tevoorschijn en knielde neer bij de steen, die heer Bommel dicht bij zijn schuilplaats had neergegooid. Toen hij ertegenaan duwde, merkte hij dat het gevaarte gemakkelijk meegaf. En nadat hij de kanten oplettend had bekeken, ontdekte hij dat er een groot gat in zat.

"Net wat ik dacht", sprak hij tot zichzelf. "Hol gemaakt. Wat een misselijke streek ! Ik kan deze uitgeholde rots natuurlijk meenemen en aan heer Ollie laten zien. Maar ik zou wel eens willen weten wie hier achter zit - en ze laten dat ding hier vast niet liggen..."

Op dat moment hoorde hij iets ritselen en met een sprong verdween hij achter een struik. Hij was maar net op tijd, want er verscheen een vreemd kereltje uit een konijnenhol, dat de steen opraapte en ermee weg draafde.
"Dat is mijn kans om meer te weten te komen", dacht Tom Poes, en hij holde er achter aan.

8707. Toen Neppa Kornoelje met haar glazen bol in het woud terugkeerde, wachtte Wispel al op haar. Hij zat op de steen die hij zo kunstig uitgehold had en zag er recht tevreden uit.
"Dat ging goed, hè?", vroeg hij. "Er is alvast één die in je toverkunsten gelooft, en dat is Bommel."
"Ach, wat helpt dat", zei de heks neerslachtig. "Ik heb immers niks gedaan wat echt was! Ik heb niemand werkelijk onzichtbaar gemaakt, ik heb niet echt in de toekomst kunnen kijken en ik heb ook niemand veranderd. Nee, met mij is het afgelopen. Het waren allemaal maar flauwe kunstjes van jou".
"Maar ze waren goed!", riep Wispel. "Ik heb de hele zomer niet zoveel jool gehad. Ze waren reuze goed!"
"Goed?!", gilde Neppa schel. "Ik moest zorgen, dat jij een goeie daad deed! En jij noemt dit goed?"
"Die goeie daad kan altijd nog", zei Wispel sussend. "Hoewel ik er niet veel zin in heb, want het lijkt me vervelend. Laten we nu eerst voor die rovers gaan zorgen".
De heks zuchtte. "De tijd dat ik woeste rovers leuk vond, is voorbij", mompelde ze. "Ik heb geen rust meer sinds ik weet dat ze zo dichtbij wonen. En ik kan niks tegen ze beginnen".
"Maar dat weten de rovers niet!", riep Wispel lachend.
Tom Poes had het meeste van dit gesprek gehoord, want hij had niet ver vandaar een schuilplaats achter een boom gevonden.
"Hm", zei hij beklemd tot zichzelf. "Een vreemd stel! Wat kan ik daartegen beginnen?"

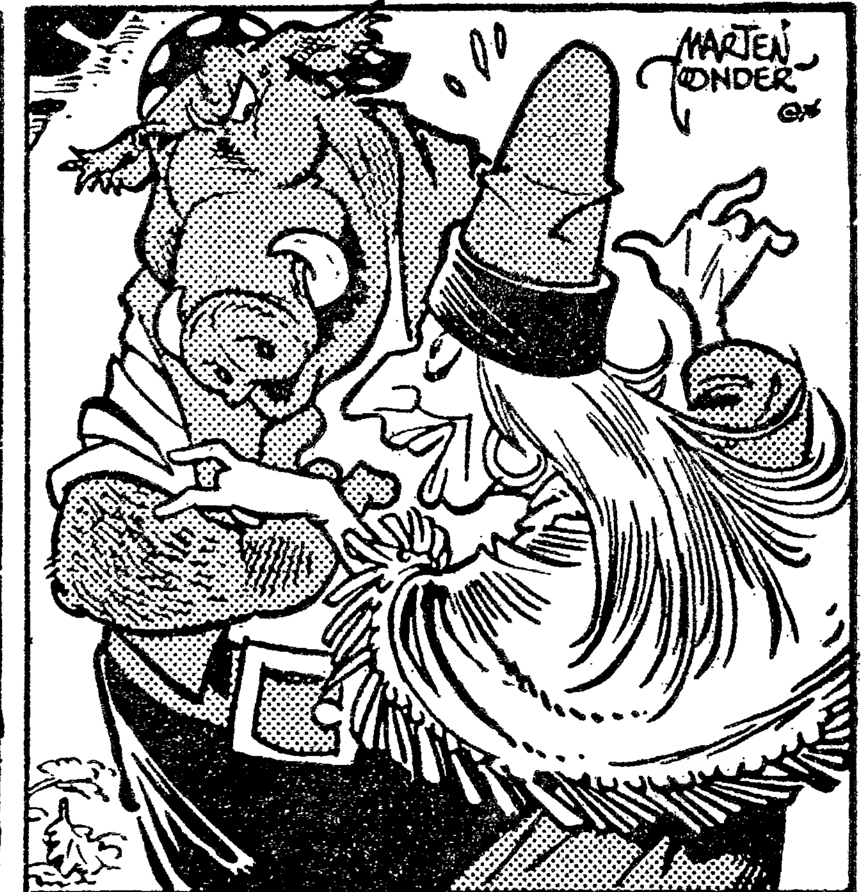

8708. Intussen zaten de beide rovers nog steeds op de populierenheuvel en ze verveelden zich nogal. Hoep Pardaf kortte zich de tijd met het bestuderen van heer Bommels portefeuille en Jan Drommel bracht zijn tijd met nadenken door.
"Het bevalt me niet", mompelde hij ten slotte. "Die vent was onzichtbaar. Anders had hij niet durven komen. Goed, het was gauw uitgewerkt. Maar toch..."
"Net wat je zegt", gaf Hoep toe. "Ik heb steeds het idee dat er onzichtbare lammelotten om me heen sluipen. Trouwens, het geld in dit leren tasje is nou wel leuk, maar wat hebben we eraan, als we hier in dit muffe bos zitten? Ik vraag me af: hoe kwam die vent onzichtbaar? Dat vraag ik me steeds maar af".
"Mijn idee", sprak zijn maat. "Hier in de buurt schijnt een heks te wonen. Als we daar es naar toe gingen? Het kan geen kwaad om zelf ook een poosje onzichtbaar te wezen, dacht ik zo. Dan kunnen we de bewoonde wereld weer in. En als ze je niet zien hoef je niet eens te dreunen om te krijgen wat je hebben wilt".
De ander zag de grootheid van deze gedachten onmiddellijk in. En zonder verder nog tijd te verspillen, begaven de beide slechtaards zich door het bos naar de hut van de heks.

8709. Neppa Kornoelje was in de buurt van haar hut bezig met het zoeken van kruiden en Wispel keek toe.

''Zeker voor een toverdrank, hè?'', vroeg hij grijnzend.

''Als dat zo was, had ik jou al lang in een kikker veranderd'', snauwde Neppa. ''Deze kruiden zijn voor de soep en als je niet...''

Achter haar kraakte een tak en met een ruk keerde ze zich om Vanachter de stammen naderden twee ruige figuren en ze begreep onmiddellijk, dat het de rovers waren.

''Ben jij de heks?'', gromde de grootste, toen hij tegenover haar stond. ''Nou, wij willen onzichtbaar worden, mijn maat en ik. En gauw ook''.

Neppa keek zo vals mogelijk, maar ze voelde zich lang niet goed.

''Denk je soms dat ik zo maar tijd heb voor allerlei lorrejassen?'', kraste ze. ''Waarom zou ik...''

''Psss!'', siste Wispel achter haar. ''Zeg dat hij morgen terug moet komen. Dat wordt een mooie overval met sterke Bommel en onzichtbare rovers!''

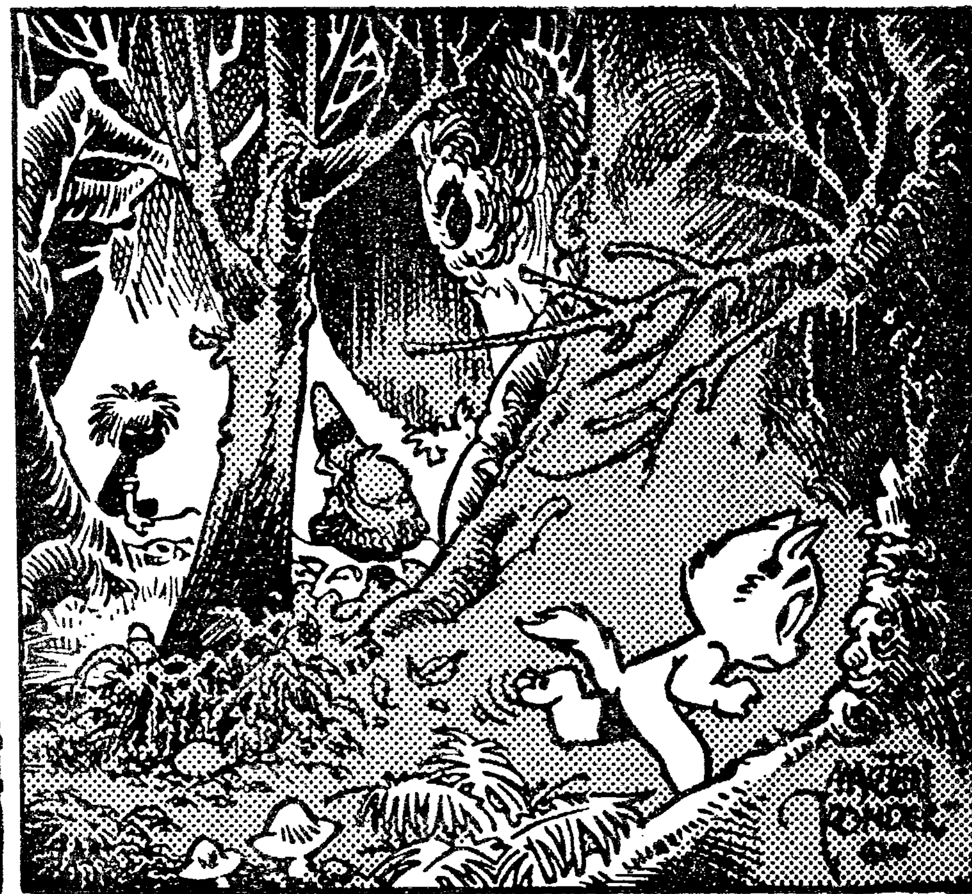
Hij begon ritselend te lachen en Jan Drommel kwam dreigend een stapje dichterbij.

''Wie is dat?'', snauwde hij. ''En had je het over lorrejassen?''

''Pas op!'', fluisterde Hoep Pardaf achter hem. ''maak haar niet kwaad. Je weet nooit wat zo'n mens je kan doen''.

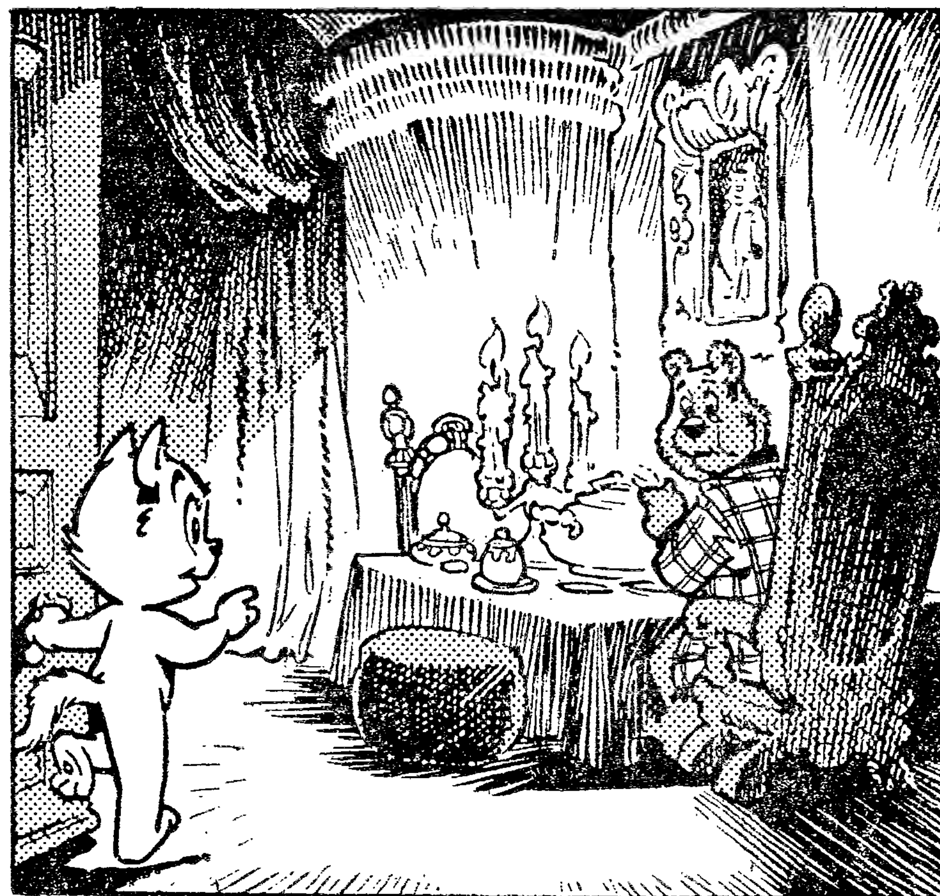
''Dat weet je zéker niet!'', riep de heks schel. ''Maar je hoeft niet bang te zijn. Jullie zijn knappe doerakken en jullie bevallen me. Als je morgen om deze tijd terug komt, is het brouwsel klaar. En ik zal jullie niet alleen onzichtbaar maken, maar ik zal ook zorgen dat jullie een mooie buit krijgen''.

8710. De rovers verdwenen opgeruimd tussen de bomen en Neppa keek ze na met een gezicht dat steeds donkerder werd.
"Dat wordt goed", zei Wispel, die het zich op een wortel gemakkelijk had gemaakt.
"Goed?", gilde de heks. "Hier is niks goed. Ik ben er niet eens in geslaagd om jou iets goeds te laten doen. Jij wil alleen maar lol hebben. En ik raak steeds dieper in het bedrog. Van mij blijft niks over dan een namaakheks en jij noemt dat goed?!"
"Waarom niet?", vroeg Wispel. "Maak je niet druk. Het jjar is nog lang niet om. Laten we pret hebben zo lang het kan en daarna gebeurt er wel weer wat anders. Trouwens, hoe kan ik iets goeds doen, als jij niet eens weet wat goed is?"
Neppa dook ineen en keek hem loerend aan. Maar omdat ze geen antwoord had, zakte de drift uit haar weg en met een zucht ging ze op een boomstam zitten.
"Wacht es even", siste Wispel, terwijl hij omhoog schoot. "Ik hoor wat. Wat was dat ?"
"De wind in de bladeren", zei de heks moedeloos. "Het jaar is haast om".
Maar wat Wispel gehoord had, was niet de wind. Het was Tom Poes, die al die tijd in een struik had gezeten en die zich nu uit de voeten maakte.

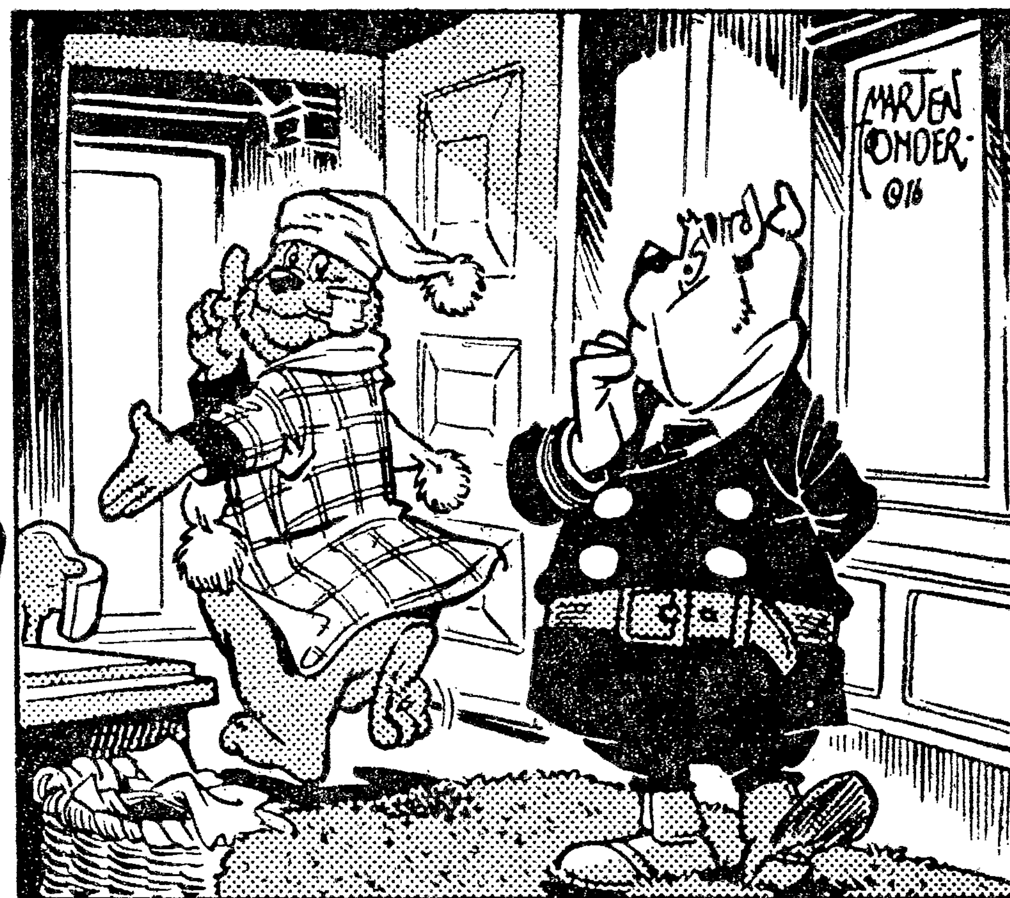

8711. Toen Tom Poes het Donkere Bomen Bos achter zich liet, begon het al duister te worden. De laatste bladeren vielen lusteloos en vale nevels kronkelden over de heuvel, toen hij de weg naar Bommelstein insloeg.
,,Nu weet ik precies wat er allemaal achter zit", dacht hij. ,,Maar het is een ingewikkelde zaak en ik vraag me af hoe ik die moet oplossen. Het is soms moeilijk om heer Ollie te helpen. Hij kan zo koppig zijn — en ik heb geen bewijzen".
Toen Tom Poes binnenkwam, zat heer Bommel al aan de maaltijd en hij keek verrast op.
,,Als dat de jonge vriend niet is!" riep hij uit. ,,Ga zitten en eet een hapje mee. Je zult wel honger hebben, en bovendien kunnen we dan gezellig praten over de eervolle opdracht die ik gekregen heb, terwijl ik morgen een krachtdrankje krijg, zodat mij niets gebeuren kan".
,,Hm", zei Tom Poes, nadat hij zijn bord had volgeschept. ,,Ik geloof dat u beter van die zaak kunt afzien, heer Ollie. Van heksen is niets goeds te wachten".
,,Wat bedoel je?" vroeg heer Bommel betrekkend. ,,Ik bedoel, wat weet jij van de dame die mij een geneeskrachtige drank beloofd heeft? Dat kruid is geweldig sterk voor een gespierd heer, dat heb ik aan die steen gemerkt".
,,Allemaal bedrog", zei Tom Poes. ,,De steen was uitgehold".
Heer Ollie legde zijn vork neer en schoof zijn stoel achteruit.
,,De eetlust is me vergaan", verklaarde hij met ingehouden toorn. ,,Jouw galligheid slaat me op de maag. Je gunt me mijn eervolle opdracht niet, dat is de kwestie. Maar ik laat me door jouw zure praat niet tegenhouden, als je dat maar weet!"

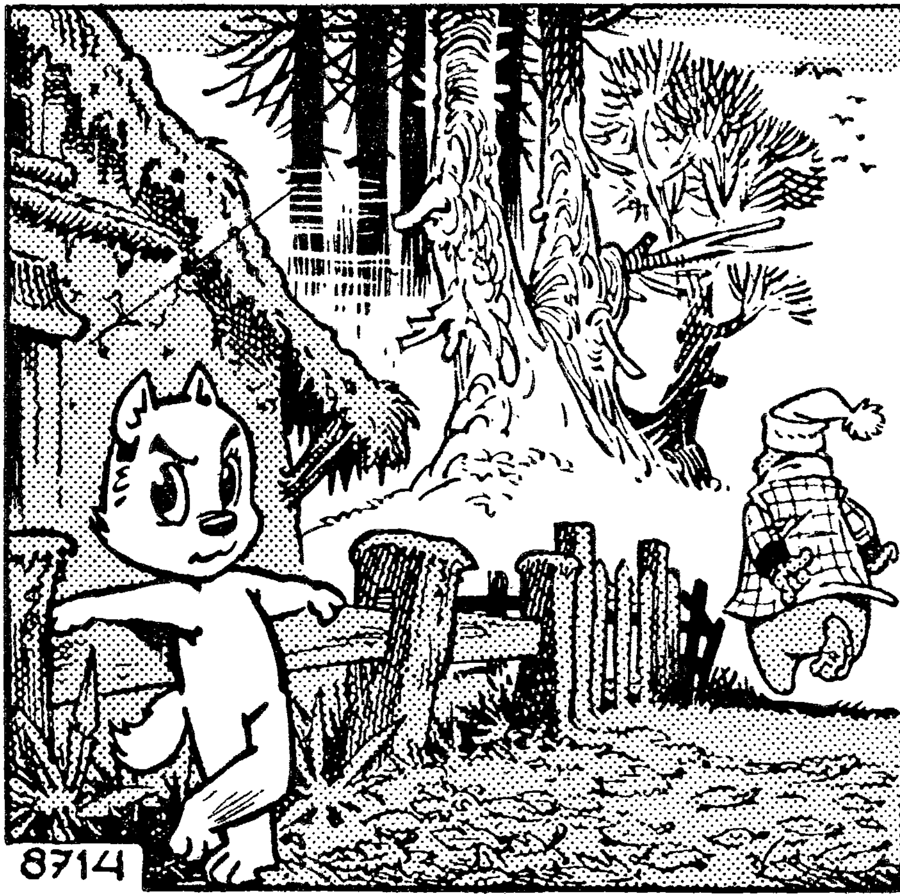
8712. De volgende middag werd commissaris Bulle Bas in zijn bureau opgeschrikt door heer Bommel, die in een gespierde houding binnentrad.
,,Het is zover'', verklaarde heer Ollie. ,,Alles is gereed voor het vangen van de wildemannen. Het enige wat ik nodig heb, is een geldauto. U weet wel, zo'n wagen van de bank. Er hoeft geen geld in te zitten, hoor. Alleen maar een paar agenten om de schurken in te rekenen, als u begrijpt wat ik bedoel''.
,,Ik begrijp het'', zei de politiechef bedrukt. ,,Inrekenen, ja, ja. Je durft, moet ik toegeven. Maar je vraagt heel wat van mijn mannen, Bommel. We zitten met een personeelstekort, zie je? En dat bos deugt niet. Het zou omsingeld moeten worden en met een fijn kammetje. . .''
,,Laat dit maar aan mij over'', sprak heer Ollie met een brede glimlach. ,,Ik zal die rovers met een list uit het bos lokken en dan zal ik ze persoonlijk onschadelijk maken, zelfs al zou ik me moeten bezeren. U kent me''.
,,Ja'', gaf de commissaris toe. ,,Dat is het juist. Ik heb je altijd in de gaten gehouden, en nu dit. En ik weet niet hoe mijn agenten ertegenover zullen staan. . .''.
,,Ze kunnen blijven zitten'', verzekerde heer Bommel. ,,Ze hoeven alleen maar in te rekenen. Om vijf uur kom ik de auto halen, u kunt op me rekenen!''

8713. Heer Bommel nam opgewekt afscheid van commissaris Bas en liep terug naar huis, want hij meende dat een wandeling hem goed zou doen.
Maar dat was niet waar. Het zwerk hing laag over de akkers en in de kille lucht dwarrelden de bladeren uitgeput naar beneden, zodat het hem droevig te moede werd.
„Zou Tom Poes ergens gelijk hebben gehad, gisteravond?", vroeg hij zich af. „Zou ik het allemaal te licht inzien? Zou er soms. . . ? Misschien heb ik. . . Of wordt er buiten mij om. . .?"
Hoe meer hij nadacht, hoe bedrukter hij werd, en ten slotte was hij blij toen hij het huisje van Tom Poes in het oog kreeg.
„Ik heb nog eens mijn gedachten laten gaan", sprak hij. „Niet dat het nodig was, want vanmorgen heb ik de krachtdrank van de heks gehad. Mevrouw Kornoelje, bedoel ik. Ze heeft gezegd dat ze de rovers door toverkracht naar me toe zal sturen. Ik moet ze opwachten in een lege geldauto vol agenten. Een goede list, zeg nu zelf. Maar stel nu eens. . . Ik bedoel, als de drank nu eens te vroeg zou zijn uitgewerkt, zoals al eens eerder gebeurd is. . ."

„Hm", zei Tom Poes. „U weet, hoe ik erover denk. Maar u kunt er nu natuurlijk niet meer onder uit. Waar moet u ze opwachten? En hoe laat moet u er zijn?"
Heer Ollie boog zich voorover en begon fluisterend nadere inlichtingen te geven. Want hij vond het prettig erover te kunnen praten. Maar aan de andere kant begreep hij dat de zaak geheim moest blijven.

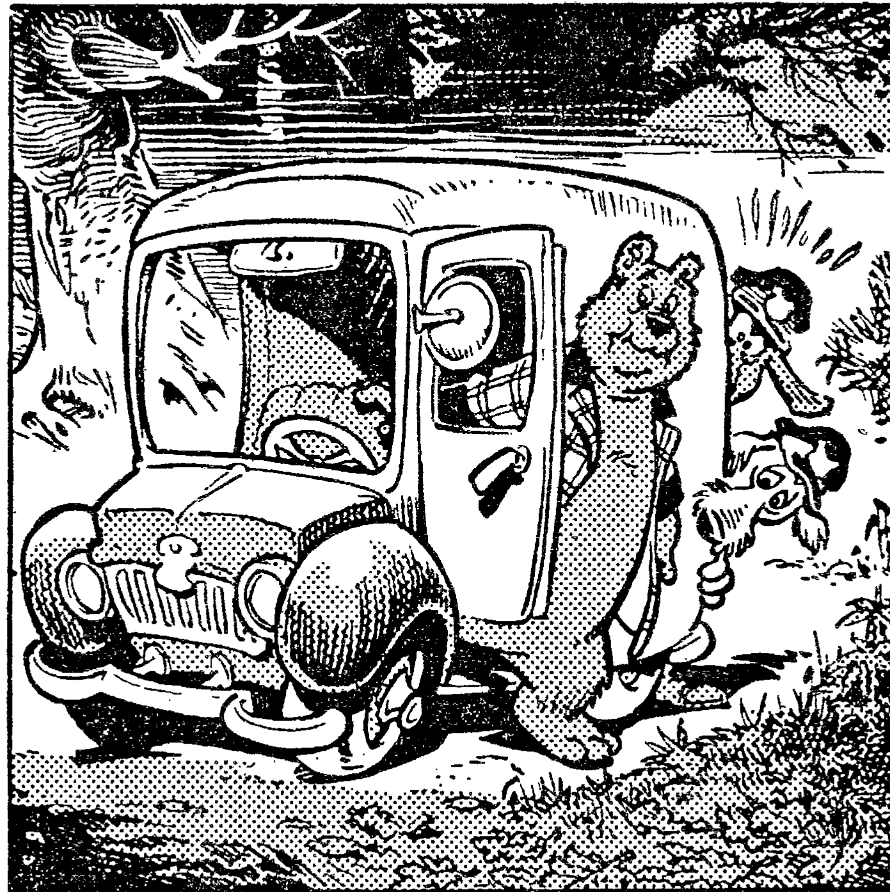
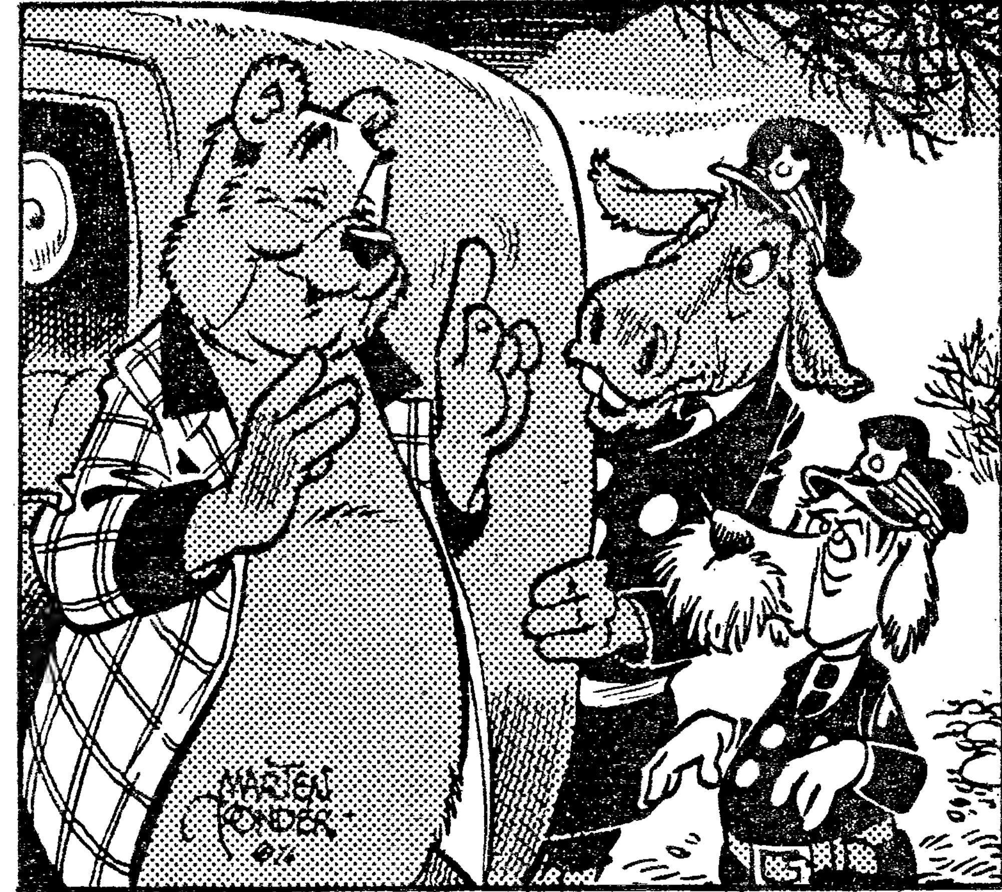

8714. Toen heer Bommel had verteld dat hij om half zes met de geldauto bij de tweesprong van Ugelterp moest wezen, drukte Tom Poes hem op het hart dat hij vooral vóór de tweesprong moest blijven staan.
,,Niet op de tweesprong'', zei hij. ,,Dat zou slecht zijn voor de toverkracht''.
Heer Ollie knikte begrijpend en vervolgde enigszins opgelucht de wandeling naar huis. Maar Tom Poes was er niet gerust op.
,,Het is een heel slecht plan'', dacht hij. ,,En het zou erg droevig voor hem kunnen aflopen als ik niet een soort list had verzonnen. Maar of die slagen zal?''
Dat was natuurlijk de vraag, vooral omdat de heks in het bos met Wispels list bezig was.

,,Jullie zijn mooi op tijd'', zei ze, toen de rovers om kwart voor vijf voor haar hut verschenen. ,,Hier is het brouwsel. Als ik jullie daarmee besprenkel, word je onzichtbaar voor anderen. Natuurlijk niet voor elkander, omdat jullie allebei in dezelfde trilling zitten. Snap je?''
,,Ik zit niet in de trilling'', gromde Jan Drommel. ,,Nooit last van die piefels''.
,,Laat maar'', suste de ander. ,,As het maar werkt. En hoe zit het met de buit die je beloofd hebt?''
,,Het werrrrrkt!'', kraste Neppa met geknepen oogopslag. ,,Twee uurrrren lang. . . en dat is lang genoeg. Ik heb door mijn toooverrrrkrracht een auto vol geld op de tweesprong van Ugelterp getrokken. Om half zes. Half zes!''

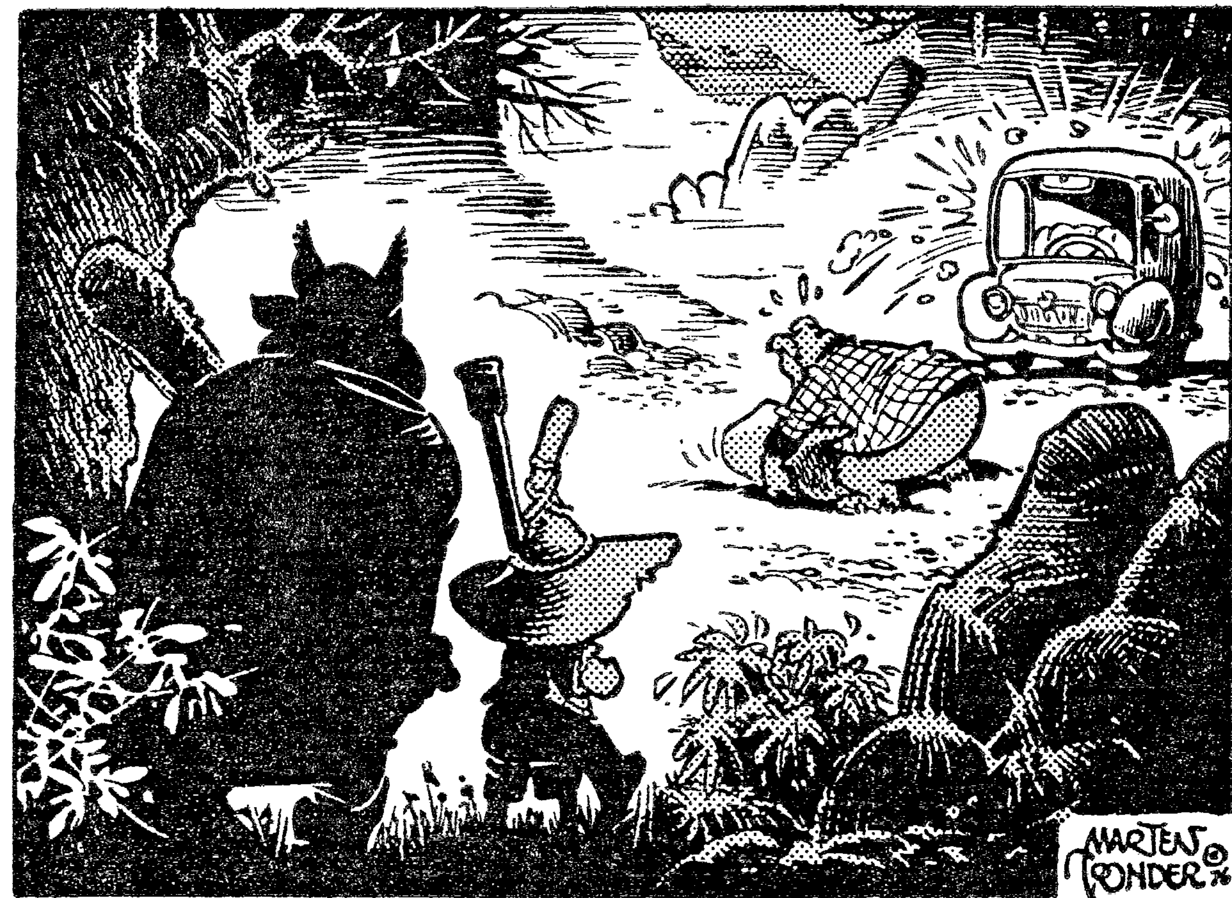

8715. De tweesprong naar Ugelterp is een verlaten punt op een vergeten weg, want het vlek bestaat slechts uit twee leegstaande huizen en wordt niet door verkeer geteisterd. Toen de schemering begon te vallen, naderde er echter uit de richting van Rommeldam een gesloten automobiel, die voorzichtig remde en voor de aftakking bleef staan.
„Niet op de tweesprong", sprak heer Bommel tot zichzelf. „Er voor, dat is beter voor de toverkracht. Dat zei Tom Poes tenminste en soms heeft de jonge vriend wel eens gelijk".
Hij stapte uit en aan de achterkant verschenen de hoofden van de agenten Kodder en Flabbers, die spiedend rondloerden.
„Niks te zien", stelde de eerste vast en de tweede voegde er hoopvol aan toe: „Misschien komen ze niet. Eigenlijk zou dat veel beter zijn, want we zijn lelijk onderbezet".

„Kom, kom", zei heer Ollie glimlachend. „Van onderbezetting is geen sprake nu ik er bij ben. Jullie vergeten dat ik het gevaarlijke werk zal doen, daardoor in staat gesteld door sterke drank, die ik van een dame gekregen heb. Alles wat jullie te doen hebben, is het inrekenen, als je begrijpt wat ik bedoel".
„Ik weet het niet", mompelde Kodder twijfelachtig. „Hoe laat is het?"
„Half zes", fluisterde Flabbers. „Het is zover".

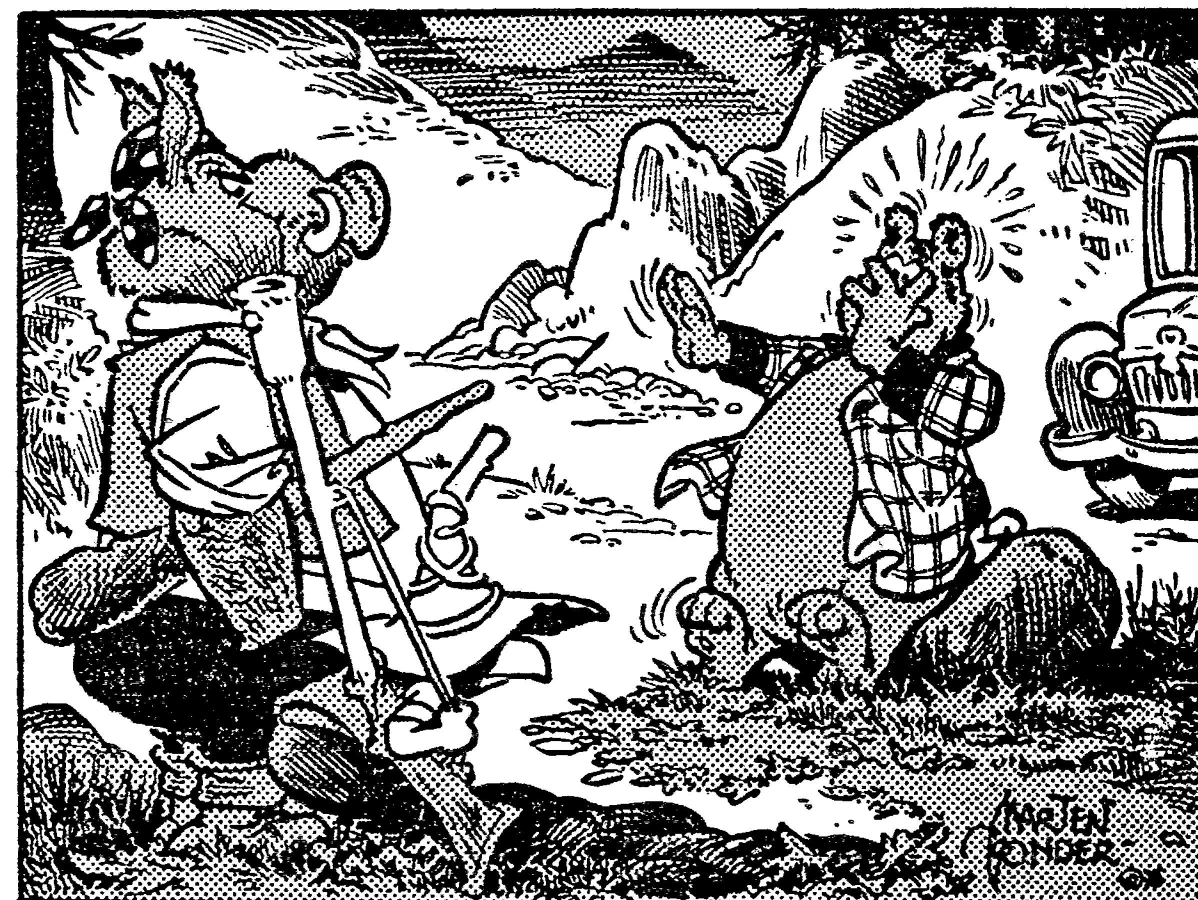

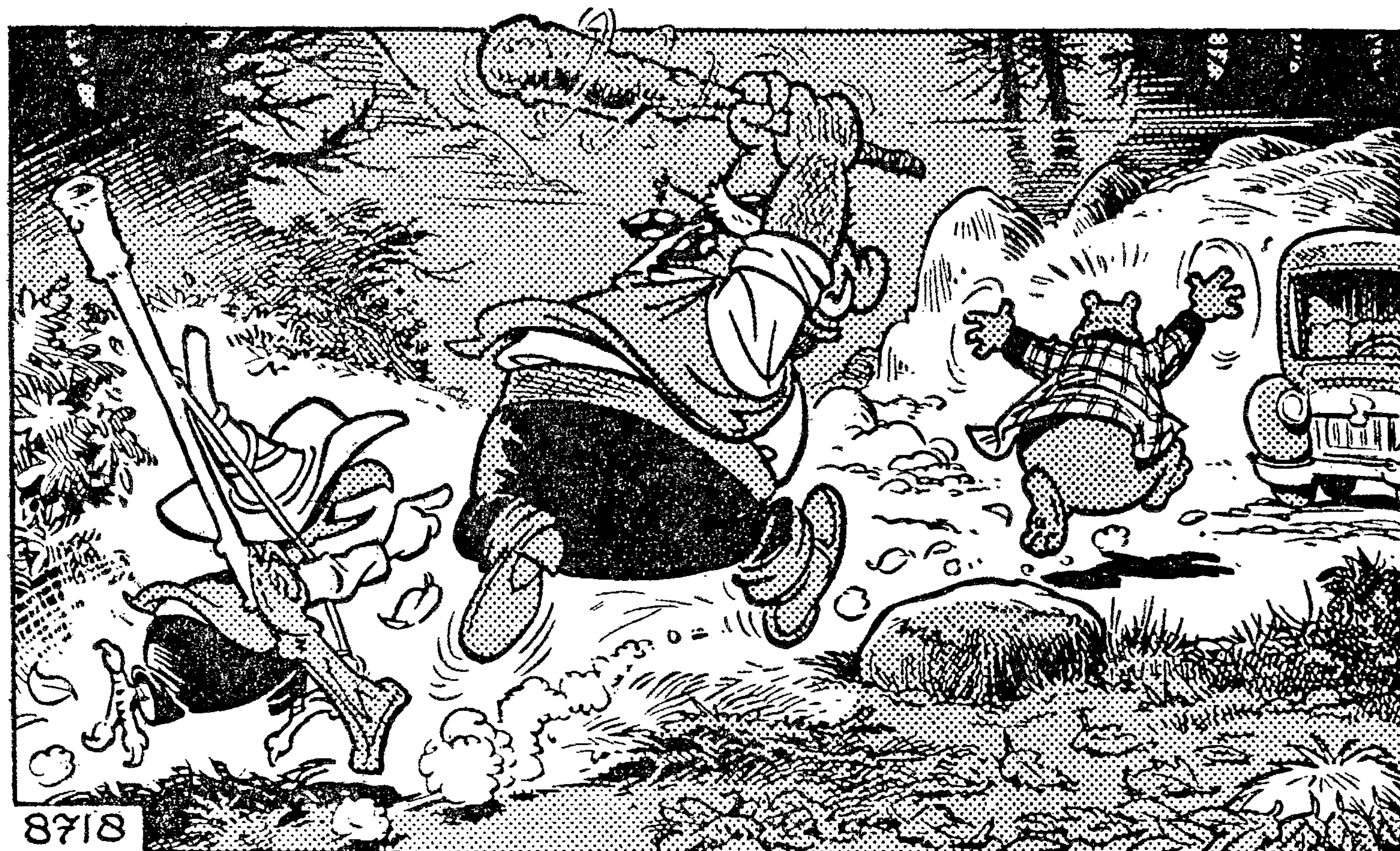
8716. „H-half zes", herhaalde de agent Kodder. „D-de rovers kunnen nu elk moment komen. Weet u zeker dat u sterk genoeg bent, meneer Bommel? Het schijnen woestelingen te zijn".
„Geen angst", sprak heer Ollie sussend. „De drank die ik gekregen heb, is erg sterk. Weet je wat? Ik zal het even laten zien, dan kunnen jullie rustig gaan zitten".
Zo sprekende begaf hij zich naar een grote steen die terzijde van de tweesprong lag, en boog er zich met gezwollen spieren overheen.
„Let op", sprak hij. „Ik til dit rotsje als een veertje. Heb dat al eens eerder gedaan . . . zodat . . . eh . . . "
Zijn stem stierf weg, want hij was begonnen te tillen en tot zijn schrik merkte hij dat hij geen beweging in de steen kon krijgen. De beide agenten hadden dat niet in de gaten, want hun aandacht werd getrokken door een beweging in de struiken.
„D-daar zijn ze!" siste Kodder en Flabbers fluisterde: „Dekking!"
Met een handige sprong verdwenen ze in het inwendige van het voertuig, terwijl heer Bommel voortging met het trekken aan het rotsblok.
De beide rovers, die vanachter de boomstam te voorschijn gekomen waren, sloegen hem oplettend gade. Ze waren volkomen op hun gemak, want het was een prettige gedachte voor hen dat ze onzichtbaar waren.

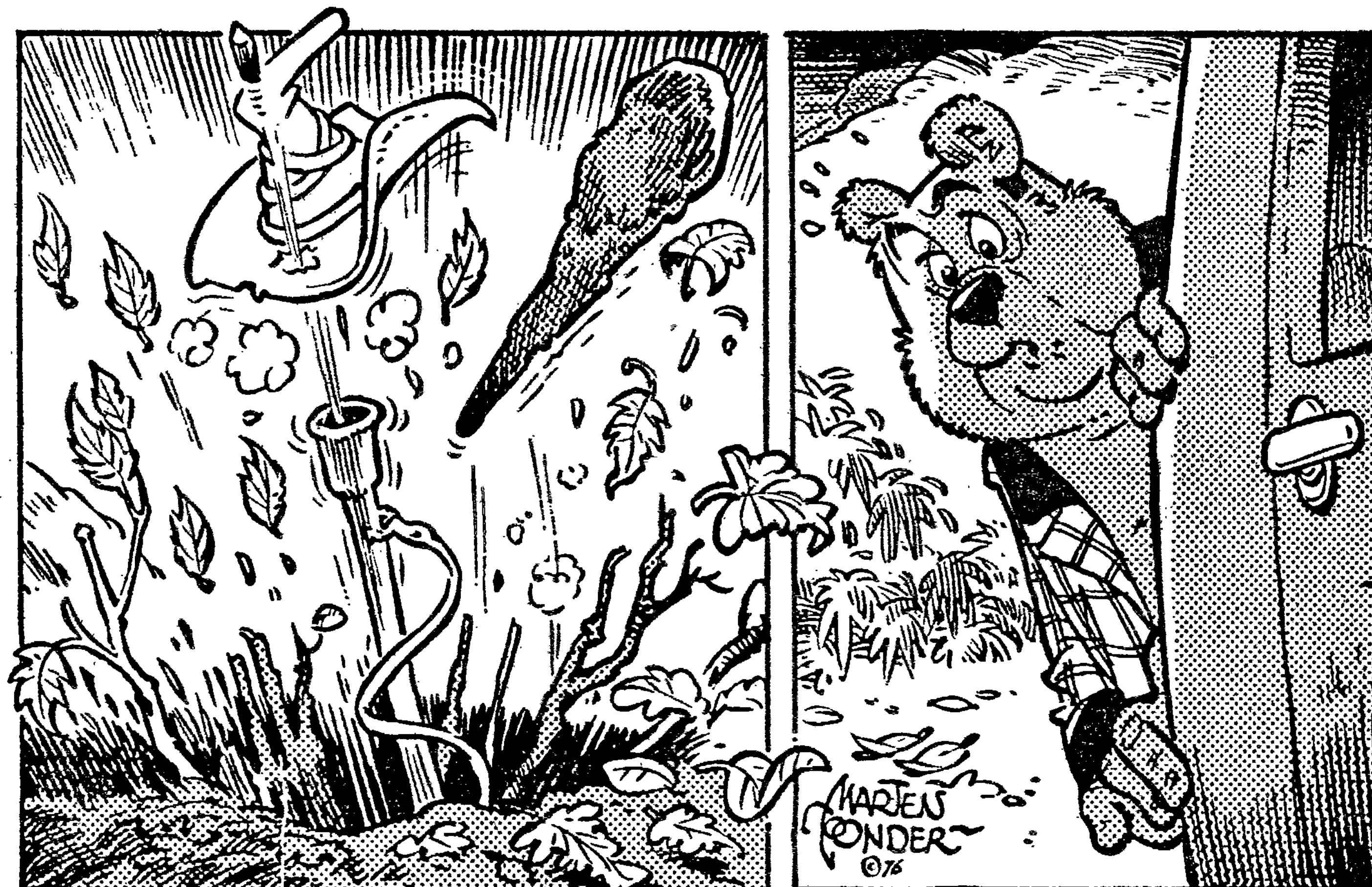

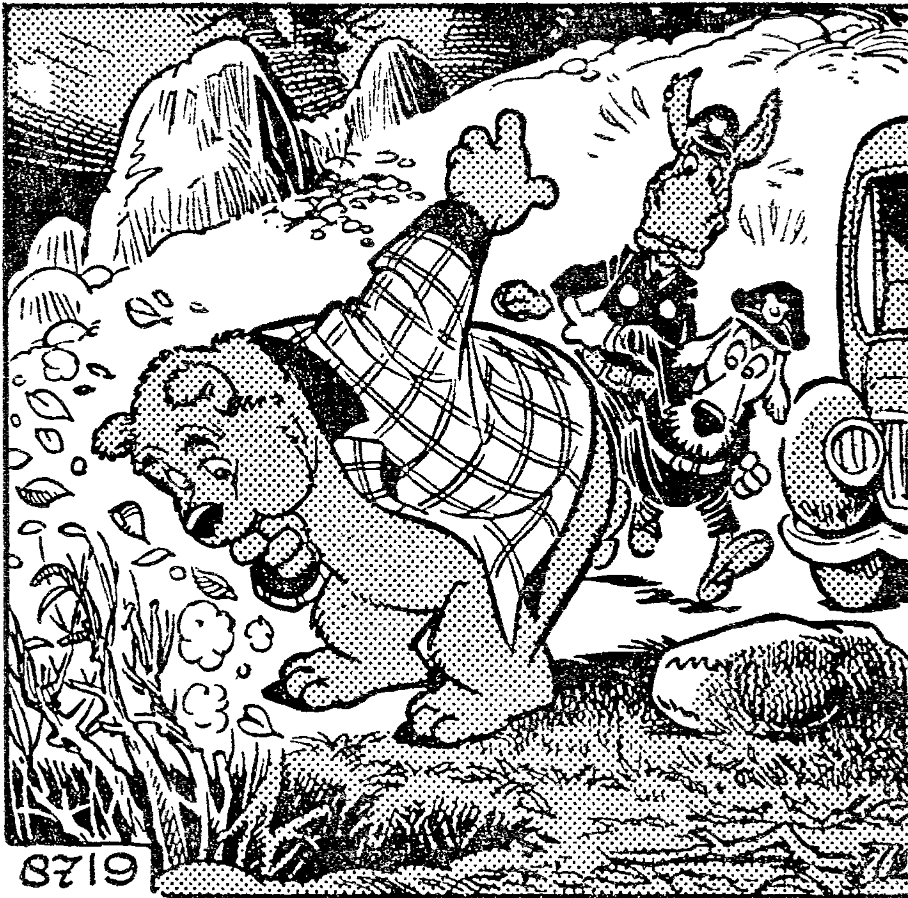
8717. De rovers bleven op enige afstand staan en keken vol belangstelling naar het zwoegen van de heer Bommel.
„Wat zou hij aan het doen zijn?", vroeg Hoep Pardaf op gesmoorde toon.
„Weet ik veel", gromde Jan Drommel. „Beter niet praten, want ze kunnen je niet zien, maar wel horen".
Heer Ollie was er intussen in geslaagd een zijde van de steen een centimeter op te tillen en het begon tot hem door te dringen dat de geweldige krachten die hem beloofd waren, hem in de steek lieten. Bovendien hoorde hij een brommend gefluister achter zich en het koude zweet brak hem uit.
„Het z-zal de wind z-zijn", sprak hij tot zichzelf. „En misschien w-werkt de drank n-nog niet zo goed. Als ik nu eens even diep adem haal . . ."
Hij richtte zich op om de daad bij het woord te voegen en zodoende wierp hij een blik over zijn schouder. Daar stonden de beide woestelingen oplettend naar hem te kijken en het is te begrijpen, dat hij met een gesmoorde kreet op de rots zakte.
„Hij kan ons zien!" riep Pardaf gemelijk uit.
„Dat is geen werk", gromde Jan Drommel. „We zijn onzichtbaar!"
„Misschien is hij dat ook" hernam de ander na enig nadenken, maar heer Bommel strekte ontkennend een arm uit.
„N-niet onzichtbaar!", riep hij overspannen. „Ik b-ben v-vreselijk sterk!"

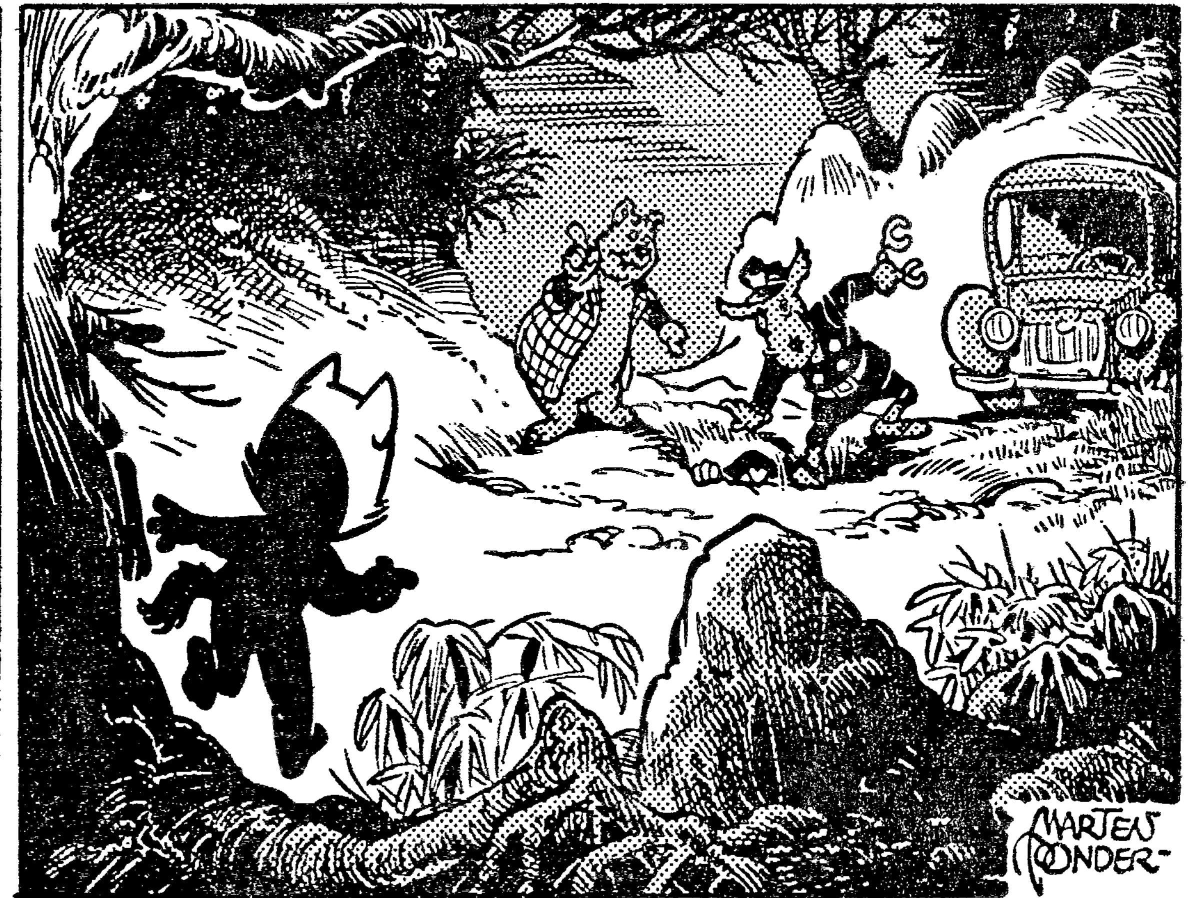

8718. „De heks heeft ons voor de gek gehouden !", riep Jan Drommel. „We zijn niet onzichtbaar !"
„Misschien is het al uitgewerkt", zei Pardaf. „In ieder geval heeft ze voor de geldauto gezorgd — en dat is de hoofdzaak".
De ander zag, dat hij gelijk had, en zonder verder tijd te verliezen, hief hij zijn knuppel en stormde op heer Ollie af. Maar die had nu ieder geloof in eigen kracht verloren, zodat hij met zwaaiende armen naar de achterkant van de auto begon te hollen.
„Laat me erin !", riep hij met overslaande stem. „Maak open !"

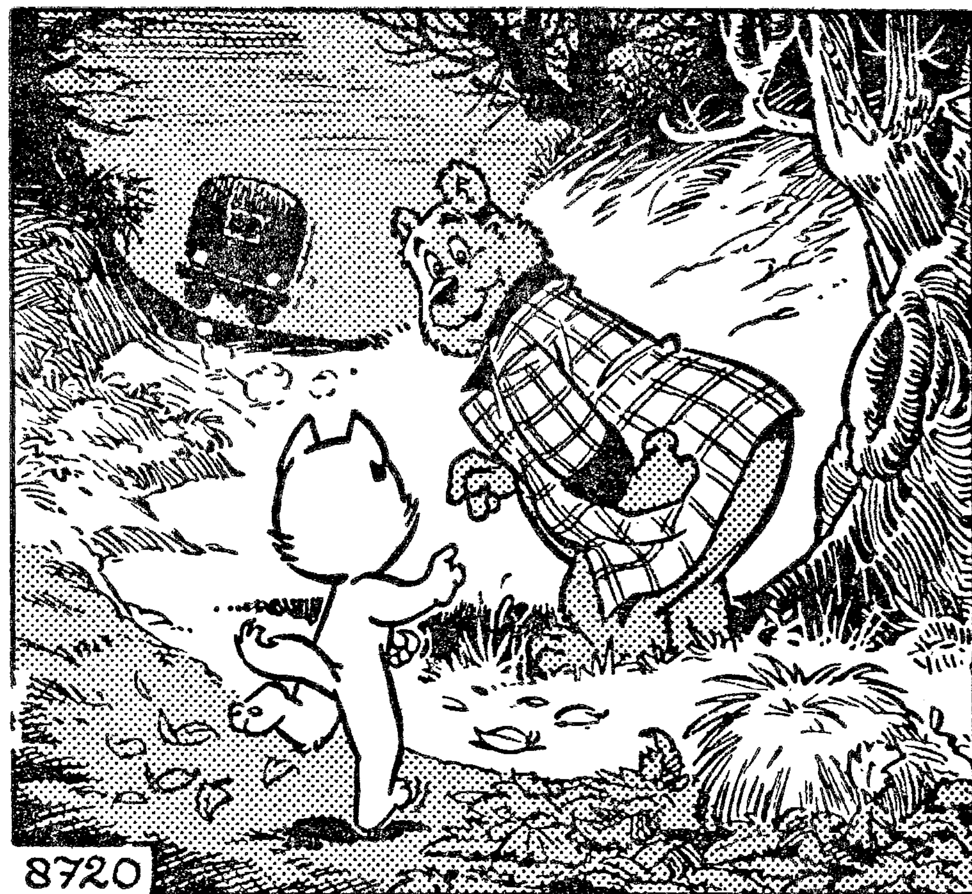
Het was echter te begrijpen dat Kodder en Flappers de grendels ervoor hadden geschoven, zodat hij voor een dichte deur stond. Achter hem klonk het geknap van brekende takken, gevolgd door een schot en dreunende geluiden. Daarop daalde er een doodse stilte, waarin slechts de avondwind treurig door de bomen floot.
Heer Bommel begreep dat er iets vreemds gebeurd was, en hij stak vreesachtig het hoofd om een hoek van het voertuig. Voor hem lag de tweesprong verlaten in de schemering, maar in het midden van de weg gaapte een diepe kuil waarboven nog enige bladeren dwarrelden. . .

8719. Toen alles stil bleef, begaf heer Ollie zich voorzichtig naar de kuil die midden op de tweesprong gaapte, en keek erin. Op de bodem lagen de beide schuimers in slordige houdingen tussen takken en bladeren en omdat ze door hun eigen knuppel lelijk op het hoofd getroffen waren, bewogen ze zich niet. Nu kwamen ook de agenten Kodder en Flappers uit de auto te voorschijn om te kijken wat de vreemde stilte die buiten heerste, betekende.
„Wat is hier gebeurd ?", vroeg de eerste, behoedzaam nadertredend.
„Het is in orde", sprak heer Bommel, terwijl hij zich oprichtte. „De booswichten liggen daar beneden. Ze zijn nu nog een beetje versuft van de klap, maar dat zal wel niet lang duren. Daarom moeten jullie ze maar gauw in de boeien slaan en goed vastbinden. Het zijn woestelingen, hoor."

Hij gaf geen verdere uitleg, omdat hij zelf niet wist wat er eigenlijk gebeurd was. Maar de politieambtenaren meenden natuurlijk dat hij de rabauwen de grond in geslagen had omdat hij zijn eigen kracht niet kende. Diep onder de indruk daalden ze dan ook in de kuil af om hun plicht te doen. Heer Ollie gaf aanwijzingen en daardoor merkte hij niet, dat Tom Poes nu uit de schaduwen van de boom te voorschijn kwam.

8720. Kodder en Flappers sjorden de versufte rovers uit de kuil in de auto en reden er snel mee heen om ze achter slot en grendel te krijgen. Heer Bommel bleef achter en liep onderzoekend om de kuil heen, want hij begreep nog steeds niet hoe die zo plotseling was ontstaan.
Maar aan dat vraagstuk kwam een einde toen Tom Poes uit de struiken te voorschijn kwam. „Die heb ik gegraven'', zei hij. Heer Ollie keek verrast om en richtte zich op.
„Gegraven ?'', herhaalde hij zonder begrip. „Maar waarom . . . Ik bedoel, hij was er niet !''
„Ik had er takken overheen gelegd'', verklaarde Tom Poes. „Dat was niet te zien, omdat toch overal bladeren liggen.''
„Maar dat was gevaarlijk !'', riep heer Bommel uit. „Hoe licht had iemand er in kunnen vallen en iets breken !''
Hij zweeg verward en langzaam trok er een denkrimpel over zijn voorhoofd.
„Of was het soms . . . eh . . . Ik bedoel . . .'', hernam hij.
„Ja'', zei Tom Poes. „Het was een list. En daarom hoopte ik maar dat u niet te ver door zou rijden met dat wagentje.''
„Het was gevaarlijk, jonge vriend'', sprak Heer Ollie hoofdschuddend.
„Maar het is goed afgelopen en het was erg knap. Ik had het zelf kunnen verzinnen !''

Zo pratende liepen ze verder om naar huis te gaan en de kuil bleef verlaten achter. Maar niet lang. Uit de bladeren aan de kant sprong Wispel met een van woede vertrokken gelaat te voorschijn.
„De filijne knoespel !'', siste hij. „Nu klijft niets dan een nepkol en een trenzige Wispel''.

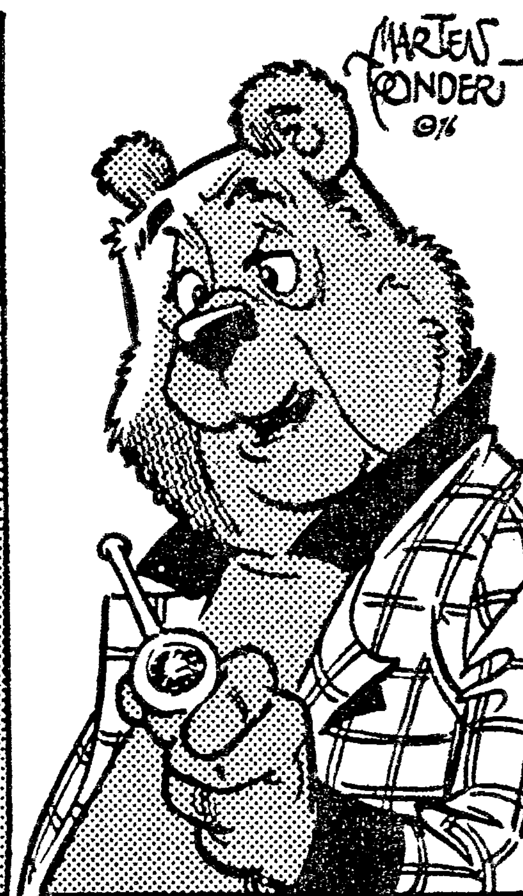

8721. Van de Ugelterpse tweesprong naar Bommelstein is een heel eind lopen en het was dan ook al donker toen heer Ollie en Tom Poes het oude slot in het oog kregen. De eerste stapte zwijgend voort met een denkrimpel tussen de ogen en dat begon Tom Poes tenslotte te bedrukken.
,,Bent u niet blij dat alles zo goed is afgelopen ?'' vroeg hij.
,,Blij ?'', herhaalde heer Bommel opschrikkend. ,,O, ja. Natuurlijk ! Ik bedoel, het was erg aardig van je om die list te bedenken, want anders hadden er rake klappen kunnen vallen. Maar het zit me dwars, dat ik zo voor de gek gehouden ben door die heks met haar zogenaamde krachtdrank. Dat moest voor een heer niet mogelijk zijn, als je begrijpt wat ik bedoel''.
,,Trek het u niet aan'', zei Tom Poes troostend. ,,Het is niet eens een echte heks. Ze is gewoon maar namaak. En ik weet dat het slecht met haar zal aflopen. Met haar en met Wispel !''
Heer Ollie wilde vragen wat hij bedoelde, maar ze waren intussen op de heuvel aangekomen en daar stonden de burgemeester en de commissaris hem op te wachten.

,,Daar is de held'', sprak de magistraat en hij zwaaide met zijn muts. ,,Het is mij een genoegen om je welkom te heten bij de torens van je huis, die goedkeurend op je neerkijken. Wij ook, trouwens. Kranig werk, amice. Ik ben benieuwd hoe je dat hebt opgeknapt. Kodder en Flappers waren een beetje onduidelijk op dat punt.''

8722. Burgemeester Dickerdack trad voorwaarts en schudde heer Bommel warm de hand.

„Het is niet gering", sprak hij in welgekozen woorden. „De manier waarop je dat tuig hebt afgedroogd. Weet je wat ik daarvan zeg ? Heldenmoed, dat zeg ik ervan. Er wordt wel eens verkeerd over je gedacht. Maar dat is afgelopen hoor. En nu moet je toch even vertellen hoe je het geflikt hebt."

De brede glimlach die heer Ollie's gelaat had gesierd, stierf weg en zijn trekken raakten lelijk in de war.

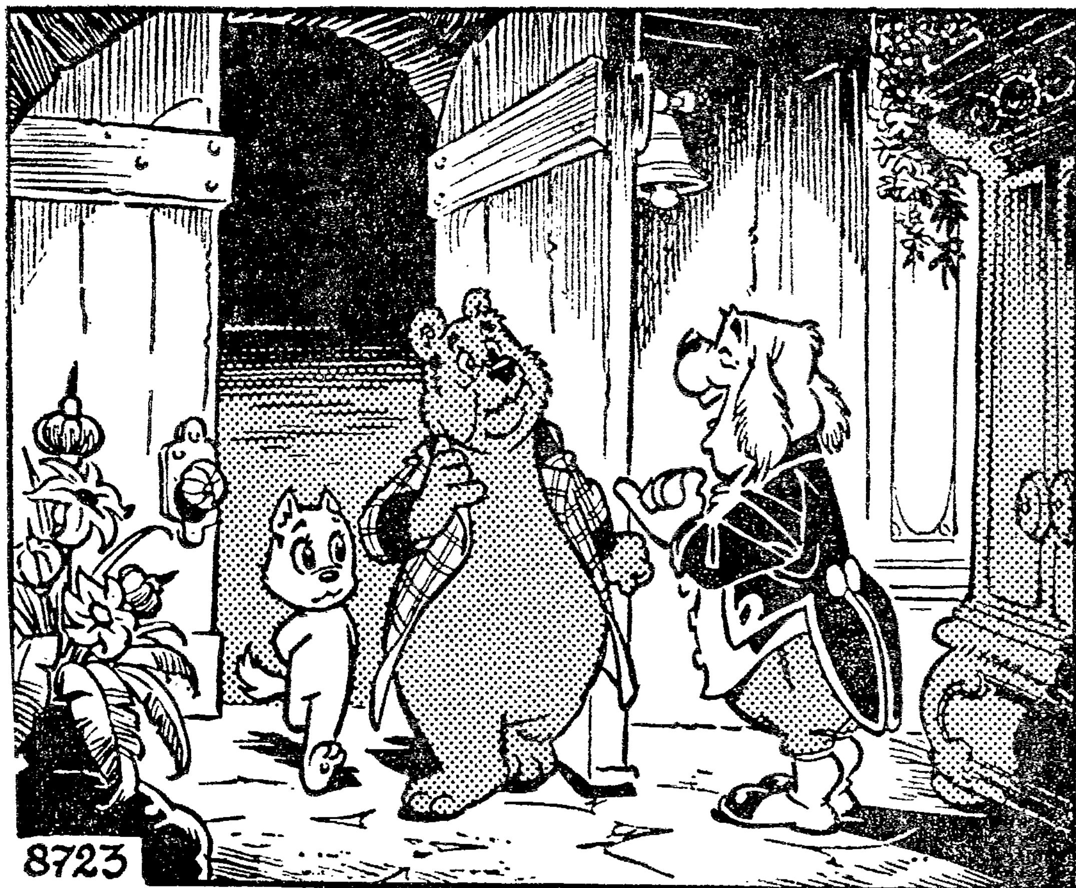
„Heel gewoon", verklaarde hij. „Ik bedoel, eh . . . Het was geen echte heldenmoed, bedoel ik. Omdat ik een krachtdrank heb gekregen van een heks, die geen heks was, zodat de drank niet werkte en alles slecht zou zijn afgelopen, wanneer Tom Poes hier geen gat gegraven had om de put te dempen. Als u begrijpt wat ik bedoel".

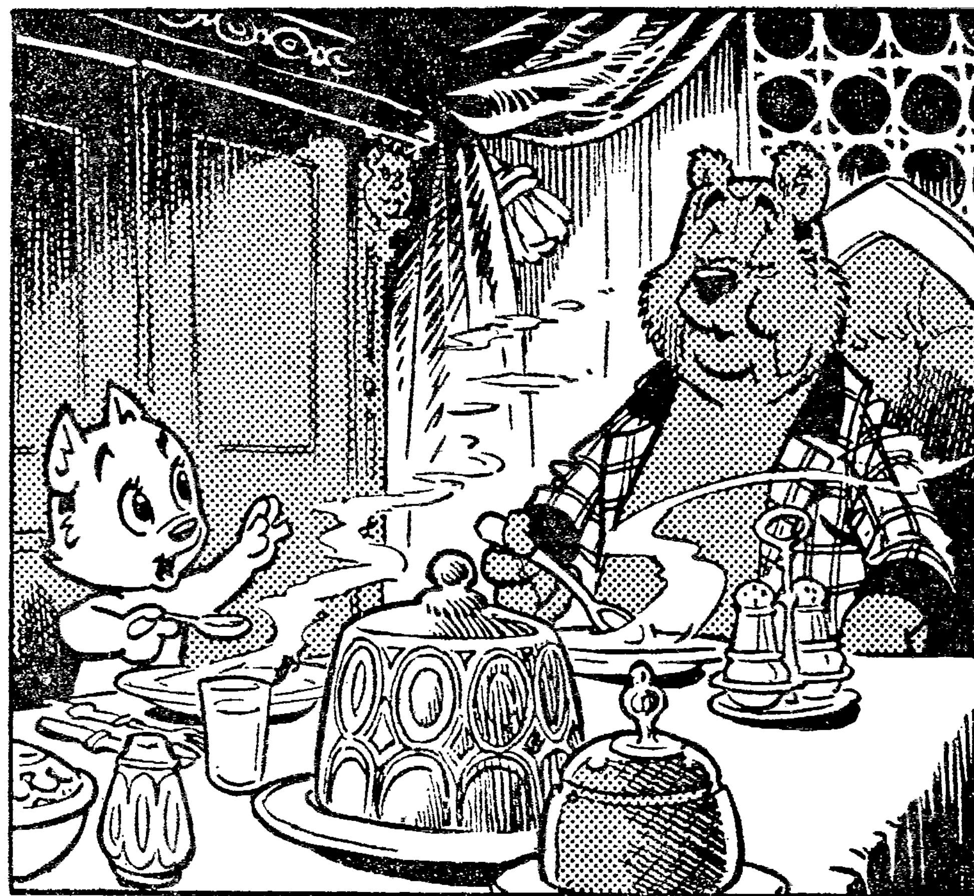
„Ja, ja", zei de magistraat onthutst. „Juist. Zodoende. Kom, Bas, we moeten weer eens gaan. Je hoort nog van ons, Bommel".

De heren namen afscheid en begaven zich naar de limousine die voor het hek wachtte.

„Hij heeft te veel van zichzelf gevergd", zei de commissaris, „Lelijk overspannen, dat is duidelijk".

„Ja", gaf de burgemeester toe. „Maar evengoed zal ik hem voordragen voor de stadsmedaille. Of zo."

8723. Toen Tom Poes en heer Ollie binnenkwamen, werden ze opgewacht door Joost, die hen feestelijk begroette.
„Mag ik zo vrijmoedig wezen u mijn gelukwensen aan te bieden ?", vroeg de trouwe kecht. „Commissaris Bas was zo goed mij te vertellen van uw heldenmoed en daarom heb ik mij verstout een smakelijke uiensoep te bereiden. Als verrassing, met uw goedvinden".

Hij spoedde zich naar de keuken en even later zaten heer Bommel en Tom Poes aan de aangenaam geurende maaltijd, terwijl Tom Poes vertelde wat hij van de heks en Wispel wist.
„Een slecht stel", zei hij. „Die heks moet voor de lente bewijzen dat ze iemand onzichtbaar kan maken, of dat ze in de toekomst kan kijken, of dat ze iemand kan veranderen. En Wispel moet voor die tijd een goeie daad doen. Anders is het met ze afgelopen. Daar zijn ze natuurlijk bang voor en daarom liegen ze en bedriegen ze en knoeien ze maar wat aan."
„Slecht", mompelde heer Ollie al lepelende. „Héél slecht. Dus daarom hebben ze mij voor de gek gehouden !"
„Laten we ze nu maar vergeten", stelde Tom Poes voor. „Het is zonde van de soep en tenslotte is alles goed afgelopen".
Maar heer Bommel schoof zijn bord weg en legde zijn lepel neer.
„Nee", sprak hij. „Ik ben je dankbaar voor je hulp, jonge vriend, maar het eten smaakt me niet omdat dit avontuur eigenlijk nog niet is afgelopen. Ik zie plotseling in dat er voor een heer nog een taak is weggelegd voordat het jaar om is !"

8724. De wind was omgelopen en toen de nacht viel, begon het te sneeuwen. Anders zou heer Bommel dat niet gemerkt hebben, omdat hij om deze tijd naar bed placht te gaan Maar nu had hij de Oude Schicht uit de garage gehaald en reed door de neerdwarrelende vlokken over de ondergesneeuwde weg.
„Het is jammer van het mooie eten", sprak hij tot zichzelf. „Na alles wat er gebeurd is, had ik echt behoefte aan een eenvoudige, doch voedzame maaltijd. Maar mijn plicht als heer gaat voor. Men denkt wel eens dat ik een oppervlakkig leven leid. Ikzelf ook trouwens. Maar men vergist zich, dat zullen Tom Poes en Joost nu wel inzien."
Hij bracht zijn voertuig tot stilstand in de beschutting van een paar sparren en omdat hij nu aan de rand van het Donkere Bomen Bos was gekomen, stapte hij uit en begon moeizaam zijn weg tussen de bomen te zoeken.
Dat viel niet mee, want de witte laag maakte de omgeving onherkenbaar en bovendien werd de eenzame wandelaar verblind door de wind die tussen de bomen gierde.
„Ik moet doorzetten", mompelde heer Ollie. „Dat voel ik heel fijn aan, want ik heb het idee dat ik de enige ben die weet hoe alles in elkaar zit, als iemand begrijpt wat ik bedoel."
Op dat moment werd zijn tranende blik getroffen door een lichtstraal, die uit het raampje van een hut viel.

8725. De wind joelde om de hut van Neppa Kornoelje en blies door de kieren naar binnen, zodat het er akelig tochtte. Ook overigens was het er niet gezellg: Wispel hing landerig een paddestoel te eten en de heks brouwde vreugdeloos een soep van kragknollen met lepkruid en sagruinmerg.
,,Heb je nou je zin ?'', vroeg het mens, al roerende. ,,Heb je veel lol gehad ?''
Wispel gaf geen antwoord en Neppa vervolgde kijvend: ,,Zelfs dat heb je niet. Je kan niks en ik ook niet. Een mooi stel. Afgelopen, dat zijn we. Ik word eruit gegooid ! Dit jaar brengt het einde voor ons allebei.''
,,Jij kan goed praten'', zei Wispel bitter. ,,Jij kan altijd nog naar de stad gaan als waarzegster. Maar ik ? Ik ben nog steeds trenzig en zo kan ik niet gezien worden als de anderen terug komen''.
,,Kinker !'', schreeuwde de heks. ,,Het is je eigen schuld. Je probeert niet eens om iets goeds te doen. Je wilt alleen maar lol door kwaad. Ik probeer wel, maar ik kan niet . . .''
Achter haar zwaaide de deur knarsend open en een gierende rukwind sloeg de hut binnen, zodat ze zich geschrokken omkeerde. Op de drempel stond de besneeuwde gedaante van heer Bommel, die vol welgevallen de geur opsnoof.
,,Goede avond, mevrouw'', sprak hij. ,,Ik ben net op tijd voor een eenvoudige, doch voedzame maaltijd, ruik ik''.

8726. Wispel klom uit zijn pot en de heks liet haar brouwsel in de steek, zodat het overkookte en een krachtige geur verspreidde.
„W-wat w-wil je ?", vroeg ze bevangen. „Wraak zeker ? P-pas op, ik z-zal je in een kikker veranderen !"
„Kom, kom, mevrouwtje", sprak heer Ollie gul. „Vrees niet; ik ken uw noden. Ik heb alles gehoord, bedoel ik. En ik kom u even uitleggen, dat alles in orde is."
„Er is niks in orde", zei Neppa somber. „Ik heb niemand veranderd . . ."
„En ik heb niks goeds gedaan . . . . mompelde Wispel.
„Toch wel", verzekerde heer Ollie glimlachend. „Je hebt een goede daad gedaan door bij mevrouw Kornoelie te blijven, want daardoor heb je haar de gelegenheid gegeven je zó te veranderen dat je een goede daad kon doen".
Er viel een diep stilte, die slechts verbroken werd door het sissen van de overkokende soep.
„Ik heb er diep over nagedacht", zei heer Bommel tenslotte, „en als heer weet ik dat het in orde is. Zeg dat maar aan Kwetal, als die terug komt. Het is niet eenvoudig, maar misschien, als we eerst een hapje eten. . ."
De heks begreep de wenk en omdat het een heel eigenaardige en krachtige soep was, begon de betekenis van heer Ollies woorden langzaam tot iedereen door te dringen. En zo werd het toch nog een gezellige avond.

EINDE VAN DIT VERHAAL

770105

„Beste Oplettende Lezertjes, ik heb zojuist een brief ontvangen van mijn pater spiritualis, Heer Marten Toonder, dat hij even uit wil blazen van de vermoeienissen van mijn gisteren afgelopen avonturen. Hoewel ik zelf nooit zo gauw de moed zou opgeven, ben ik ruimhartig genoeg om begrip te kunnen opbrengen voor zijn wens. Je moet nooit overdrijven Ollie, placht mijn goede vader te zeggen, creëren is recreëren en omgekeerd — en daar houd ik mij aan. (Of zei hij: fileren is defileren?; dat weet ik echt niet meer.) Maar stel U gerust, het uitblazen van vader Toonder zal van korte duur zijn. Dinsdag 2 november voert hij mij weer ten tonele — een hele gebeurtenis, al zeg ik het zelf — in een geheel nieuw en origineel verhaal: Heer Bommel en de grijze Kunsten.

Tot dan dus. Uw U toegenegen Ollie B. Bommel.”

761026

Heer Bommel en de grijze kunsten

door Marten Toonder